

Serbian
59-0419A

Moja Životna Priča
Life Story (William Branham)

19.04.1959
Los Angeles, California, USA

www.biblebelievers.org/messagehub

Od
William Marrion Branham

Ova knjiga se može slobodno deliti kao nekomercijalno izdanje i licencirana je pod Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivative Works 2.5 licencom. Videti www.biblebelievers.org/messagehub za detaljnije informacije o licenciranju.

Moja Životna Priča

Pognimo na trenutak glave radi molitve.

Naš dragi Nebeski Oče, zaista je to jedna velika privilegija što možemo pristupiti k Tebi, našem Bogu i Spasitelju. Slušajući tu veličanstvenu pesmu, *Kako Si Velik*, to nas uzbuđuje jer znamo da si velik. I mi se molimo da tvoja veličina bude iznova nama ponovo objavljena ovo popodne dok budemo govorili. I došlo mi je na red, prvi put nakon mnogo godina, da se pokušam vratiti u prošlost mog života, i molim se da mi daš snage i šta mi je potrebno, Gospode, da se živi u ovom času. I neka sve moje greške u životu budu za druge jedan stepenik iznad, koji će ih približiti Tebi. Daruj to Gospode. Neka bi grešnici videli otiske stopala na pesku vremena, i neka bi oni bili vođeni k Tebi. Tražimo te stvari u Ime Gospoda Isusa. Amen.

Možete sestti.

[Brat Glover kaže: “Možeš li se pomoliti nad ovim maramicama pre nego što počneš?” – Urednik.] Biće mi drago. [“Tamo su sve one da se moliš nad njima.”] U redu, gospodine, hvala vam. Pošto ovaj posvećen čovek, brat Glover, koga godinama poznajem, a imao sam i privilegiju da provedem malo vremena s njim sinoć. I rekao mi je da je legao malo da se odmori. A sada, sa sedamdeset pet godina vraća se nazad u službu Gospodnju. Nisam ni upola umoran nakon što sam to čuo. A razmišljao sam o tome da sam ja umoran, ali ne verujem da jesam. On mi je doneo ovamo nešto maramica u obliku koverti, i tako dalje, pošto su one unutra i već spremne.

Dakle, ma ko od slušalaca preko radio talasa, ili ovde, ko želi jednu od ovih maramica, i hoćete je, Anđeoski Hram redovno ih šalje svima sve vreme. Možete pisati ovde na adresu Anđeoskog Hrama i oni će se moliti nad time, zato što vas uveravam da je to po Pismu. To je Božije obećanje.

I ako biste želeli da se molim nad jednom za vas, pa, biće mi drago da to učinim. Možete mi upravo pisati na P.O. BOX 325, Jeffersonville, speluje se kao J-e-f-f-e-r-s-o-n-v-i-l-l-e, sa duplo l, Jeffersonville, Indiana. Ili ako se ne možete setiti poštanskog broja, samo napišite “Jeffersonville.” To je manji grad ima samo oko trideset pet hiljada ljudi. Svako me tamo poznaje. Tako da će nam biti drago da se molimo nad maramicama i da vam ih pošaljemo.

Dakle, imamo velike uspehe u činjenju toga, zato što... Uz to ćete dobiti jedno malo formalno pismo, da se ljudi po celom svetu mole svakog jutra u devet sati ujutru, i u dvanaest sati i u tri sata. I možete samo zamisliti, po celom svetu, u koliko sati noću treba da ustanu da bi se molili. Tako ako sve ove desetine hiljada, i hiljada, upućuju molitve Bogu, u isto vreme radi ove službe,

radi vaših bolesti, Bog to jednostavno ne može odbiti. I tako mi smo sada, kao što sam rekao, mi nemamo nikakve programe; mi ne želimo niti jedan peni vašeg novca. Mi smo samo... Ako vam možemo pomoći, radi toga smo ovde. I dopustite nam...

A...Neko donosi još jednu gomilu maramica. Dakle, ako nemate maramicu koju biste voleli poslati, pa, onda nam svakako pišite. Ako vam ona nije sada potrebna, čuvajte je u knjizi Dela Apostolska u Bibliji, u 19.-oj glavi. A to će biti u obliku bele vrpce-trake koja će vam biti poslata i uputstva kako prvo da ispovedite svoje grehe. I (Hvala vam.) kako da ispovedite svoje grehe...Nikada ne smete pokušati primiti bilo šta od Boga a da pre toga niste ispravni sa Bogom. Vidite? I onda, u ovome ste upućeni da pozovete svoje komšije i svog pastira. Ako imate u svom srcu nešto protiv bilo koga, idite i to najpre ispravite, i vratite se nazad. I onda se molite, imajte molitveni sastanak u vašoj kući, i prikačite tu maramicu za donji veš i onda verujte Bogu. I u svaka ta tri sata, svakog dana, biće ljudi koji će se moliti po celom svetu, kao jedan lanac po celom svetu.

I sada, to je vaše – apsolutno besplatno; jednostavno se šalju. I mi sada, nećemo vam pisati nazad da vam dosađujemo ili da vas obavestavamo o nekom programu koji imamo. Želimo da podržite program, ali mi nemamo niti jedan da bi ga vi podržali. Vidite? Tako vi...To ne radimo da bi došli do vaše adrese; to je samo vrsta pomoći i služba od Gospoda koju pokušavamo da sprovedemo dalje.

A sada, pogrimo glave. I ako slušate preko radija, i imate svoju maramicu spremnu, samo stavite svoje ruke na nju dok se molimo.

Dragi Gospode, donosimo ti ove male komadiće materijala, možda poneko malo odelce za bebu, ili – ili neka mala potkošulja ili možda mali par cipelica, ili – ili tako nečeg, maramicu, koja će ići ka bolesnima i napaćenima; Gospode, to je prema tvojoj Reči što mi činimo. Jer čitamo u Delima Apostolskim, da su oni uzimali sa tela tvoga sluga Pavla, maramice i ubruse, zato što su oni verovali da je tvoj Duh bio na tom čoveku. I nečisti duhovi su izlazili iz ljudi, i bolesti i muke su ih napuštali, zato što su verovali. I sada, mi shvatamo Gospode, da mi nismo sveti Pavle, ali znamo da si ti i dalje taj isti Isus. I molimo se da ti poštuješ veru tih ljudi.

I jednom je bilo rečeno, kada je Izrael pokušavao da sluša Boga, da su upali u klopku, more je bilo pred njima, a planine sa obe strane, a faraonova armija je stizala. I neko je rekao da je: “Bog pogledao dole kroz Vatrene Stub ljutitim očima, i da se more uplašilo, i samo se povuklo i načinilo put za Izrael da uđe u obećanu zemlju.”

Ali ja sam upravo video to Svetlo iznad iznad njega. To još nije prešlo u viziju. Ja vas ne mogu isceliti brate; ne mogu. Samo Bog to može učiniti. Ali vi ste – vi ste – vi imate veru, vi verujete, i postoje neki – nešto što je – nešto je učinilo da tako bude.

Ako Svemogući Bog bude rekao ovom čoveku šta je njegov problem, hoćete i vi ostali primiti svoje isceljenje? Ovde je čovek, i stoji deset do petnaest metara od mene; ja ga nikada nisam video u životu. On je samo jedan običan čovek koji tamo stoji. Ako Svemogući Bog bude otkrio šta nije uredu sa ovim čovekom, svaki od vas bi trebalo da izađe odavde kao zdrava osoba. Šta bi Bog mogao više učiniti? Je li to tačno?

Gospodine, vama ništa ne fali. Malo ste slabiji, malo se budite noću, prostata i tako to, ali to nije vaša nevolja. Vaša nevolja je vezana za vašeg sina. I vaš sin je u nekoj vrsti državne ustanove i ima dvostruku ličnost. Nije li tako? Mahnite svojom rukom ako je tako. To je baš tako.

Koliko od vas sada veruje da Isus Hrist Sin Božiji ovde stoji? Ustanimo i slavimo Ga, i primimo naše isceljenje.

Svemogući Bože, Autore života, Darodavče svakog dobrog dara, Ti si ovde, isti Gospod Isus Hrist, isti juče danas i zauvek.

I Sotono, ti si dugo blefirao ove ljude; izađi iz njih. Ja te proklinjem živim Bogom čije Prisustvo je sada ovde u formi Vatreng Stuba, ostavi ove ljude i izađi iz njih, u Ime Isusa Hrista.

Svaki od vas neka ustane, i digne ruke i slavi Boga, i primite svoje isceljenje, svako.

[Zajednica slavi Boga – Urednik.]

O Gospode, pogledaj ponovo dole, kada ti komadići tkanina budu stavljeni na bolesna tela u podsećanju na tvoju živu Reč. I neka se bolesti uplaše, pogledaj kroz Krv tvoga Sina, Isusa, koji je umro kao pomirna Žrtva. I neka se neprijatelj uplaši o udalji, da bi se ovi ljudi mogli premestiti u obećanje, i što je iznad svega, da je tvoja želja da mi prosperiramo u zdravlju. Daruj to, Oče, jer ih mi šaljemo sa takvim pristupom u svom srcu. I to je naš cilj. Mi ih šaljemo u Ime Isusa Hrista. Amen.

Hvala ti brate Glover. Hvala gospodine.

Dakle, budući da je večeras završetak ovog dela probuđenja, ne znam da li će biti prenošen ili ne, ali bih voleo reći (ako ne) slušateljstvu na radio talasima, da je ovo bio jedan od najboljih skupova koji sam imao za mnoge – mnoge godine. Bio je to najsnažni, veoma zdrav, veoma živi skup realizovan kroz saradnju na kojem sam bio unazad mnoge godine.

No...[Brat kaže: “Prenosi se do četiri i petnaest, brate. Slušaju te kroz celu južnu Kaliforniju, i na ostrvima, i na brodovima. Primali smo poruke od njih. Tako da imaš veliku publiku, na hiljade i desetine hiljada ljudi.” – Urednik.] Hvala gospodine. To je veoma dobro. Drago mi je što to čujem. Bog vas sve blagoslovio.

I sigurno imam – i uvek sam imao topao kutak u mom srcu za Anđeoski Hram, jer on podržava puno Evanđelje Isusa Hrista. I sada, to doživljam još ličnije. Izgleda da, nakon službe srećem sve i vidim njihov dobar duh, i čini mi se da sam još više jedan od vas nego što sam to ranije bio. Bog vas blagoslovio, je moja molitva. I...[Publika aplaudira – Urednik.] Najlepše vam hvala.

Dakle, bilo je objavljeno da ću danas govoriti na temu *Moja Životna Priča*. Za mene je to veoma teško. Ovo će biti prvi put kako se upuštam u to nakon dosta godina. I neću imati vremena da prolazim kroz sve detalje, već samo jedan njihov deo. I ja sam tada činio mnoge greške i činio mnoge pogrešne stvari. I želim, da vi koji ste na radio talasima i vi što ste prisutni, da vam moje greške ne budu kamen spoticanja, već stepenici koji će vas približiti Gospodu Isusu.

A onda će večeras biti podeljene molitvene kartice za isceliteljsku službu koja će biti večeras. Dakle, kada govorimo o isceliteljskim službama, to ne znači da ćemo mi nekoga isceliti; već da ćemo se moliti za nekoga. Bog isceljuje. On mi je samo veoma milostiv da odgovara na moje molitve.

I razgovarao sam sa menadžerom jednog poznatog evanđeliste ovde ne tako davno, i bilo je pitanje zašto se taj evanđelista ne moli za bolesne. A evanđelista je odgovorio menadžeru za moje skupove, rekao je: “Ako...Taj evanđelista veruje u Božansko isceljenje. Ali ako on bude počeo sa molitvom

za bolesne, to će narušiti njegovu službu zato što je on sponzorisan od strane crkava. A mnoge crkve i mnoge od njih ne veruju u Božansko isceljenje.”

Tako ja cenim i poštujem tog evanđelistu, zato što se on drži svog mesta, svog polja dužnosti. On bi možda mogao...Ja nikada ne bih mogao stati na njegovo mesto, a sumnjam da bi on mogao zauzeti moje mesto. Mi svi imamo svoje mesto u Božijem kraljevstvu. Mi smo svi zajedno udruženi: različiti darovi, ali isti Duh, različite manifestacije, no želeo sam reći isti Duh.

I sada, večeras će služba početi...Mislim da su rekli da koncert počinje u šest i trideset. I ako ovo slušate preko radija, , dođite ovamo i to slušajte. To je...Biće to divno; uvek je.

I želeo bih reći da će molitvene kartice biti podeljene odmah posle ove službe, upravo čim se ova služba bude raspustila, ako ste ovde i ako želite molitvenu karticu...Ja sam bio ovde predstavljen upravo pre par trenutaka, moj sin, ili gospodin Marcier, ili gospodin Goad; oni će deliti molitvene kartice. Samo ostanite u svojim sedištim. I čim se okonča ova služba, samo ostanite u sedištim tako da bi momci mogli proći kroz redove i mogli podeliti molitvene kartice najbrže što mogu. To će biti po balkonu ili parteru, ma gde, ili najniži deo zgrade, gde god da ste; ostanite samo na svojim mestima i momci će znati da ste ovde zbog molitvene kartice. A večeras će se održati molitva za bolesne. I ako mi Gospod ne promeni misli, želim propovedati večeras na jednu temu: *Ako Nam Pokažeš Oca, Biće Nam Dovoljno*.

Dakle, želeo bih čitati jedan tekst za ovo popodne, samo da bi time počeo svoju *Životnu Priču*, a to ćemo naći u knjizi Jevrejima u 13.-oj glavi, i počnimo ovde o tome, rekao bih negde od 12.-og stiha.

Zato je i Isus, da bi svojom krvlju posvetio narod, stradao izvan kapija grada.

Hajmo, zato k Njemu izvan logora, noseći na sebi Njegovu sramotu.

Jer ovde nemamo grad koji će ostati, nego tražimo onaj koji će doći.

Dakle, toliko što se teksta tiče. Jer, vidite, ako je to životna priča, ili ma šta što se odnosi na ljudsko biće, mi to ne proslavljamo, a posebno ne prošlost nekog čoveka, ako je bio mračan kao što je moj to bio. Ali sam pomislio, ako bi čitali Pismo, da će Bog blagosloviti Pismo. A moja je misao u tome da mi nemamo grad koji ostaje, već tražimo onaj koji će doći.

Dakle, znam da veoma volite Los Anđelos. Imate pravo na to. To je veliki prelep grad. Sa svim svojim smogom i šta god još, a ipak to je prelep grad, sa dobrom klimom. Ali taj grad ne može da opstane; on mora imati svoj kraj.

svom prednjem džepu. Tako je. Odložite te stvari i stavite svoju ruku na svoju ženu, recite Bogu da ste završili sa takvim stvarima, otići ćete kući zdravi, vi i vaša žena ćete biti zdravi. Blagoslovljeno Ime Gospoda Isusa.

Da li verujete celim srcem?

Ova mlada dama sedi ovde i gleda u mene. Vi na – vi na prednjem sedištu ovde, sedite upravo ovde, mala dama sa – gleda u mene, sedi upravo ovde. Nemojte... Imate li vi molitvenu karticu, gospođo, upravo ovde? Nemate nikakvu molitvenu karticu? Da li verujete od sbeg srca? Verujete li da vas Isus Hrist može ozdraviti? Šta vi mislite o Tome, vi koji sedite do nje? Da li vi imate molitvenu karticu gospođo? Nemate? Da li želite ozdraviti? Zar ne biste želeli da jedete ponovo kao što ste to nekad, da vam se okonča problem sa stomakom? Da li verujete da vas Isus sada isceljuje? Ustanite ako verujete da vas je Isus Hrist iscelio. Vi ste imali skroz izjedjen stomak, zar ne? To je sve zbog nerviranja. Već ste dugo vremena nervozni. Posebno kiselina i te stvari, odnosno mislio sam da to stvara kiselinu, i zubi su vam od toga osetljivi kada vam se hrana vrati nazad u usta. To je istina. Da, sigurno. To je peptični čir na želucu; i on se nalazi u dnu vašeg stomaka. To ponekad gori nakon što jedete a posebno tost sa maslacem na njemu. Nije li tačno? Ja ne čitam vaš um, već je Sveti Duh nepogrešiv. Vi ste sada isceljeni. Idite kući i budite zdravi.

A šta je sa vama ovde u ovom pravcu? Neki od vas tamo preko bez molitvene kartice, podignite ruke, neko bez molitvene kartice. U redu, budite u poštovanju; verujte od sveg srca. A šta je gore sa balkonom? Imajte veru u Boga. Ja to ne mogu činiti sam od sebe; to je samo Njegova suverena milost. Da li verujete? Ja to samo mogu reći onako kako mi on to pokazuje. Kao što vaša vera... Ja ovo govorim da vam malo prodrmam veru i da onda vidim kojim putem će me On voditi. Da li shvatate da – da ovo nije vaš brat? Vi stojite u Njegovoj Prisutnosti. To nisam ja koji radim ove stvari; vaša vera To pokreće. Ja To ne mogu pokrenuti. To je vaša vera koja To pokreće. Samo trenutak.

U ovom ćošku, vidim jednog crnca koji se tamo nalazi, malo stariji, sa svojim naočarima. Imate li molitvenu karticu gospođine? Ustanite za trenutak. Da li vi verujete da sam Božiji sluga od sveg srca? Vi mislite o još nekom, zar ne? Ako je to tako mahnite rukom. Ne zato što sam to ja, vaš brat. Dakle vi nemate molitvenu karticu. Ne bi uopšte bilo za vas mogućnosti da dospete u molitveni red, jer niste dobili molitvenu karticu. Dakle, ako je ma ko od vas dobio molitvenu karticu, nemojte-nemojte-nemojte ustajati, vidite, jer vi ćete imati šanse da dospete u molitveni red.

Slušajte šta je ona odgovorila. Rekla je: “Da, Gospode. Ja verujem u sve što si Ti rekao da je istina. Ja verujem da si Ti Sin Božiji koji je trebao doći na svet.” To je bio njen ponizni pristup.

Vi se osećate drugačije, zar ne gospođo? Da. Tako je.

Mala dama koja sedi upravo ovde, tamo do vas takođe, pati od kostobolje i ženskih problema. Nije li to tako, gospođo? Ustanite samo za trenutak, mala dama sa crvenom haljinom na sebi. Bili ste toliko blizu; vizija je došla ka vama. Kostobolja i ženski problemi. Je li to tačno? I evo nešto iz vašeg života (Vi ste imali – dobio sam dobar pregled vašeg života.); puno se brinete u životu, puno nevolja. Te nevolje su u vezi onih koje volite, to je vaš muž. On je pijanica. On ne želi ići u crkvu. Ako je to istina, podignite ruku. Bog vas blagoslovio gospođo. Idite sada kući i primite svoj blagoslov. Vi ste isceljeni, Svetlo se okreće oko vas.

Čovek koji sedi upravo ovde do njega. Vi, gospodine, da li verujete sa celim srcem? Vi ste izgubili jedno od svojih čula; to je čulo mirisa. Nije li to tačno? Ako jeste, mahnite svojom rukom. Podignite svoju ruku ovako do usana, i recite: “Gospode Isuse ja Ti verujem celim srcem.” [Brat kaže, “Gospode Isuse, ja ti verujem sa celim srcem.” – Urednik.] Bog vas blagoslovio. Idite sada i primičete svoje ozdravljenje.

Imajte veru u Boga. Šta vi svi mislite o Tome, tamo nazad? Da li vi verujete? Budite u poštovanju.

Tamo je jedna dama koja sedi tamo preko u čošku. Vidim to Svetlo kako je nad njom. To je jedini način na koji vam mogu reći šta je sa time; kada je to Svetlo nad vama. Ovo Svetlo je nad tom damom. Možda samo minut, ako budem mogao da vidim šta je to. Kažu udar... Dama pati od srčanih problema. Ona gleda pravo u mene.

A i njen muž sedi do nje. A i muž je oboleo od nekih bolesti; on se upravo razboleo, uznemiren i bolestan. Nije li tako gospodine? Podignite svoju ruku ako je to istina. Tako je, to ste vi gospođo, sa malom maramom tamo. Gospodine, nije li to tako? Niste li vi danas bili pomalo uznemireni? Vi ste uznemireni zbog stomaka. Tako je. Da li oboje verujete celim srcem? Da li To prihvatate? Gospodine, kažem vam, i vi takođe, ja vas vidim sa podignutom rukom, imate naviku pušenja. Prekinite sa tim. Vi pušite cigarete; ne biste to trebali činiti, one vas čine bolesnim. Nije li tako? Ako jeste, mahnite svojom rukom ovako. To je ono što vas uznemirava. To je gadno po vaše nerve. Odbacite tu gadnu stvar od sebe i nemojte to činiti više; vi ćete to prevazići i bićete dobro, i srčane tegobe vaše žene će je napustiti. Da li verujete to? Nije li to tačno? Ne mogu vas videti odavde, i vi to znate, ali vi nosite cigarete u

Stajao sam u Rimu gde su ti veliki imperatori i gradovi za koje su oni mislili da će ih sagraditi kao nepropadljive, a kopajte dole oko šest metara da bi našli njihove ruševine. Bio sam na mestu gde su faraoni imali svoja velika kraljevstva, a morali biste kopati pod zemlju da bi našli mesto odakle su ti veliki faraoni vladali. Svako od nas voli da razmišlja o svom gradu ili svom mestu. Ali, upamtite, to ne može opstati.

Kada sam bio mali dečak imao sam običaj da se penjem na veliko javorovo drvo. U mojoj državi imali smo puno šuma. I tako da smo imali i taj javor, slatki javor, ili ono što smo zvali “čvrsti javor” i “meki javor”. To veliko gigantsko drvo, bilo je to najviše drvo. Kada bi se vratio sa polja, radeći u vreme kad se kupi seno i u vreme žetve, voleo bih da dođem pod to veliko drvo i da sednem pod njega i onda da gledam prema gore. I mogao sam videti njegove velike silne grane kako se klata na vetru, jedno veliko i ogromno deblo. I rekao sam: “Znaš, mislim da će ovo drvo biti ovde stotinama i stotinama godina.” I ne tako davno otišao sam pogledati to staro drvo; i ono je samo jedan panj. “Jer ovde mi nemamo grad koji ostaje.”

Ne, ne postoji ništa ovde na zemlji što bi mogli pogledati a da će to ostati. To mora da ima svoj kraj. Sve što je smrtno će morati ustuknuti pred besmrtnošću. Tako da, nije uopšte bitno koliko dobro mi izgradili svoje autoputeve, ili koliko dobro mi napravili naše građevine, sve to mora da ode, jer ovde ništa ne može neprekidno trajati. Samo Nevidljivo je ono što ostaje.

Sećam se kuće u kojoj smo živeli; bila je to jedna stara kuća premazana blatom. Ja...Možda mnogi od vas nisu ni videli kuću premazanu od blata. No, bila je sasvim premazana blatom, i ta velika debela što su bila u staroj kući, mislio sam da će se ta kuća odražati stotine godina. No, da li znate, danas na mestu gde je bila ta kuća je projekat izgradnje. To je toliko drugačije sada. Sve se menja. Ali...

I viđao sam svog oca; i on je bio jedan oniži, zdepast čovek, veoma snažan, i on je bio jedan od najsnažnijih manjih ljudi koje sam poznavao. Sreo sam gospodina Kotsa, čovek s kojim je često radio sa deblima; on je bio drvoseča sve do pre godinu dana. I gospodin Kots je moj veoma dobar prijatelj, i đakon je u Prvoj Baptističkoj Crkvi, i rekao je: “Bili, morao bi stvarno biti veoma snažan čovek.”

A ja sam rekao: “Ne, ja nisam takav, gospodine Kots.”

On je rekao: “Ako budeš kao tvoj otac, onda ćeš biti.” Rekao je: “Video sam tog čoveka, teškog oko sedamdeset kilograma, kako je sam tovario deblo na vagon, koje je težilo oko četiristotine kilograma.” On je jednostavno znao

kako to da učini. Bio je snažan. Vidao sam ga kako ide da se opere i spremi za večeru, kada bi ga mati pozvala.

I imali smo jedno staro jabukovo drvo u prednjem dvorištu, i bilo je i tri do četiri manja jabukova drveta u zadnjem dvorištu. A tačno na srednjem drvetu bilo je jedno ogledalo starog izgleda koje je napuklo, jedno veliko ogledalo, i bilo je zakucano na drvo sa nekim presavijenim ekserima, nešto što bi neki od vas stolara nazvali “čiviluk.” Bilo je ukucano sa savijenim ekserima da bi držalo ogledalo na svom mestu. I bio je tamo jedan stari češalj. Koliko vas je ikada video te staromodne tanke češljeve? Samo da vidim.

I bila je tamo jedna klupa za pranje, samo jedna mala daska sa malim krivim nogama ispod nje, nameštena uz drvo, i jedna mala ručna pumpa kojom smo tamo crpili vodu, i prali smo se kraj tog starog drveta. A mama je obično uzimala te vreće za prenošenje hrane i pravila od toga peškire. Da li je neko ikada koristio peškire od tih vreća za hranu? Pa, sada se sigurno osećam kao kod kuće. I ti veliki i grubi peškiri, i kada bi kupala nas mališane, ona bi – osetili biste kao da vam guli kožu svaki put kad vas njima briše. I sećam se tih starih vreća za prenos hrane. I ona bi izvukla nekoliko končića i pravila od njih male kićanke da bi ih malo ukrasila.

Koliko vas je ikada spavalo na slamaricama? Pa, kazao – kazao bih! Koliko vas uopšte zna šta je jastuk od pleve, stavite... Dakle, brate Glover, sada sam kod kuće, sasvim sigurno. Slamarica, pa i nije prošlo puno vremena od kako sam prestao spavati na njoj, i bilo je... O, pa to je – na tome se dobro spava. A onda u vreme zime se uzme veliki pernati krevet i leže se u njega, znate već, a onda smo preko nas morali staviti i jedno platno zato što je vetar unosio sneg u kuću kroz te pukotine, znate već, gde su te velike daščane oplata sa šidrom bile oštećene, znate već, a sneg bi tuda uleteo. I, oh, mogu se dobro setiti svega toga.

A otac je imao četkicu za brijanje. Ja... Dakle, ovo će vas oboriti. Bila je napravljena od kukuruzovine, četkica za brijanje od kukuruzovine. On bi uzimao od majke stari lužani sapun koji je ona pravila, napenio ga i namazao na lice sa tom četkicom od kukuruzovine, i brijao se s tim starim velikim ravnim brijačem. A u nedelju bi uzimao komade papira, i gurnuo ih oko kragne, oni su nosili celulozne kragne i gurali to oko kragne da bi sprečili da koža dođe u dodir sa kragnom od košulje. Da li ste ikada videli da se tako čini? Pa, moj Bože!

Sećam se jednog malog potoka koji je tekao niže, gde smo išli po vodu za piće, i izvlačili vodu jednim starim krčagom napravljenom od tikve. Koliko vas je ikada videlo takav krčag od tikve? Dakle, koliko vas je uopšte iz

Ja verujem da je To isti Vatreli Stub, koji je vodio decu Izraela iz Egipta u Palestinu. Ja verujem da je to isti Anđeo Svetla koji je došao u zatvor i došao do Svetog Petra i dotakao ga, i krenuo ispred, i otvorio vrata i izveo ga na svetlo. I ja verujem da je To Isus Hrist isti juče, danas i zauvek. Amen. On je isti Isus danas koji je On bio i juče. On će zauvek biti isti Isus.

I dok govorim o Tome, isto Svetlo koje je na slici stoji ni dva koraka od mesta gde sam ja. To je tačno. Ja To ne mogu videti svojim očima, ali ja znam da To stoji ovde. Ja znam da se To spušta – u svom srcu. O, kada bi ste samo mogli prepoznati razliku kada sila Svemogućeg Boga zahvata, koliko onda stvari izgledaju drugačije.

To je izazov. Ma ko... Ja nisam nameravao da se molim za bolesne ljude. Ja sam želeo da obrazložim stvari. Ali vizije se nalaze nad ljudima. Uh-huh. Bog to zna. Ja neću prozvati molitveni red; ja ću vas ostaviti da sedite na svojim mestima. Koliko vas nema molitvene kartice? Hajde da vidimo vaše ruke. Neko ko nema molitvenu karticu, nema molitvenu karticu. Jedna gospođa crnkinja sedi ovde, vidim vašu glavu i podignute ruke. Je li to tačno? Samo ustanite tako da vas mogu izdvojiti za trenutak. Ne znam šta će Sveti Duh reći, ali vi na mene gledate strahovito pošteno. Nemate molitvenu karticu? Ako mi Svemogućí Bog otkrije šta je vaš problem... Ja ovo samo radim za početak, samo da bi započeli. Da li verujete da sam... Vi znate da ne postoji ništa... Nema ni jedne dobre stvari u vezi mene. Ako ste vi udata žena, ja onda nisam ništa više od vašeg muža. Ja sam samo čovek. Ali Isus Hrist je Sin Božiji, i On je poslao Svog Duha da bi potvrdio ove stvari.

Ako mi Bog pokaže šta nije u redu s vama (a vi znate da za mene nema uopšte načina da kontaktiram sa vama), hoćete li verovati sa celim svojim srcem? Bog vas blagoslovio. Onda vas je visoki krvni pritisak napustio. To je ono što ste imali. Nije li to tako? Onda sedite dole. Vi ste upravo to poverovali na vreme. Ja svakoga izazivam da to veruje.

Pogledajte ovamo, dopustite mi da vam nešto kažem. Marta je išla ka Gospodu Isusu, a taj dar nikada ne bi delovao... A ipak Otac mu je već pokazao šta će On učiniti. To nikada ne bi delovalo. Ali ona je rekla: “Gospode, ja... Da si bio ovde moj brat nebi umro.” Rekla je: “Ali znam da čak i sada šta god da zatražiš od Boga, Bog će ti to dati.”

On je rekao: “Ja sam Uskrsnuće i Život; onaj koji bude verovao u Mene i ako umre, ipak će živeti. I ko god živi i veruje u Mene nikada neće umreti. Da li ti to veruješ.”

I Džordž J. Laci, glavni čovek u FBI za otiske prstiju i dokumente, i tako dalje; jedan od najboljih u celom svetu, bio je doveden tamo i zadržan dva dana da testira fotoaparat, svetla, i sve ostalo. A kada smo mi došli to popodne, rekao je: “Poštovani Branhame, i ja sam takođe bio vaš kritičar.” Rekao je: “I ja sam tvrdio da je to bila psihologija, kada su ljudi govorili da vide ta Svetla i takve stvari.” I rekao je: “Znate, stari licemer bi govorio, (mislio je na nevernika) te slike svuda okolo, taj oreol oko Hrista, oko svetaca, on je rekao, to je jednostavno bila psihologija.” Ali rekao je: “Poštovani Branhame, mehaničko oko ove kamere neće prihvatiti psihologiju.” To Svetlo je pogodilo objektiv, ili pogodilo negativ, i tamo je To bilo.” I rekao je...

Ja sam to potvrdio pred njima. On je rekao: “O, gospodine, da li vi znate koliko to vredi?” A ja sam rekao: “Ne meni brate, ne meni.” I tako on je rekao... Naravno to nikada neće biti nešto za našeg života, ali jednog dana, ako se civilizacija nastavi, a Hrišćanstvo ostane, nešto će se dogoditi u vezi sa ovim.

Tako prijatelji, večeras, ako je ovo naša zadnja služba na ovoj zemlji, vi i ja smo bili u Prisutnosti Svemogućeg Boga. Moje svedočanstvo je istinito. Mnoge, mnoge stvari su se desile, trebalo bi mnoštvo knjiga da se to napiše, ali ja želim da vi znate.

Koliko ovde ima vas koji ste i bez te slike videli to Svetlo kako se nalazi tamo gde sam ja propovedao? Podignite ruke, u celoj zgradi, svako ko je To ikada video. Vidite, osam ili deset ruku, koji se nalaze ovde.

Neko kaže: “Da li je moguće da su oni To videli, a da ja nisam To video.” Da, sigurno.

Ta – ta zvezda koju su pratili mudraci, mimoišla je svaku opservatoriju; i niko to nije video već samo oni. Oni su bili jedini koji su je videli.

Jelisej je bio tamo i gledao je u sve te vatrene kočije i sve ostalo. A Gehazi je gledao okolo; on ih uopšte nije mogao videti. Bog je rekao: “Otvori mu oči da može videti.” I onda ih je on video. Vidite? Ali on je bio dobar dečak, koji je stajao tamo i gledao okolo, ali on to nije mogao videti. Sigurno. Nekima je dano da vide, a nekome da ne vidi. I to je istina.

Ali sada, vi koji To nikada niste videli, niste To nikada videli, i vi koji ste To videli svojim prirodnim očima a nikada niste videli sliku, ali ipak oni koji su videli sliku imaju veći dokaz nego vi koji ste to videli prirodnim očima. Jer vi što ste videli prirodnim očima, mogli biste biti u zabludi; mogla bi to biti optička iluzija. Je li to tačno? Ali ovo nije optička iluzija; to je istina, jer naučno istraživanje dokazuje da je to istina. Dakle, Gospod Isus je to učinio.

“I šta vi onda mislite šta je To?” Vi kažete: “Brat Branham?”

Kentakija, da vidimo...Pa, pogledajte samo te Kentakijance. Dakle, moj Bože, pa ja sam upravo...Mislio sam da su svi Oklahomci ili Arkazašani, ali izgleda da su se Kentakijanci doselili. Oni su pronašli naftu u Kentakiju pre nekoliko meseci, znate već, pa to su možda neki od njih koji dolaze i ovamo.

I onda se sećam kada je tata dolazio unutra i oprao se pre večere; zavrnuo bi svoje rukave, te male kratke zdepaste ruke...I kada je podigao ruke da bi se prao, polio svoje lice vodom, a mišići su mu se samo ljuljali na njegovim malim rukama. I rekao sam: “Znate šta, moj otac će živeti sto pedeset godina.” Bio je toliko jak. Ali je umro sa pedeset i dve godine. Vidite? “Ovde nemamo grad koji ostaje.” Tako je. Mi ne možemo ovde opstati.

Dakle, krenimo na jedan mali put, svi zajedno. I svaki od vas ovde ima svoju životnu priču, upravo kao što je i ja imam, i dobro je ponekad prošetati se kroz svoja sećanja. Zar vi ne mislite tako? Upravo se vratiti u prošlost, i hajde da se svi vratimo na kratko, nazad na slična iskustva kao mala deca.

I sada je to prvi deo životne priče. Ja ću to samo malo dotaći, zato što je to u knjizi i mnogi od vas imaju tu knjigu.

Rođen sam u maloj planinskoj brvnari, skroz gore u planinama Kentakija. Imali smo jednu prostoriju u kojoj smo živeli, i nije bilo tepiha na podu, pod čak nije bio ni drven; bio je to jednostavno go pod. I jedno deblo, odsečeno deblo sa tri nožice na sebi i to je bio naš sto. I svi mali Branhami bi se naređali okolo njega, i napred s prednje strane te male brvnare, koprcali su se, izgledalo je kao da se gomila rakuna koprca tamo po prašini, znate već, sva ta mala braća. Bilo nas je devetoro, i jedna mala devojkica, i ona je imala zaista teško vreme među svim tim dečacima. Mi moramo da je poštujemo čak i danas zbog stvari koje smo činili tih dana. Ona nije nigde mogla da ide sa nama; mi smo je oterali nazad zato što je bila devojkica. Tako da ona to nije mogla podneti, znate već. Tako da smo imali...I sve...

Sećam se da smo nazad iza stola imali samo dve stolice i bile su napravljene od kore drveta, upravo mladice starog oraha sve spojene zajedno, a kao sedalo trake od orahove kore. Da li je neko ikad video stolicu od orahove kore? Da. Mogu još uvek čuti svoju mamu. O, kasnije kada smo prešli na mesto gde je mogla imati drveni pod, sa svojim bebicama ovako na krilu, i ljuljala tu staru stolicu koja je samo udarala, udarala, lupala po podu. Sećam se kako je sprečavala mališane da izađu na vrata, kada je prala i nešto slično, oborila bi stolicu i okrenula je pravivši ugao naspram vrata da bi sprečila mališane da izađu napolje kada je morala ići na potok da donese vodu i tome slično.

A majka mi je imala petnaest godina kada sam se rodio; tata je imao osamnaest. A ja sam prvi od devetoro dece. I rekli su mi da tog jutra kada sam bio rođen...

Dakle, bili smo veoma siromašni, upravo najsiromašniji među siromašnima. I mi čak nismo imali ni prozor na maloj brvnari. Imala je, kao neki mali drveni prozorčić koji biste otvorili. Sumnjam da se više može videti tako nešto. Jedan mali drveni prozor koji se otvarao umesto prozora, preko dana biste ga držali otvorenim; a noću ga zatvarali. Nismo mogli upaliti sijalicu a čak ni upaliti kerozin u tim danima, jer mi smo imali ono što vi zovete lampu na mast. Dakle, ne znam da li uopšte znate šta je bila lampa na mast. Dakle, šta vi...I da li ste ikada kupili – zapalili borov čvor jedan – samo uzeli borov čvor, zapalili ga i stavili na poklopac? On će goreti. I to je...Malo se dimio, ali oni i tako nisu imali nameštaj, da bi se navukao dima. Tako da je to upravo...Brvnara se zadimila. Dobro je vukla dim jer je bilo dosta mesta pod krovom odakle je moglo povući dim. Tako to...

I rodio sam se u 6.-og aprila 1909.-te. Naravno, zbog toga sam malkice prešao sada već dvadeset petu. I tako, tog jutra kada sam bio rođen, majka mi je rekla da su otvorili prozor. Dakle, nismo imali lekare; bilo je samo babica, samo...A babica je bila moja baka. I kada sam se rodio i prasnuo u prvi plač, i – i kada je majka želela videti svoje dete...A i ona sama je bila jedno dete. I kada su otvorili mali prozor upravo u osvit dana, oko pet sati u...Bio je tamo jedan mali crvendač na jednom žbunu. Pošto ste svi videli sliku toga u mojoj knjizi o svojoj životnoj priči...Jedan mali stari crvendač je bio tamo i pevao od sve snage.

Uvek sam voleo crvendaće. Dakle, vi momci, što ste na radio talasima, nemojte pucati na moje ptičice. Vidite, one su – one su – one su...To su moje ptičice. Da li ste ikada čuli legendu o crvendaću, od čega su mu pocrvenele grudi? Zaustaviću se ovde na tren. Evo kako je on dobio crvene grudi. Bio je tamo Kralj kraljeva koji je jednog dana umirao na krstu, On je patio i niko nije hteo da mu priđe. Nije imao nikoga ko bi mu pomogao. A tamo je bila jedna braon ptica koja je htela da izvadi te eksere na krstu, i neprestano je naletala na krst i udarala po tim ekserima. Bila je previše mala da izvadi te eksere, i ona je svoje grudi ofarbala skroz u crveno od krvi. I od tada grudi su im crvene. Ne pucajte na njih, momci. Pustite je samo.

Bila je blizu prozora i cvrkutala onako kako crvendaći pevaju. A tata je gurnuo prozor. I kada je gurnuo vrata od malog prozora, Svetlo koje ste vi videli na slici došlo je kovitlajući se u prozoru, kaže moja majka, i pojavilo se nad krevetom. Baka nije znala šta da kaže.

sam rođen sa darom da mogu videti stvari, videti ih kako će se dogoditi.” Rekao sam: “Ja znam da sam pogrešno shvaćen, ali ja ne mogu ništa drugo do da ispunim uverenje mog srca.” Rekao sam: “Ja verujem da je Isus Hrist uskrsnuo iz mrtvih.” I taj Duh koji dolazi i pokazuje vizije i tako dalje, ako je to pod sumnjom, promuvajte se okolo i ispitajte.” Ja sam rekao: “To je sve.” Ali onda sam rekao: “Ali sam ja, ja ne mogu činiti ništa sam od sebe.” I rekao sam: “Ako sam rekao Istinu, Bog je obavezan prema meni, da posvedoči da je To Istina.” A upravo u to vreme, Nešto je prošlo: “Šššššš!” I On je došao, sišao je dole. I Američko Fotografsko Udruženje, Daglas Studio u Hjustonu, Teksas, imali su jedan veliki fotoaparatus tamo postavljen (Bilo im je zabranjeno da fotografišu.) i slikao je.

Kada su oni bili tamo da uslikaju gos. Besta, i on – on je rekao... Pre nego što sam ja stigao tamo dole, on je rekao: “Čekaj malo.” Ja imam šest primedbi ovde.” Rekao je: “Hajde sada, uslikajte me.” A on je stavio svoj prst pod nos tog starog svetog čoveka, *ovako*, rekao je: “Sada me slikajte.” I oni su ga fotografisali. A onda je stisnuo pesnicu i podigao je gore, i rekao je: “Sada me slikajte.” I oni su ga tako slikali. I onda je on tako radio i pozirao za slikanje. On je rekao: “Videćete ovo u mom časopisu.” Baš tako. Brat Bosfor je stajao tamo i uopšte ništa nije rekao. A onda su Ga oni fotografisali.

Na putu kući te noći (Jedan Katolik je to uslikao.), rekao je ovom drugom momku, rekao je: “Šta misliš o tome?”

On je rekao: “Ja znam da sam ga kritikovao. Ta guša koja je napustila ženski vrat, ja sam rekao da je on nju hipnotisao.” Rekao je: “Možda sam pogrešio u vezi sa tim.”

Rekao je: “Šta ti misliš o toj slici?”

“Ne znam.”

Oni su je stavili u kiselinu. Evo njegove fotografije; vi ga možete pitati ako želite. Oni su otišli kući, on je seo i pušio cigaretu. Ušao je unutra i izvadio je jednu od brata Bosfora; to je bio negativ; izvadio je drugu, treću, četvrtu, petu, šestu, i svaka od njih je bila prazna. Bog ne bi dozvolio da slika njegovog starog posvećenog čoveka bude sa tim licemerom, sa rukom pod nosom, sa pesnicom kako mu trlja pod nosom. On to ne bi dozvolio.

Oni su izvadili sledeću, i tamo je To bilo. Čovek je imao srčani udar, kažu, to veče.

Oni su poslali taj negativ u Vašington D.C. To je bilo stavljeno pod kopirajnt i vraćeno nazad.

Tako onda evo šta se onda desilo. Onda je brat Bosfort rekao: “Ja znam da je brat Branham na skupu, ako bi on želeo doći i raspustiti narod, bilo bi dobro.”

A Havard je rekao: “Ti se ne pomeraj.”

Ja sam rekao: “Ne pomeram se.”

I upravo onda, Nešto je došlo oko mene, počelo je da se vrti okolo, i ja sam znao da je to bio Anđeo Gospodnji koji je rekao, “Ustani.”

Oko pet stotina ljudi su sastavili ruke na ovaj način, napravili su prolaz, da bi došao na binu.

Rekao sam: “Prijetelji, ja nisam Božanski Iscelitelj. Ja sam vaš brat.”
Rekao sam: “Brate Best, bez...” Ustvari: “Brate Best,” rekao sam: “ne omalovažavam vas, moj brate, ne uopšte. Vi imate pravo na svoje uverenje; a tako i ja.”
Rekao sam: “A i videli ste da niste mogli dokazati svoj stav, nasuprot bratu Bosforu. A niti biste mogli ikome ko je dobro upućen u Bibliju i poznaje te stvari.”
I ja sam rekao: “A što se tiče isceljivanja ljudi, ja ih ne mogu isceliti brate Best. Ali ja sam ovde svako veče. Ako želite videti kako Gospod pravi čuda, samo dođite. On ih pravi svako veče.”

A on je rekao: “Voleo bih da vidim kako si nekoga iscelio i onda da ih pogledam. Možda ih hipnotišeš svojom hipnozom,” ali rekao je: “ja ih želim videti nakon godinu dana od tada.”

Rekao sam: “Dakle, imaš pravo da ih ispitaš, brate Best.”

On je rekao: “Niko sem vas gomile glupaka, svetih valjača, ne veruje u takve stvari. Baptisti ne veruju u takve gluposti.”

Brat Bosfort je rekao: “Samo trenutak.”
Rekao je: “Koliko ima ljudi ovde u auditorijumu, koji dolaze na ove dvonedeljne sastanke, koji odlaze u ove fine baptističke crkve gore u Hjustonu, a mogu dokazati da su bili isceljeni od Svemogućeg Boga dok je brat Branham bio ovde?”
I ustalo je preko tri stotine ljudi.
Rekao je: “A šta je sa time.”

On je rekao: “Oni nisu Baptisti.”
Rekao je: “Svako može svašta da svedoči; to još uvek ne znači da je to u redu.”

Rekao je: “Božija Reč kaže da je ispravno, i vi ne možete protiv toga.”
I ljudi kažu da je to u redu, i vi to ne možete poreći. Dakle šta ćete s time?”
Vidite, baš tako.

Ja sam rekao: “Brate Best, ja samo kažem šta je istina. I ako sam ja istinit, Bog je obavezan da podrži istinu.”
Ja sam rekao: “Ako On nije... Ako On neće da podrži Istinu, On onda nije Bog.”
I ja sam rekao: “Ja ne isceljujem ljude. Ja

Dakle, mi smo – nismo bili religiozna porodica. Moji su bili katolici. Ja sam Irac po oba osnova. Moj otac je striktno Irac: Branham. Moja majka je Harvey; jedino što se njen otac oženio sa Čiroke Indijankom, tako da je to malo poremetilo tu irsku krv. A ni otac ni majka nisu išli u crkvu i oni su se i uzeli mimo crkve, i oni se uopšte nisu držali religije. A tamo gore u planinama, nije čak ni bilo katoličke crkve. Oni su došli ovamo kao rani doseljenici; dve Branham porodice su se doselile, i odatle se raširila cela generacija Branhama; to je rodoslovlje moje porodice.

I onda je ona otvorila...Kada su oni otvorili taj prozor a to Svetlo je bilo tamo, nisu znali šta da rade. Tata je uzeo (rekla je mama) novo radno odelo za tu priliku. On je stajao s prekrštenim rukama na napršnjaku od radnog odela, kao što su to činili drvoseče i šumari u tim danima. I to ih je uplašilo.

Pa, nakon što sam imao već desetak dana, tako nešto, odneli su me u malu baptističku crkvu koja se zvala “Kraljevstvo Rakuna.”
Kraljevstvo Rakuna Baptističko Ime, baš im je ime. Bio je tamo jedan stari cirkularni propovednik, jedan staromodni baptistički propovednik je tuda prolazio otprilike svakih dva meseca. Na...Ljudi bi se skupili na jednu malu službu; otpevali bi neke pesme, ali su imali propovedi svaki put kada naiđe cirkularni propovednik. Oni bi mu plaćali svake godine sa vrećom bundeva i sličnim stvarima, znate već, što bi ljudi gajili da bi mu dali. I stari propovednik je naišao, i tamo se pomolio za mene kao malo dete. Bio je to moj prvi put u crkvu.

I nakon godinu dana, nešto malo više kada sam imao oko dve godine, desila se prva vizija.

Pa, pričalo se okolo po planinama da se “Pojavilo to Svetlo.” Tako da su oni pokušali saznati o tome. Neki od njih su rekli da je to sigurno bilo sunčevo svetlo koje se odražavalo preko ogledala u kući. Ali tamo nije bilo ogledala. A sunce se još nije ni podiglo, tako da je bilo previše rano, oko pet sati ujutro. I onda, oh, oni su to prepričavali. I kada sam imao oko, pretpostavljam da sam bio blizu tri godine...

Dakle, moram biti iskren. Postoje ovde stvari koje ne volim govoriti, i voleo bih kada bih to mogao zaobići i o tome ne govoriti. Ali ipak, da bih rekao istinu, morate reći istinu ako je to o vama ili vašoj porodici. Biti pošten u vezi toga i onda je to uvek isto.

Moj otac je bio daleko od toga da bude religiozna osoba. On je bio tipični planinski momak koji je neprestano pio. I on je i jednom upao u nevolji u jednoj tuči, i dvoje ili troje su bili skoro ubijeni dok su se tukli, pucali su, i sekli se noževima, na nekoj zabavi gore u planinama. A otac mi je bio jedan od vođa u toj tuči, zato što je jedan njegov prijatelj bio povređen, i udario je

nekoga sa stolicom, i imao je...I čovek je izvukao nož i hteo je ubosti nožem tog čoveka na patosu, kroz srce, pa je tata reagovao. I to je zaista morala biti jedna užasna tuča, zato što su oni, skroz dole iz Burkesvila, mnogo kilometara daleko, poslali su šerifa po tatu, na konju.

Tako da je taj čovek bio skoro mrtav. Možda neko od njegove porodice sada sluša ovo. Ja ću ga nazvati po imenu, zvao se Will Yarbrough. Oni su verovatno...Mislim da su neki od njih u Kaliforniji, neki od sinova. No on je bio svađalica, veliki i snažan čovek, ubio je svog vlastitog sina račvastom granom. Tako da je on bio jedan veoma snažan i zao čovek. I tako, bila je to jedna velika tuča noževima između njega i mog tate. A otac mi je skoro ubio čoveka, tako da je pobeo i napustio Kentaki i došao preko reke u Indijanu.

A on je imao brata koji je živeo, u to vreme, u Lojevilu, Kentakiju, i bio asistent generalnog nadglednika Wood Mosaic Saw Mills u Kentakiju, u Lojevilu. I tako, tata je došao da nađe svog starijeg brata. Tata je bio najmlađi od svih dečaka između sedamnaestoro dece. I tako on je došao da pronade svog starijeg brata, i on je otišao na skoro godinu dana. Nije se mogao vratiti nazad, zato što ga je gonio zakon. I onda kada smo dobili od njega pismo, potpisano drugim imenom, ali je rekao majci na koji će se način javljati...

I onda se sećam jednog dana da je potok (ova mala brvnara je bila upravo iza kuće.) I u to vreme nakon...Bilo je devet, ustvari jedanaest meseci razlike između mene i mog sledećeg brata, a on je još uvek puzao. A ja sam imao veliki kamen u svojoj ruci, i pokušavao sam mu pokazati koliko daleko mogu baciti taj kamen u staro blato, gde se potok izlio i napravio blatnjavo zemljište. I čuo sam pticu, i pevala je gore na drvetu. I pogledao sam na drvo, a ptica je odletela, i kada se to desilo, obratio mi se jedan Glas.

Znam da mislite da se ne mogu sećati tako nečega. Ali Gospod Bog, koji je Sudija neba i zemlje, i svega što postoji, zna da ja govorim istinu.

Kada je ta ptica odletela, Glas je došao sa mesta gde je ptica bila na drvetu, kao vetar kroz žbunje, i rekao je: "Živećeš blizu grada zvan Nju Albani [New Albany.]" I živeo sam od svoje treće godine sve do sada, na samo pet kilometara od Nju Albani u Indijani.

Ušao sam u kuću i ispričao mami o tome. Pa ona je mislila da sam ja samo sanjao ili nešto slično.

A kasnije smo se preselili u Indijanu a otac mi je počeo raditi kod čoveka po imenu, gospodin Wathen, jedan bogat čovek. On poseduje Wathen Distilleries. I on poseduje puno deonica. On je multimilioner u Louisville Colonels bejzbol klubu, i tako dalje. Tako da smo onda živeli tamo u blizini. A

I kada je završio s time na taj način, rekao je: "Dovedite tog Božanskog iscelitelja i da vidim kako on to radi."

Onda su malo to zamutili. Brat Bosfort je rekao: "Iznenadili ste me, brate Best, što niste odgovorili na to jedno pitanje što sam postavio."

I tako on je onda postao izbezumljen; on je rekao: "Dovedite mi tog Božanskog iscelitelja i da vidim kako to radi."

Rekao je: "Brate Best, da li verujete da se ljudi mogu spasiti?"

On je rekao: "Naravno."

On je rekao: "Da li biste vi voleli da vas neko naziva Božanskim Spasiteljem?"

Rekao je: "Sigurno ne."

"Niti... To vas ne bi načinilo Božanskim Spasiteljem jer propovedate spasenje duše."

On je rekao: "Sigurno da ne."

Rekao je: "Niti je brat Branham Božanski Iscelitelj zato što propoveda Božansko isceljenje tela. On nije Božanski Iscelitelj; on samo usmerava ljude na Isusa Hrista."

A on je rekao: "Dovedite ga ovamo; da vidim kako on to radi. Da vidim te ljude godinu dana unazad od današnjeg dana, i reći ću vam da li verujem ili ne."

Brat Bosfort je rekao: "Brate Best, to mi zvuči kao još jedan slučaj na Golgoti, siđi dole sa Krsta i mi ćemo Ti verovati." Vidite?

I tako, o, čoveče, on se zaista razbesneo. On je rekao: "Hajde da ga vidim kako to radi. Hajde da ga vidim kako to radi." Nadzornici su ga naterali da sedne. I on je otišao tamo preko, a tamo je bio jedan pentekostalni propovednik; i on ga je udario celim putem dok su išli po bini. I tako da su ga oni tada zaustavili. Brat Bosfort je rekao: "Ovde, ovde! Ne, ne." Tako da ga je predesedavajući naterao da sedne.

Rejmond Riči je ustao, rekao je: "Da li je ovo slika Južne baptističke Konvencije?" Rekao je: "Vi baptistički propovednici, da li je Južna baptistička Konvencija poslala ovog čoveka ovamo, ili da li je došao sam od sebe?" Oni nisu odgovarali. On je rekao: "Pitao sam vas nešto." On je znao svakog od njih.

Oni su rekli: "Došao je sam od sebe." Jer ja znam da i sami baptisti veruju u Božansko isceljenje. Tako da su oni onda rekli: "On je došao sam od sebe."

Kada je palo veče, Nešto je reklo: “Idi dole.” Uzeo sam taksi, ja i moj brat i žena i deca, krenuli smo dole. I ja sam se popeo skroz gore na balkon, skroz ovako visoko, i seo sam.

Stari brat Bosfor je izašao napolje kao jedan stari diplomata, znate već. Imao je neke kopije od... Imao je iskopirano oko šest stotina obećanja iz Biblije. On je rekao: “Dakle, Doktore Best, ako ćete samo doći gore i uzeti ma koje od ovih obećanja i to poreći Biblijom... Svako od ovih obećanja je u Bibliji, odnosi se na Isusa Hrista kako isceljuje ljude u ovom danu. Ako možete uzeti jedno od ovih obećanja i po Bibliji, poreći ih Biblijom, ja ću sestiti i rukovati se sa vama i reći ću da ste u pravu.”

On je rekao, “Pobrinuću se za to čim dođem gore.” On je želeo zadnje, tako da bi mogao odrati brata Bosforta. Vidite?

Tako brat Brosfort je rekao: “Dakle, brate Best, pitaću vas jedno pitanje, i ako mi odgovorite sa da ili ne,” rekao je: “mi ćemo odmah završiti debatu.”

A on je rekao – rekao je: “Ja ću se pobrinuti za to.”

On je pitao predsedavajućeg da li ga može to pitati, a on je rekao, “Da.”

On je rekao: “Brate Best, da li se otkupljujuće ime Jehove odnosi na Isusa Hrista, da ili ne.”

To je obavilo stvar. To je bilo sve. Kažem vam; ja sam osetio nešto kako prolazi skroz kroz mene. Ja nikada o tome nisam sam razmišljao. Vidite? I pomislio sam: “O, Bože, on ne može na ovo odgovoriti. To sve povezuje.”

On je rekao: “Dakle, Doktore Best, ja sam – ja sam u iščekivanju.”

On je rekao, “Ja ću se o tome pobrinuti.”

Rekao je: “Ja sam u iščekivanju što ti ne možeš odgovoriti na moje najslabije pitanje.” On je bio hladan kao špricer; on je znao na čemu je stajao. Tako onda on je samo seo dole sa tim delom Pisma.

Rekao je: “Imaš trideset minuta; a ja ću odgovoriti nakon toga.”

A brat Bosfort je seo i uzeo taj deo Pisma i doveo tog čoveka do toga da mu je lice bilo tako crveno da bi ste mogli skoro upaliti šibicu na njemu. On je ustao odatle, besan, i razbacao papire po podu, došao je gore, i ispropovedao je dobru Kampbelitsku propoved. Ja sam bio Baptista; i ja znam šta oni veruju. On nikada... On je propovedao o uskrsnuću: “Kada ovo smrtno obuče besmrtnost, onda ćemo imati Božansko iscelenje.” O, Bože, šta će nam Božansko iscelenje kada postanemo besmrtni (“kada ovo smrtno obuče besmrtnost,” uskrsnuće mrtvih)? On je čak sumnjičao čudo koje je Isus učinio na Lazaru, rekao je: “On je umro i to je bila samo privremena stvar.” Vidite?

moj tata budući siromašan čovek, ipak nije mogao da radi a da ne pije, tako da je počeo da proizvodi viski u kazanu.

I onda su teškoće pale na mene, pošto sam bio najstariji od sve dece. Morao sam sam da donosim vodu do tog kazana i održavati te spiralne cevi hladnim dok su oni pravili viski. Onda je on morao da ga prodaje i onda je imao još dva do tri takva kazana. Dakle, to je deo koji ne volim da pričam, ali je istinit.

I sećam se jednog dana, da sam dolazeći od te brvnare prema kući plakao. Zato što je iza tog mesta bilo jedno jezero, ono – tamo gde su sekli led. Mnogi od vas se sećaju kada su sekli led i stavljali ga u piljevinu. Dakle, to je bio način kako je gospodin Wathen očuvao led širom zemlje. Otac mi je bio prevoznik za njega, privatni prevoznik. I kada je jezero bilo puno riba i kada bi išli da seku led i donosili ga stavljajući ga u piljevinu, a onda kada bi se led topio preko leta pošto je opadao, bilo je to, pretpostavljam, prilično čisto, više kao ledeno jezero, i mogli su ga koristiti ali ne za piće, već za rashlađivanje vode, stavljali su oko njega svoje kofe i mleko, i tako dalje.

I jednog dana noseći vodu od nazad s te pumpe, koja je bila daleko jedan gradski blok. Vrištao sam jer ko ne bi, zato što sam došao iz škole a svi dečaci su otišli na jezero da pecaju. A ja sam baš voleo pecanje. I tako svi su oni otišli na pecanje sem mene, a ja sam morao nositi vodu za taj kotao. Naravno, moj Bože, to je moralo biti “pst!”; bilo je to u vreme prohibicije. I ja...Bilo je to tako teško vreme. I sećam se kako sam hodao sa ispalim nožnim palcem, i imao sam mali klip kukuruza vezan ispod palca da ne bi bio u prašini. Da li ste ikada učinili tako nešto? Jednostavno stavite klip kukuruza pod palac i vežete to kanapom. To vam drži palac izdignutim skoro kao što je kornjačina glava, znate već, držeći ga prema gore. Mogli biste me pratiti gde god bi išao s tim kukuruznim klipom pod palcom; gde bi ja gazio, znate već. Nisam imao nikakve cipele koje bio mogao nositi. Tako da mi nismo nikada nosili obuču, ponekad sve do pola zime. Ako bi imali neke, mi – to bi bile samo neke koje bi mogli naći, koje bi nam neko dao. I odeća je bila ona koju bi neko, iz milostinje nam dao...

I zaustavio sam se pod jednim drvetom, i sedeo sam vrištući (Bio je to septembar.), zato što sam želeo ići na pecanje; a morao sam nositi nekoliko kanti vode sa malim kanticama za šećer, upravo ovako velike, pola galona, jer sam ja bio samo jedno malo dete od sedam godina. I sipao sam ih u jedno veliko vedro i onda se vratio i uzeo druge dve kante i vratio se nazad da ih napunim. Takvu smo mi imali vodu. A oni su trebali završiti celu tu turu kukuruznog viskija te noći, taj čovek sa ocem, gore kraj kuće.

stvar. [Prazno mesto na traci – Urednik.] Isus Hrist. I video sam da je to bila istina. O, godine su prolazile a ljudi bi videli vizije na skupovima i takve stvari.

Jednom je i fotograf uspeo To snimiti kada sam bio negde dole u Arkanzasu, mislim da je to bilo otprilike na skupu kao što je ovaj, i auditorijum je bio kao što je ovaj. A ja sam tamo stajao i pokušavao da to objasnim. Ljudi bi znali, i oni su sedeli i slušali, metodisti, baptisti, prezviteri, i ostali. I onda se desilo da sam pogledao, dolazeći od vrata, i To je dolazilo, krećući se, “Ššššššš, ššššššš!”

Rekao sam: “Neću morati više da pričam, jer evo To dolazi upravo sada.” I To se pokrenulo gore, a ljudi su počeli da vrište. Došao je na mesto gde sam ja bio i spustio se oko mene.

I upravo kada se spustio, propovednik je dojurio i rekao: “Hej, pa ja To vidim.” I To ga je oslepelo koliko je samo moglo, i teturao se nazad. Vi možete videti njegovu sliku tamo u knjizi, i videti ga kako se tetura nazad sa pognutom glavom nadole. Vi možete videti njegovu sliku. Tamo se To spustilo dole. I upravo u to vreme fotograf jednih novina je to uslikao. Ali Gospod još nije bio spreman.

I jedne večeri u Hjuston Teksasu, kada je, oh, bilo hiljade ljudi... Mi smo imali osam stotina – osam hiljada ljudi, preko u muzičkoj dvorani, što je bilo u velikom Sam Hjuston Koloseumu.

A tamo na toj debati te večeri, kada je Baptistički propovednik rekao da sam ja ništa drugo već veliki licemer i prevarant, religiozni prevarant, i da treba da budem isteran iz grada i da bi on trebao to da uradi.

Brat Bosfor je rekao: “Brate Branham, da li ćeš dopustiti da se tako nešto desi? Pozvao me je rukom.”

Ja sam rekao: “Ne, nikako, ja ne verujem u podizanje galame. Evandjelje nam nije dano da podižemo galamu; Evandjelje nam je dano da živimo.” Rekao sam: “Bez obzira koliko bi ga ti uveravao, on bi nastavio baš isto.” Rekao sam: “On... Za njega bi to bilo svejedno. Ako Bog ne može da govori njegovom srcu, kako onda to mogu ja.”

Sledećeg dana izašao je napolje i rekao: “To pokazuje kakvi su oni,” to, “Hjustonsko Izdanje.” Rekao je: “To pokazuje kakvi su oni, oni se plaše da zastupaju ono što propovedaju.”

A stari Brat Bosfor je došao do mene, i bio je već u svojim sedamdesetim godinama, divan stariji brat, zagrlio me svojim rukama, i rekao je: “Brate Branham,” rekao je: “hoćeš da kažeš da nećeš odgovoriti na ovo?”

I upravo sam nosio vodu ka kazanu za potajnu destilaciju viskija. I On je rekao: “Nemoj nikad piti ili prljati telo na ma koji način.” To je nemoral, znate već, i period kada sam bio mladić u odnosu na žene. I koliko ja znam, nikada nisam bio kriv za tako nešto. Gospod mi je pomagao u tim stvarima, i dok budem pričao dalje videćete i to. Tako dakle: “Nemoj piti, i nemoj pušiti, i nemoj prljati svoje telo, jer postoji posao koji moraš obaviti kada porasteš.”

Dakle, rekao sam to mami, a ona mi se samo smejala. A ja sam bio baš histeričan. Pozvala je lekara a lekar je rekao: “Pa, on je samo nervozan, i to je sve.” Tako da me smestila u krevet. I ja nisam nikad, od tog dana pa do danas, prošao ponovo pored tog drveta. Bio sam preplašen. Išao bih drugom stranom bašte, zato što sam mislio da je bio jedan čovek gore na drvetu i da mi se on obraćao, snažan i dubok Glas koji mi je govorio.

I onda mesec dana nakon toga, igrao sam se klikerima sa mojom malom braćom, napolju u prednjem dvorištu. I iznenada je došlo na mene neko čudno osećanje. Stao sam i seo sa strane pokraj jednog drveta. I bili smo na obali reke Ohajo. I pogledao sam u pravcu Džefersonvila, i video sam kako grade most i kako prelazi preko reke, premošćava reku. I video sam šesnaest ljudi (Prebrojao sam ih) koji su pali odatle i koji su izgubili živote na tom mostu. Stvarno sam brzo utrčao i to ispričao majci, i ona je mislila da želim da spavam. Ali su to zadržali u svom umu, i dvadeset dve godine od tada, sada već Municipal most (koji su mnogi od vas prešli kada ste prolazili tuda) prešli reku baš na tom mestu, i šesnaest ljudi je izgubilo živote dok su gradili taj most preko reke.

To nikada nije izneverilo da se potvrdi kao potpuno istinito. Kao što vi To možete videti i ovde u auditoriumu, To je bilo tako sve vreme.

Dakle, mislili su da sam samo nervozan. Što ja i jesam, jedna nervozna osoba; to je istina. I ako ste ikada zapazili, ljudi koji su skloni duhovnosti su nervozni. Pogledajte samo pesnike i proroke. Pogledajte samo William Cowper-a koji je napisao poznatu pesmu: “Postoji izvor ispunjen Krvlju, koja ističe iz Emanuelovih vena.” Jeste li ikad...Vi znate tu pesmu. Bio sam nedavno pored njegovog groba. Brat Julius, mislim, ne znam, ne...Da, tako je, bio je sa nama tamo kraj njegovog groba. I – i tamo, nakon što je on napisao tu pesmu, napustila ga je inspiracija, pokušao je naći reku gde će izvršiti samoubistvo. Vidite, Duh ga je napustio. A ljudi vole pesnike i autore i – ili ne – htedoh reći proroke...

Pogledajte Iliju, kada je stajao na planini i pozvao vatru s neba i pozvao kišu s neba. A onda kada ga je Duh napustio, bežao je pred pretnjama jedne žene. A Bog ga je četrdeset dana kasnije našao kako se krije u pećini.

Pogledajte Jonu, sa dovoljno inspiracije kada ga je Gospod pomazao da propoveda tamo u Nineviji, tako da se grad veličine Sent Luisa pokajao u kostreti. A onda kada ga je Duh napustio, šta mu se desilo? Vidimo ga gore u planini, nakon što ga je Duh napustio, da se molio Bogu da mu uzme život. I, vidite li, to je inspiracija. I kada se te stvari dese, to utiče na vas.

I sećam se onda kada sam odrastao. Postao sam mladić. (Požuriću da to smestim u što kraće vreme.) Kada sam postao mladić, imao sam ideje kao i svi ostali mladići. Ja... Idući u školu, sretao sam te mlade devojke. Znae, bio sam stvarno stidljiv, znate već. I konačno sam sebi našao jednu devojku, i kao i svi mladi dečaci, sa oko petnaest godina, mislim otprilike toliko. I – i tako, bila je lepa. Moj Bože, imala je oči kao golub, a zube je imala kao bisere, a vrat kao labud, i ona – bila je stvarno lepa.

I još jedan mali dečak, on – bili smo drugari, a on je dobio od tate stari model T Forda, i imali smo sastanak sa našim devojka. I mi smo ih izveli na vožnju. Imali smo dovoljno novaca da kupimo dva galona benzina. Morali smo morali smo podići dizalicom zadnji točak da bi ga upalili na kurbli. Ne znam da li se uopšte sećate toga ili ne, znate već, da ga upalite na kurbli. No mi – mi smo napredovali prilično dobro.

I imao sam nekoliko gvozdjenjaka u džepu i zaustavili smo se na jednom malom mestu i uzeli... Mogli ste uzeti jedan sendvič od šunke za dvadeset centi. Tako da sam, oh, bio sam bogat; mogao sam ih kupiti četiri. Vidite? I onda smo pojeli sendviče i popili koka kolu. I krenuo sam da vratim flaše. I na moje iznenađenje, kada sam izašao napolje, (žene su upravo u to vreme počele da otpadaju od milosti, ili od ženstvenosti,) moja mala golubica je pušila.

Dakle, uvek sam imao svoje mišljenje o ženama koje puše, i nisam ga ni najmanje promenio još od tada. Tako je. To je najniža stvar koju bi mogla učiniti. To je potpuno tačno. I mislio sam da ću... Dakle, proizvođači cigareta bi me mogli tužiti zbog ovoga, no kaže vam; to je upravo jedan đavolski majstorluk. To je najveći ubica i saboter koga ima ova nacija. Pre bih bio za to da mi deca postanu pijanice nego pušači. To je istina. Rađe bih video svoju ženu pijanu na podu, nego je videti sa cigaretom. To je koliko je...

Dakle, ovaj Duh Božiji što je sa mnom, ako je to Božiji Duh (kao što bi se mogli pitati u vezi toga), vaše pušenje cigareta ima malo šanse kada stignete tamo, jer to je upravo... Svaki put kada ste to primetili na podijumu, kako On to samo osuđuje. To je jedna užasna stvar. Držite se podalje od toga. Dame, ako ste bile krive zbog toga, u Ime Isusa Hrista, udaljite se od toga. To će vas slomiti. To će vas ubiti. To će... To je – to je rak pod tim teretom.

Rekao sam: “Nemarim šta ima. Nešto dole ovde unutra; video sam viziju. I taj Čovek koji mi je rekao, rekao je, šta god budem video, da to kažem i da će biti tako. I On mi je rekao, i ja to verujem.”

Slava Bogu! Par dana od tada ona je prala svoj veš i išla je okolo. Ona je sada teška oko sedamdeset kilograma i savršeno je zdrava.

Onda kada sam ja to primio, to je krenulo. Onda me je pozvao Robert Daugherty. I odatle je to krenulo dole kroz Teksas i po celom svetu.

I jedne večeri, otprilike četiri do pet puta od... Nisam mogao razumeti govor u jezicima i takve stvari. Ja sam verovao u krštenje Svetim Duhom, verovao sam da su ljudi mogli govoriti u jezicima. I jedne večeri kada sam odlazio u Katedralu San Antonio, u Teksasu, ušao sam tamo, jedan mali momak je sedeo tamo i počeo je da govori u jezicima kao iz mitraljeza, ili automata, tako brzo. A nazad, skroz tamo nazad, jedan momak je ustao tamo i rekao: “OVAKO GOVORI GOSPOD. Čovek koji ide ka platformi dolazi sa službom koja je određena od Svemogućeg Boga. I kao što je Jovan Krstitelj poslat kao preteča prvog dolaska Isusa Hrista, tako i on nosi Poruku koja će najaviti drugi dolazak Gospoda Isusa Hrista.” Skoro da sam potonuo u svoje cipele. Pogledao sam gore i rekao sam, “Da li poznaješ tog čoveka?”

Rekao je: “Ne, gospodine.”

Ja sam rekao: “A da li ga ti poznaješ?”

On je rekao: “Ne, gospodine?”

Ja sam rekao: “A da li ti poznaješ mene?”

On je rekao: “Ne, gospodine?”

Ja sam rekao: “A šta ti radiš ovde?”

On je rekao: “Ja sam čitao o tome u novinama.” A ovo je... To je bilo prvo večer skupa.

Ja sam pogledao tamo preko i pitao sam: “Kako si ti došao ovamo?”

Rekao je: “Neko od mojih mi je rekao da ćete vi biti ovde, Božanski iscelitelj i tako ja sam došao.”

Ja sam pitao: “Da li se vi uopšte poznajete?”

On je rekao: “Ne.”

O, Bože. Tamo sam ja video tu istu Silu Svetog Duha... A nekada sam u prošlosti mislio da je to nešto loše, i znam da sam ja... I taj isti Anđeo Božiji bio je zajedno sa tim ljudima koji su imali te stvari. Iako imaju puno falš stvari i puni pobrkanih stvari i mnogo Vavilona u tome, ali u tome je bila originalna

Onda se tamo nešto desilo unutar mene, i ja sam shvatio da sam ja okrenuo leđa stvarima zbog kojih me je Bog doveo ovamo. I ja sam shvatio da je to bilo isto kao i sa Farisejima u danima koji su prošli, i da su oni meni pogrešno tumačili Pismo. Tako od onda pa nadalje ja sam se okrenuo svom vlastitom tumačenju toga, ono što je Sveti Duh rekao.

Rekao sam Mu: “Ja ću ići.”

On je rekao: “Ja ću biti sa tobom.”

I Anđeo je ponovo ukoračio u Svetlo koje je počelo da ga obavija okolo i okolo, okolo i okolo, i oko Njegovih nogu ovako, podigao se u tom Svetlu i izašao iz brvnare. Ja sam se vratio kući kao nova osoba. Otišao u crkvu i rekao ljudima o tome, u nedelju uveče.

A u sredu uveče, oni su doveli jednu ženu tamo, jednu sestru iz bolnice Majo, koja je umirala od raka, ništa od nje do samo jedne senke. Kada sam otišao dole da se pobrinem o njoj, pojavila se vizija pred njom, koja je pokazala kako je ona ponovo na poslu kao sestra. I ona je na listi u Lojevilu: “Da je bila godinama mrtva.” A ona je sada ovde u Džefernsonvilu, kao sestra, i sestra je već godinama. Jer ja sam tamo pogledao gore i video sam viziju. Ja sam se okrenuo, i jedva da sam znao šta radim, stajao sam tamo; i ja sam se tresao kada su oni prvi put doneli takav slučaj predame. A medicinske sestre i ostali su stajali oko nje, a ona je tamo ležala, a lice joj je skroz upalo a oči su bile izokrenute.

Mardži Morgan. Ako želite da joj pišete, adresa je, 411 Knobloch Avenue, Džefersonvil, Indiana. Ili pišite u Clark Country Hospital, Džefersonville, Indiana. Neka vam ona sama ispriča.

I pogledao sam tamo dole. I tamo je bio taj prvi slučaj, videti je kako izlazi, i tamo je došla vizija. Video sam tu ženu kako ponovo radi kao sestra, i kako hoda okolo, zdrava i snažna. Ja sam rekao: “OVAKO GOVORI GOSPOD, živećeš i nećeš umreti.”

A njen muž, čovek na visokim položajima u svetskim stvarima, pogledao je na mene. Ja sam rekao: “Gospodine, ne bojte se. Vaša žena će živeti.”

On me je pozvao napolje, i rekao je, pozvao je dva tri doktora takođe, i rekao je: “Da li ih poznajete?”

Ja sam rekao: “Da.”

“Pa zašto,” rekao je: “Ja sam igrao golf sa njim.” Rekao je: “Rak ju je skroz zahvatio njena creva; ne mogu se isprati čak ni sa klistirom.”

Lekari pokušavaju da vas upozore. Pa onda kako vam oni mogu prodavati tu stvar... Ako biste sišli dole do dragstora i rekli: “Kupiću... Želim kupiti rak u vrednosti od pedeset centi.” Pa oni bi ih strpali u zatvor. Ali kada kupite cigare za pedeset centi, vi kupujete tu istu stvar. Tako kažu lekari. Oh, ova nacija predana novcu, to je jako loše. To je ubica. To je dokazano.

Dakle, kada sam video tu malu lepu devojkicu kako se pravi pametna, sa cigaretom u rukama, kao da me je to ubilo, jer sam stvarno mislio da je volim. Pomislio sam: “Pa...”

Dakle, zovu me ženomrzac; vi to znate, zato što ispada da sam uvek protiv žena, ali nisam protiv vas sestara. Ja sam samo protiv modernog ponašanja žena. Tako je. Dobra žena bi trebala biti ostavljena na miru.

No mogu se setiti dok je moj otac još uvek bio gore i radio, a ja sam morao biti tamo da pomažem oko vode i ostalo, video sam mlade dame koje nisu imale više od sedamnaest, osamnaest godina, tamo gore sa čovekom kojih godina i pijane. I morali su ih trezniti i dati im crnu kafu da bi išle kući i skuvale mužu ručak. Oh, nešto poput toga, rekao sam: “Ja...” Ovo je bila tada moja primedba: “Nisu vredne ni jednog dobrog metka koji bi ih ubio.” Tako je. I ja sam mrzeo žene. Tako je. I sada moram da pazim na svaki pokret, da bi pazio da i dalje tako ne mislim.

Ali sada, dobra žena je dragulj u kruni svog muža. Ona se mora poštovati. Ona je... Moja majka je žena; moja supruga je; i one su divne. I imam hiljade sestara hrišćanki koje visoko poštujem. No ako one mogu poštovati ono zbog čega ih je Bog načinio, za majčinstvo i da budu prave kraljice, onda je to uredu. Jedna od najboljih stvari koje je Bog mogao dati čoveku je žena. Pored spasenja, žena je najbolja stvar ako je ona prava žena. Ali ako nije, Solomon je rekao: “Dobra žena je dragulj u kruni svog muža, ali loša je, koja nije dobra, voda u njegovoj krvi.” I tako je, to je najgora stvar koja se može desiti. Tako da je dobra žena... Ako imaš dobru ženu, brate, moraš je ceniti iznad svega. Tako je. Trebaš se tako ophoditi. Jedna prava žena... I deco, ako imate pravu majku koja ostaje kući i pokušava da se brine o vama, i pere vam odeću, šalje vas u školu, i uči vas o Isusu, trebate ceniti tu staru majku sa svime što je u vama. Trebate poštovati tu ženu (Da, gospodine.), zato što je ona prava majka.

Govore o nepismenosti u planinama Kentakija. Vi to vidite po ovim loše učinjenim stvarima. Ali neke od tih starih majki odande bi mogle doći u Holivud i učiti vas moderne majke kako da odgajate svoju decu. Dupustila je da njeno dete izlazi noću sa svojom frizurom skroz nafrčkanom, i njene usne i lice (Kako ono zovete tu šminku i sve ostalo čime mažu lice?), a haljina joj je skroz priljubljena na jednoj strani, i napolju je celu noć i pijana, moj brate, ako

bi dobila malo sa šibom s tog američkog oraha više nikad ne bi izlazila napolje. Kažem vam, ona bi...I ako biste imali malo više toga, imali biste malo bolji Holivud, i jednu bolju naciju. To je tačno. To je istina. “Budi samo moderan,” to je jedan od đavolskih trikova.

Dakle, ova mala devojka, kada sam je pogledao, srce mi je krvarilo. Pomislio sam: “Jadna mala...”

A ona je rekla: “Hoćeš li zapaliti jednu, Bili?”

Rekao sam: “Ne, gospođice.” Rekao sam: “Ja ne pušim.”

Ona je rekla: “Pa, ti si rekao da ni ne plešeš.” Hteli su da idemo na ples, a ja to ne bih nikad radio. Rekli su da je negde dole igranka, ono što se zove Sycamore Gardens.

A ja sam rekao: “Ne, ja ne plešem.”

A ona je rekla: “Dakle, ti ne plešeš; ti ne pušiš; ti ne piješ. Kako se onda uopšte možeš zabavljati.”

Rekao sam: “Pa ja volim da pecam; volim ići u lov.” To nju nije interesovalo.

Tako da je ona rekla: “Ma zapali cigaretu.”

A ja sam rekao: “Ne, gospođice, hvala. Ja ne pušim.”

A ja sam bio na tom braniku, sedeći na zadnjem sedištu, ona i ja. A ona je rekla: “Pa zar ti čoveče nećeš ni zapaliti jednu?” Rekla je: “Pa mi devojke imamo više hrabrosti nego ti.”

A ja sam rekao: “Ne, gospođice, ne verujem da ću to učiniti.”

A ona je rekla: “Pa ti si veliki slabić!” O, Bože. Želeo sam biti veliki zli Bili, tako da sigurno nisam želeo ništa što bi bilo slabić. Vidite, želeo sam biti profesionalni bokser; tako sam zamišljao svoj život. Tako da sam rekao...“Slabić, slabić?”

Nisam to mogao podneti, tako da sam rekao: “Ma daj mi to!” Ispružio sam ruku, i rekao: “Pokazaću joj da li sam slabić ili ne.” Izvukao sam cigaretu i počeo paliti šibicu. Dakle, znam da ste...Dakle, nisam odgovoran za ono što vi mislite; ja sam samo odgovoran da vam kažem istinu. Kada sam počeo paliti cigaretu, upravo toliko odlučan da pušim kao što sam sada odlučan da uzmem ovu Bibliju. Vidite? Čuo sam nešto kao : “Ššššššššššš!” Ponovo sam pokušao; i nisam je mogao staviti u svoja usta. I morao sam zaplakati; bacio sam tu stvar dole. A oni su počeli da mi se smeju. I otišao sam kući, išao sam kroz polje, i seo negde tamo napolju, plačući. I – i bio je to jedan užasan život.

A onda sam ja rekao: “Gospođo, kao prvo, ja ne verujem u ništa kao što je to. Ja nisam religiozan i ne želim više slušati o tome.” I udaljio sam se. I tako sam se otarasio nje veoma brzo. Tako ja sam izašao napolje.

I svaki put svaki... Kada bi se našao u blizini nekih od njih, uvek bi tako bilo. I ja sam razmišljao: “Zašto mi ti đavoli rade to?”

A propovednici, su govorili: “To je đavo. To je đavo.” Oni su me navodili da tako verujem.

I onda, to veče tamo gore kada sam je – kada je On govorio o tome, pitao sam ga; pitao sam: “Dakle, zašto svi ti medijumi i ljudi takvog kova, i ti ljudi đavolom opsednuti, uvek mi govore takve stvari; a sveštenstvo, moja braća, da je to od đavolskog duha?”

Sada slušajte šta je On rekao, Ovaj ovde koji se vidi ovde na slici. On je rekao: “Kao što je bilo onda tako je i sada.” I on je počeo da me podseća, da kada je otpočela služba našeg Gospoda Isusa Hrista, propovednici su govorili da je On bio Velzevul, đavo; ali đavoli su rekli da je On Sin Božiji, Svetac Izraelov. Đavoli... I pogledajte na Pavla i Varnavu kada su oni bili tamo gore da propovedaju. Propovednici su rekli: “Ovi ljudi izvrću svet naopačke. Oni su zli; oni su – oni su đavoli.” A mala bajalica sa ulice je prepoznala da su Pavle i Varnava Božiji ljudi, rekla je: “Oni su ljudi Božiji koji nam govore o putu života.” Nije li tako? Spiritualisti, vračevi, ljudi opsednuti đavolima...

Ali mi smo se toliko ukiselili u teologiji, da smo došli do mesta da ne znamo ništa o Duhu. Nadam se da ćete me voleti nakon ovoga. Ali to je to. Mislim i na Pentekostalce takođe. Tako je. Samo klicati i plesati okolo ne znači da znate nešto o Duhu. To je lični kontakt, lice u lice, to je ono što vam je potrebno. Takvu će Crkvu Bog podići, tako je, kada se oni budu sastali u jedinstvu i sili, u Duhu. I On je govorio o tome. I On mi je rekao kako je služba pogrešno shvaćena, i uverio me je kako služba mora biti pogrešno shvaćena. I kada mi je rekao sve o tome i kako je Isus...

Ja sam rekao: “A šta je sa ovim stvarima koje mi se događaju?” I...?... On je rekao: “To će se umnožiti i biće sve više i više.” I On mi je objašnjavao to i rekao mi je kako je to Isus radio; rekao je kako je On došao i kako je bio ispunjen sa silom koja je mogla unapred reći stvari i reći ženi kraj bunara, nije tvrdio da je iscelitelj, već je tvrdio da samo radi one stvari koje mu Otac pokazuje.

Ja sam rekao: “Dakle, kakva bi to vrsta duha trebala biti?”

On je rekao: “To je bio Sveti Duh.”

A ona je rekla: “Dakle, ko su bili ti mudraci?”

“O,” rekao sam: “To su bili samo mudraci i to je sve što ja znam.”

Ona je rekla: “Dakle, šta je mudrac?” Rekla je: “Isto što sam i ja, astrolog, zvali su ih zvezdari.” I rekla je: “Znate, pre nego što Bog učini nešto na zemlji, On to uvek objavi na nebu, a zatim na zemlji.”

A ja sam rekao: “Nemam pojma.”

I ona je rekla: “Dakle...” Ona je spomenula dve ili tri zvezde, kao Mars, Jupiter i Veneru. To nisu bile te, već je ona rekla: “One su ukrstile svoje putanje i poređale se i načinile...” Rekla je: “Tamo je bilo tri mudraca koji su došli da se sretnu sa Isusom, i jedan je bio iz Hamove linije, jedan iz šemove, a jedan iz Jafetove.” I rekla je: “Kada su se sreli u Vitlejemu, te tri zvezde odakle su oni poticali... Svaka osoba na svetu,” rekla je: “oni su povezani sa zvezdama.” Rekla je: “Pitaj mornara da kada mesec izlazi napolje i kada se pojavljuju nebeske planete, da plima i oseka ne idu sa time.”

Rekao sam: “To ne moram da ga pitam, to već znam i sam.”

I ona je rekla: “Dakle, tvoje rođenje je povezano sa zvezdama ovde gore.”

A ja sam rekao: “Dakle, to ne znam.”

I ona je rekla: “Dakle, ova tri mudraca su došla.” I rekla je: “Kada su se te tri zvezde, kada su oni...” Oni su došli iz tri različita pravca i sreli su se u Vitlejemu. I kaže se da su se sreli i savetovali, i jedan je bio iz Hamove linije, Šemove, i Jafetove, tri Nojeva sina.” I ona je rekla: “Onda su oni došli i poklonili se Isusu Hristu.” I rekla je: “Kada su oni odstupili,” rekla je, “oni su doneli darove i dali su ih Njemu.”

I rekla je: “Isus Hrist je rekao za vreme Svoje službe, da kada ovo Evandjelje bude propovedano celom svetu, (Hamovom, Šemovom, i Jafetovom potomstvu), da će On onda ponovo doći.” I ona je rekla: “Dakle, te planete, nebeske planete, kako se one okreću...” Rekla je: “One su razdvojene. One nikada nisu bile na zemlji do sada.” I rekla je, “Svakih toliko i toliko stotina godina, one se ukrštaju u svojim ciklusima kao što je ovo.”

Ako ovde slučajno ima neki astronom, on bi onda verovatno znao o čemu je ova žena govorila; ja ne znam. Tako dok je ona govorila... Rekla je: “One su se ukrstile na taj način.” I rekla je: “Kao podsećanje na najveći dar koji je Bog ikada dao čovečanstvu, kada je Bog dao Svoga Sina. Kada se te planete budu ponovo ukrstile,” rekla je: “On će poslati još jedan dar na zemlju.” I rekla je: “Ti si se rodio upravo u vreme tog ukrštanja.” I rekla je: “To je razlog što ja to znam.”

Sećam se da je jednom tata sišao na reku sa dečacima. Moj brat i ja, trebali smo uzeti čamac i ići gore dole po reci, i tražiti flaše u koje bi punili viski. Dobili bi dvadeset centi da ih pokupimo uz reku. A tata je bio samnom, a on je imao jednu od onih mali pljoski...Mislim da su to bile flaše od pola litre. I bilo je tamo jedno oboreno drvo, i tata i taj čovek što je bio s njim, gospodin Dornbush...imao sam njegov...On je imao lep čamac, i želeo sam steći naklonost pred njim, jer sam želeo koristiti taj čamac. Čamac je imao dobro kormilo a moj uopšte nije imao kormilo. Mi smo imali samo stare daske kojima smo veslali. I ako bi mi on dao da koristim taj čamac...On je bio varioc, i pravio je kazane za tatu. Tako on...Oni su prebacili noge preko tog drveta, a tata je posegnuo za svoj zadnji džep, i izvadio malu pljosku sa viskijem, dodao mu je i on je povukao gutljaj pića, i vratio je pljosku tati, a onda je on potegnuo, i stavio je flašicu dole na jednu mladicu sa strane drveta iz kojeg je iznikla. A gospodin Dornbush ju je uzeo, i rekao: “Evo ti, Bili.”

Rekao sam: “Hvala, ali ja ne pijem.”

On je rekao: “Branham koji ne pije?” Skoro da je svaki od njih umro sa čizmama na sebi. I rekao je: “Branham koji ne pije?”

Rekao sam: “Ne, gospodine.”

“Ne,” rekao je tata: “Odgojio sam jednog slabića.”

Tata me je nazvao slabićem, pa sam rekao: “Dajte mi tu flašu.” I skinuo sam zatvarač sa nje, odlučan da pijem, i kada sam je podigao: “Šššššššššš!” Vratio sam flašu nazad i potrčao niz polje najbrže što sam mogao, plačući. Nešto mi nije dalo da to činim. Vidite? Ne mogu reći da sam uopšte bio dobar. Ja sam odlučio da to učinim. Ali to je Božija milost, divna milost koja me je čuvala od tih stvari. Ja sam sam želeo činiti te stvari, ali On mi to jednostavno nije dao.

Malo kasnije sam našao jednu devojkicu kada sam imao dvadeset dve godine; ona mi je bila miljenica. Ona je bila devojkica koja je išla u crkvu: Nemačka Luteranska. Prezivala se Brumbach, B-r-u-m-b-a-c-h, to je dolazilo od imena Brumbaugh. I ona je bila fina devojkica. Nije pila, niti pušila, niti je plesala niti bilo šta od toga, jedna fina devojkica. Izlazio sam s njom jedno vreme, imao sam tada dvadeset i dve godine. Zaradio sam dovoljno novaca tako da sam kupio sebi starog Forda, i ja...izlazili smo zajedno na sastanke. I tako, u to vreme, tamo nije bilo u blizini Luteranske crkve; preselili su se iz Howard Park-a tamo gore.

I tako, bio je tamo jedan propovednik, jedan koji me je postavio u Misionskoj Baptističkoj Crkvi, Doktor Roj Devis. Sestra Upshaw...Ona koja je poslala brata Upshaw-a do mene, odnosno govorila mu o meni, doktor Roj

Devis...I on je propovedao, i imao je Prvu Baptističku crkvu, ili tu – tu...Ne mislim da je to bila Prva Baptistička crkva, bila je to Misijska – zvala se Misijska Baptistička crkva Džefersonvila. I on je jednom tamo propovedao, i mi bi išli uveče u crkvu, tako...I mi bi se vratili nazad. I ja se nikad nisam učlanio u crkvu, već sam jednostavno voleo ići sa njom. Zato što je glavna misao u tome bila da idem s njom. Mogao bih biti iskren oko toga.

I tako dok smo zajedno izlazili, jednog dana sam...Ona je bila iz jedne fine porodice. A ja sam počeo razmišljati: “Pa znaš – znaš, ne bih trebao tračiti vreme te devojke. To nije – to nije ispravno, zato što je ona fina devojka, a ja sam siromašan, i – i ja...Otac mi se razboleo i ja – ja...Nije postojao način da ja obezbedim toj devojci jedan takav život, koja je navikla na lepu kuću sa tepisima po patosu.”

Sećam se kada sam video prvi tepih, nisam ni znao šta je to. Hodao sam oko njega. Mislio sam da je to najlepša stvar koju sam ikada video u životu. “Pa kako mogu tako nešto staviti na pod?” Bio je to prvi tepih koji sam ikada video. Bio je to jedan od tih...Mislim da se zvao “tepih prostirka.” Možda sam to pogrešno rekao. Kao nešto pleteno, ili nešto što je bilo sastavljeno i bilo na podu. Prilično zeleno i crveno, sa jednom velikom šarom po sredini, znate već, bila je to jedna lepa stvar.

I tako, sećam se da sam doneo odluku da ću ili nju pitati da se uda za mene, ili se moram udaljiti i pustiti da je oženi neki dobar čovek, neko ko bi bio dobar prema njoj, mogao joj obezbediti pristojan život i biti fin prema njoj. Ja sam mogao biti fin prema njoj, ali sam zarađivao samo dvadeset centi na sat. Tako da joj nisam baš mogao obezbediti neki život. I ja...A imali smo celu porodicu o kojoj smo morali voditi računa, a tata se razboleo, a ja sam se morao brinuti za njih sve, tako da mi je bilo prilično teško.

Tako da sam mislio: “Pa, jedino što joj trebam reći da ja – ja – ona – ja – ja, da se neću vratiti, zato što sam previše razmišljao o njoj da bi joj upropastio život izmotavajući se samnom.” I onda sam mislio: “Ako bi neko mogao dospeti do nje i oženiti je, načiniti joj jedan prijatan dom, i možda čak ako je ja ne bih mogao imati, ipak bih mogao bar znati da je ona srećna.”

Tako da sam mislio: “Ali ja – ja ne mogu jednostavno tek tako odustati od nje.” I bio sam u užasnom stanju. I iz dana u dan sam razmišljao o tome. A bio sam previše stidljiv da bih je pitao da se uda za mene. I svake večeri sam donosio odluke: “Pitaću je.” Pa, šta je to, ta trema, ili nešto što je u vašem...Svi vi braćo ste verovatno imali to isto iskustvo. I to je jedno zaista čudno osećanje, lice bi mi pocrvenelo. Ja – ja nisam znao. Nisam je mogao pitati.

Ja sam jednostavno nastavio da gledam pravo i nisam obraćao pažnju na nju. I onda sam pomislio: “Videću hoće li i ona reći isto što i ostale žene.” Okrenuo sam se; i pomislio sam: “O, Bože.” Zadrhtao sam od toga; ja sam znao; jer sam mrzeo i da mislim o tome. Okrenuo sam se. Ona je rekla: “Možda je bolje da se pretstavim.” Rekla je: “Ja sam astrolog.”

Rekao sam: “Mislio sam da ste tako nešto.”

Ona je rekla: “Ja sam na putu za čikago da vidim svog sina koji je Baptistički propovednik.”

A ja sam rekao: “Da, gospođo.”

Ona je rekla: “Da li ti je ikad neko rekao da si rođen pod znakom?”

Rekao sam: “Ne, gospođo.” Dakle, slagao sam je, vidite, i rekao sam – samo sam hteo da vidim šta će ona reći. I ona je rekla... Ja sam rekao: “Ne, gospođo.”

I ona je rekla: “Nije li... Zar ti propovednici nikada nisu rekli?”

Rekao sam: “Ja nemam nikakve veze sa propovednicima.”

A ona je rekla: “Uh-huh.”

I ja sam rekao... Ona – ona mi je rekla... Ja sam rekao: “Pa...”

Ona je rekla: “Ako ti budem rekla tačno kada si rođen, hoćeš li mi verovati?”

Rekao sam: “Ne, gospođo.”

A ona je rekla: “Pa ja vam mogu reći tačno kada ste rođeni.”

Ja sam rekao: “Ne verujem u to.”

A ona je rekla: “Rodio si se 6.-og Aprila, 1909 godine, u pet sati ujutro.”

Rekao sam: “Tako je.” Rekao sam: “Kako to znate?” Rekao sam: “Reci ovom mornaru ovde kada se on rodio?”

Rekla je: “Ja to ne mogu.”

A ja sam rekao: “Zašto? Kako znate?”

Ona je rekla: “Gledajte, gospodine.” Rekla je, kada je ona počela da govori o svojoj astronomiji i rekla je: “Svakih toliko i toliko godina...” Rekla je: “Sećate li se kada se Zvezda pojavila, koja je vodila mudrace do Isusa Hrista?”

Ja sam se malo povukao, znate već; i rekao sam: “Rekao sam, pa ja ne znam ništa o religiji.”

A ona je rekla: “Pa, mora da ste čuli kako su mudraci došli ka Isusu.”

Rekao sam: “Jesam.”

jedna bajalica u jednom od tih šatora, jedna mlada dama, mlada dama lepog izgleda i tamo je sedela. A mi smo svi išli, prolazili pored. Ona je rekla: “Hej, ti, dođi ovamo na trenutak.” A nas trojica dečaka smo se okrenuli. A ona je rekla: “Ti sa prugastim džemperom...” A to sam bio ja.

A ja sam rekao, “Da gospođo?” Ja sam mislio da možda hoće da je izvedem na kolu ili nešto drugo kao što je to. A ona je bila mlada žena, možda u svojim ranim dvadesetim, tako otprilike i sedela je tamo. I ja sam prišao; i rekao sam: “Da, gospođice, šta mogu učiniti za vas?”

A ona je rekla: “Reci, da li znaš do postoji Svetlo koje te prati? Ti si bio rođen pod određenim znakom.

Ja sam rekao: “Na šta to mislite?”

Ona je rekla: “Dakle, ti si rođen pod određenim znakom. I postoji Svetlo koje te prati. Ti si rođen radi Božije službe.”

Ja sam rekao: “Odlazi od mene ženo.”

Ja sam počeo da izlazim, jer mi je majka uvek govorila da su te stvari od đavola. I ona je bila u pravu. Tako ja... To me je uplašilo.

Jednom dok sam još bio lovočuvar, penjao sam se na autobus. I ušao u autobus. Izgleda da sam uvek bio podložan duhovnim delovanjima. Stajao sam tamo i jedan mornar je stajao iza mene. A ja sam krenuo u obilazak, i ja sam išao u Henryville Forestry, bio sam u autobusu. Počeo sam čudno da se osećam. Pogledao sam oko sebe, a tamo je sedela jedna velika zdepasta žena, lepo obučena. Ona je rekla, “Drago mi je.”

Rekao sam, “Drago mi je.”

Mislio sam da je to bila samo žena, znate već, koja mi se obraća, tako samo sam... Ona je rekla: “Želela bih sa vama razgovarati za trenutak.”

Ja sam rekao: “Da, gospođo?” I okrenuo sam se.

Ona je rekla: “Da li znaš da si rođen pod znakom?”

Pomislio sam: “Još jedna od tih čudnih žena.” Tako da sam samo gledao prema napolje. I tako ja uopšte više nisam ništa rekao, samo sam nastavio...

Ona je rekla: “Mogu li razgovarati sa vama za trenutak?” I nastavila je... Rekla je: “Nemojte se tako ponašati.”

Ja sam jednostavno nastavio gledati pravo. Pomislio sam: “Ovo nije džentlmenско ponašanje.”

Ona je rekla, “Želela bih malo popričati sa vama.”

Pretpostavljam da se pitate kako sam se uopšte oženio. Znete kako? Napisao sam joj pismo i pitao je. Tako da je ona...Dakle, to nije bilo “Draga gospođice,” bilo je to nešto više, znate već, više ljubavno nego što bi bilo to. To nije bilo samo nešto sklopljeno, bilo je to...Napisao sam ga najbolje što sam mogao.

I malo sam se plašio njene majke. Majka joj je bila...Bila je na neki način gruba. A – njen otac je bio nežan stari holandānin, jedan fin stariji čovek. On je organizovao to bratstvo, trener u željeznici, zarađujući u to vreme oko petsto dolara mesečno, a ja sam zarađivao dvadeset centi na sat, pa da onda oženim njegovu kćer. Hm. Znao sam da to nikada neće upaliti. A majka joj je bila veoma...Dakle, ona je fina dama. A ona je bila kao jedna od tih iz visokog društva, znate već, pomalo uobraženih, znate već, tako da ionako nije baš imala neke koristi od mene. Ja sam bio samo jedan najobičniji seoski momak, i ona je mislila da Hop treba da izlazi sa nekim momkom iz malo više klase, i ja – ja – ja mislim da je bila u pravu. I tako...Ali onda nisam to mislio.

Tako da sam pomislio: “Dakle, pa ne znam. Ne mogu pitati njenog tatu, i sigurno ne mogu pitati ni njenu mamu. Tako da moram najpre pitati nju.” Tako da sam sastavio jedno pismo. I tog jutra na putu za posao, ubacio sam ga u poštansko sanduče. Pošta...Trebali smo ići u sredu uveče u crkvu, a to je bio ponedeljak ujutru. Pokušao sam joj reći u nedelju da želim da se oženim s njom, ali jednostavno nisam skupio dovoljno hrabrosti.

Tako da sam ga onda bacio u poštansko sanduče. I dok sam tog dana bio na poslu, počeo sam razmišljati: “Šta ako njena majka dođe do tog pisma?” O, Bože! Onda sam znao da sam gotov, ako – ako ona ikad dođe do njega, zato što nije baš nešto marila za mene. Pa, jednostavno sam se preznojavao.

I kada sam došao u sredu uveče, o Bože, mislio sam: “Kako ću uopšte ući unutra? Ako je njena majka došla do tog pisma, onda će me zaista srediti, pa sam se nadao da je ona dobila pismo.” Ja sam ga adresirao na Hop. Tako se zvala, Hop. I tako da sam rekao: “Napisaću ga da glasi na Hop.” I tako...I mislio sam možda, da joj to nije dopalo šaka.

I znao sam da ne mogu stajati napolju da joj zviždim da izađe napolje. O, Bože. I svaki momak, koji nema dovoljno hrabrosti da dođe na vrata devojkine kuće, i pokuca, i da pita da li je kući, nema šta da traži da bi izlazio s njom. To je potpuno tačno. To je tako glupo. Tako providno.

I tako, zaustavio sam svog starog Forda, znate već, i skroz sam ga ulickao. I popeo sam se gore i pokucao na vrata. Moj Bože, njena mati se pojavila na vratima. Skoro da nisam mogao udahnuti; rekao sam. “Kako – kako – kako ste gospođo Brumbach?”

Ona je rekla: “Kako si Vilijame?”

Pomislio sam: “Oh – oh, ‘Vilijame?’”

I – i ona je rekla: “Hoćeš li ući?”

Rekao sam: “Hvala.” Ušao sam unutra. Rekao sam: “Da li je Hop spremna?”

I upravo tada je naišla Hop idući kroz kuću, jedna devojka otprilike oko šesnaest godina. I rekla je: “Zdravo Bili.”

A ja sam rekao: “Zdravo Hop.” Rekao sam: “Da li si spremna da idemo u crkvu?”

Rekla je: “Samo trenutak.”

Pomislio sam: “Moj Bože. Ona pismo uopšte nije primila. Nije ga primila. Dobro, dobro, dobro. Hop ga nije primila, tako da će biti sve u redu, jer bi mi to pomenula.” Tako da sam se osećao prilično lepo.

I kada sam stigao do crkve, počeo sam misliti: “A šta ako ga je primila?” Vidite? Nisam uopšte mogao čuti šta je doktor Dejvis govorio. Pogledao sam je i pomislio: “Ako ona to samo zadržava, i da će mi ona to reći kada izađemo odatle i kada je budem pitao.” I ja uopšte nisam mogao slušati šta je brat Dejvis govorio. I pogledao sam je, i pomislio sam: “Moj Bože, mrzim i pomisao da se razidemo, ali...I ja – ja...Finale sigurno dolazi.”

Kad se crkva završila krenuli smo peške zajedno niz ulicu, idući kući, tako da smo krenuli prema starom Fordu. I svuda okolo mesečina je bila veoma jaka, znate već, pogledao sam je i bila je lepa. Čoveče. Pogledao bih je; i pomislio: “Moj Bože, koliko bih je želeo imati, ali pretpostavljam da ne mogu.”

I tako, nastavio sam dalje još malo, znate već, i ponovo sam je pogledao. Pitao sam: “Kako se osećaš večeras?”

Rekla je: “Oh, pa dobro sam.”

I zaustavili smo stari Ford, i krenuli smo napolje, znate već, otišli iza ćoška, i otišli gore do njene kuće. I išao sam do njenih vrata s njom. Pomislio sam: “Znaš šta, izgleda da nije uopšte dobila pismo, tako da bi sve to mogao zaboraviti. Ionako ću imati neku drugu lepu nedelju.” Tako da sam se počeo osećati prilično dobro.

Ona je rekla: “Bili?”

Rekao sam: “Da.”

Rekla je: “Dobila sam tvoje pismo.” O, Bože!

celom svetu i da ćeš se moliti za bolesne ljude.” I rekao je: “I bez obzira od čega su oni bolesni...” I on je imenovao, a Bog koji je moj sudija zna, On je imenovao rak. Rekao je: “Ništa... Ako zadobiješ ljude da ti veruju, i ako budeš ozbiljan u molitvi, ništa neće stajati pred tvojim molitvama, čak ni rak, vidite, ako zadobiješ ljude da ti veruju.”

I ja sam video da On nije bio moj neprijatelj; On je bio moj prijatelj. I ja nisam znao da li – da li sam umirao ili šta se dešavalo kada se On pojavio meni tako. A ja sam rekao: “Dakle, Gospodine,” rekao sam: “Ja sam...” A šta sam ja znao o isceljenjima i tim darovima kao što su ti? Rekao sam: “Dakle, Gospodine, ja sam – ja sam siromašan čovek.” I ja sam rekao: “Ja sam sa svojom porodicom. I ja živim sa svojom porodicom koja je siromašna takođe. Ja sam neobrazovan.” I rekao sam: “I ja – ja neću biti u stanju da to uradim; oni me ne – oni me ne razumeju.” Rekao sam, “Oni – oni me neće slušati.”

A On je rekao: “Kao što su proroku Mojsiju bila darovana dva dara, (ustvari znaka), da potvrde njegovu službu, tako će i tebi biti dani – tako su tebi dana dva znaka da potvrde tvoju službu.” On je rekao: “Jedan od njih će biti da ćeš uzeti osobu za ruku za koju se budeš molio, tvojom levom rukom njihovu desnu,” i rekao je: “i onda samo budi miran, i tamo će biti vidljiv fizički efekat na tvom telu.” I rekao je: “Onda se moli. I ako te to napusti, bolest će napustiti ljude. A ako ne napusti, samo moli za blagoslov i idi dalje.”

“Dakle,” ja sam rekao: “Gospodine, ja se plašim da me oni neće primiti.” On je rekao: “A sledeća stvar će biti, ako oni ne budu čuli to, onda će oni čuti ovo.” Rekao je: “Onda će doći vreme kada ćeš znati same misli njihovog srca.” Rekao je: “To će oni čuti.”

Dakle, rekao sam: “Gospodine, to je razlog što sam noćas ovde. Meni su moji sveštenici rekli da su to pogrešne stvari.”

On je rekao: “Ti si rođen na ovaj svet radi te svrhe.” Vidite? Darovi i pozivi su bez pokajanja. On je rekao: “Ti si rođen na ovaj svet radi te svrhe.”

A ja sam rekao: “Pa, Gospodine,” rekao sam, “moji sveštenici su mi rekli da je to bio zao duh.” I rekao sam: “Oni... To je razlog što sam ja ovde na molitvi.”

I evo šta je On meni citirao. On mi je govorio o dolasku našeg Gospoda Isusa u Njegovom prvom dolasku. I ja sam rekao...

Čudno u svemu tome prijatelji... Dakle zaustaviću se upravo ovde za minut i vratiti se nazad. Ono što me je najviše plašilo da svaki put kada sam sreo neku bajalicu oni bi prepoznali da se nešto desilo. I to bi bilo upravo... To me je skoro ubijalo. Evo za primer; jednog dana ja i jedan moj rođak smo prolazili kroz vašar, a bili smo samo dečaci, išli smo napred. A tamo je sedela

neko naišao sa baterlampom. I ja sam pogledao okolo i pomislio sam, “Dakle...” I ovde je To bilo, tačno predamnom. I stare drvene daske na patosu, i tamo je To bilo, upravo predamnom. Tamo u čošku bila je mala peć od bureta; poklopac joj je bio skinut. A upravo ovde je bilo Svetlo na patosu i mislio sam: “Pa, odakle ovo dolazi? Pa to ne može biti od...” Pogledao sam oko sebe. I ovde je To bilo iznad mene, ovo isto Svetlo, upravo tamo bilo je iznad mene, viseći tamo baš tako, i vrtelo se okolo kao vatra, i To je bilo nekako smaragdne boje i kretalo se: “Ššššššš, ššššššš, ššššššš,” upravo odozgo baš tako. I ja sam gledao u To i mislio sam: “Šta li je to?” Dakle, To me je uplašilo.

I ja sam čuo kako neko dolazi [Brat Branham imitira nekoga kako hoda – Urednik.], upravo kako hoda, jedino što je bio bosonog. I video sam noge čoveka kako ulazi unutra. U prostoriji je bilo svuda mračno sem na mestu gde je To sijalo. Video sam noge čoveka kako ulazi unutra. I kada je On ušao u prostoriju, ja sam ustao. On je bio čovek oko, izgledao je kao čovek od sto kila. On je imao prekrštene ruke *ovako*. Dakle, ja sam To video u formi Vetra kovitlaca; i ja sam čuo kako mi To govori, i viđao sam To kao Svetlo, ali sam prvi put ja video Njegov lik. On je došao do mene veoma blizu.

Dakle, iskreno prijatelji, ja – ja sam mislio da će mi srce otkazati. Ja... Samo zamislite. Zamislite da ste vi bili tamo. I vi bi ste se od Toga isto tako osećali. Vi ste možda duže na tom putu nego ja, možda ste duže hrišćanin, ali i vi biste se od Toga isto tako osećali. I nakon stotina i stotina vizija ja se ukočim kada mi se On približi. Od Toga se čak nekada osećam... Skoro sam potpuno klonuo, upravo sam bio tako slab kao kada napuštam binu. Često ako To ostaje previše dugo, ja bi potpuno klonuo. Jednom su me satima vozili, a ja čak nisam ni znao gde sam. I ja To ne mogu objasniti. Čitajte o tome u Bibliji; ona će to objasniti, šta je to. Pismo tako kaže.

Tako ja sam stajao tamo i gledao sam u Njega. A ja sam nekako držao ruke gore. On je gledao pravo na mene, toliko ljubazno. A On je imao zaista dubok glas i On je rekao: “Ne plaši se; Ja sam poslan iz Prisustva Svemogućeg Boga.” I kada je On progovorio, to je bio isti glas koji mi je govorio kada sam imao dve godine, i sve dalje. Ja sam znao da je to bio On. I mislio sam: “Dakle...” I čuo sam. Dakle, čujte razgovor. Ja ću ga citirati najbolje što mogu, reč po reč, jer se i ja teško sećam. A On...

I ja sam rekao, gledajući ga tako. On je rekao: “Ne boj se,” upravo tako tiho, rekao je: “Ja sam poslat iz Božijeg Prisustva da ti objasnim tvoje neobično rođenje...” A vi znate kako sam bio rođen tamo gore. To isto Svetlo je bilo nadamnom kada sam bio rođen. I tako On je rekao: “Tvoje neobično rođenje i pogrešno shvaćen život je bio radi toga da ukaže da ćeš ti ići po

Rekao sam: “Jesi?”

Rekla je: “Uh-huh!” Nastavili smo onda dalje, i nije rekla ništa više.

Pomislio sam: “Ženo, pa reci mi nešto. Oteraj me ili mi reci šta misliš o tome.” Pa sam rekao: “Da li si ga pročitala?”

Rekla je: “Uh-huh!”

Moj Bože, znate kako vas samo žena može držati u neizvesnosti. Oh, ja – ja nisam tako mislio. Razumete? Vidite? No, kako god, znate već, pomislio sam: “Pa zašto ništa ne govoriš?” Vidite, i nastavili smo dalje. Rekao sam: “Da li si ga celog pročitala?”

I ona... [Prazno mesto na snimku – Izdavač.] “Uh-huh!”

I skoro smo bili pred vratima; pomislio sam: “Čoveče, nemoj me držati na pragu, jer ga možda neću moći prekoračiti, pa sada mi reci.” I tako, nastavio sam čekati.

I ona je rekla: “Bili, volela bih to učiniti.” Rekla je: “Volim te.” Bog neka joj sada blagoslovi dušu; ona je u slavi. Rekla je: “Volim te.” Rekla je: “Mislim da bismo trebali reći našim roditeljima o tome. Zar ti ne misliš tako?”

I ja sam rekao: “Draga, slušaj, počnimo to tako što ćemo to podeliti polapola.” Rekao sam: “Ja ću reći tvom tati ako ti budeš rekla majci.” Prebacivši najgori deo na nju, od samog početka.

Rekla je: “U redu, ako ti najpre kažeš mom tati.”

Rekao sam: “U redu, reći ću mu u nedelju uveče.”

I tako, došla je i nedelja uveče, doveo sam je nazad iz crkve i ja... Nastavila je gledati u mene. Pogledao sam i bilo je pola deset; bilo je vreme za mene da nastupim. A Čarli je sedeo za svojim stolom i nešto kucao, a gospođa Brumbach je sedela preko u čošku, i nešto je heklala, znate već, te male kukice, kako ih nekako ukrštaju, znate već. Ne znam kako ih zovete. Tako da je ona radila tako nešto. A Hop je i dalje gledala u mene, i namrštila se na mene, znate već, mahnula je ocu. I ja... Oh, Bože! Pomislio sam: “Šta ako on kaže ne.” Tako da sam krenuo kroz vrata; rekao sam: “Pa, mislim da je bolje da idem.”

I otišao sam do vrata, i – i ona je krenula samnom prema vratima. Ona bi me uvek ispratila do vrata i rekla laku noć. I tako, krenuo sam prema vratima, a ona je rekla: “Zar mu nećeš reći?”

I rekao sam: “Huh.” Rekao sam: “Sigurno ću probati, ali ja – ja – ja ne znam kako da to učinim.”

I ona je rekla: “Idem da ga pozovem.” Tako da se vratila nazad i ostavila me da tamo čekam.

I ja sam rekao: “Čarli.”

Okrenuo se i rekao: “Da, Bili?”

Rekao sam: “Mogu li popričati s tobom samo na kratko?”

Rekao je: “Naravno.” Okrenuo se od svog stola. Gospođa Brumbach ga je pogledala, pogledala je na Hop, i pogledala je i mene.

Rekao sam: “Hoćeš li izaći napolje u hodnik?”

I rekao je: “Da, doći ću napolje.” Tako da je došao napolje u hodnik.

Rekao sam: “Stvarno je lepo večer, zar ne?”

A on je rekao: “Da, jeste.”

Rekao sam: “Stvarno je bilo toplo.”

“Sigurno da je bilo,” pogledao me je.

I rekao sam: “Radio sam toliko naporno,” rekao sam: “znaš već, čak su mi i ruke zadebljale.”

On je rekao: “Možeš je uzeti, Bili.” O, Bože. “Možeš je uzeti.”

Pomislio sam: “Oh, ovako je bolje.” Rekao sam: “Stvarno to misliš, Čarli?” Rekao je... Ja sam rekao: “Vidi Čarli, znam da je ona tvoja ćerka i da ti imaš novaca.”

I on se segnuo i uhvatio me za ruku. Rekao je: “Slušaj Bili, novac nije sve što postoji u ljudskom životu.” Rekao je...

Rekao sam: “Čarli, ja zarađujem samo dvadeset centi na sat, ali je volim; ona voli mene. Obećavam ti, Čarli, da ću raditi dok ovi – dok ova zadebljanja ne otpadnu s mojih ruku da bi joj obezbedio život. Biću joj odan koliko samo mogu biti.”

Rekao je: “Verujem u to, Bili.” Rekao je: “Slušaj, Bili, želim ti nešto reći.” Rekao je: “Znaš, sreća, sreća uopšte ne zavisi od novca.” Rekao je: “Samo budi dobar prema njoj. I znam da hoćeš.”

Rekao sam: “Hvala ti. Sigurno da ću biti takav.”

A onda je došao na nju red da to kaže mami. Ne znam kako je to sve obavila ali mi smo se venčali.

I tako kada smo se venčali, nismo imali ništa, ništa što bi stavili u domaćinstvo. Mislim da smo imali dva ili tri dolara. Tako da smo iznajmili kuću; i koštala nas je četiri dolara mesečno. Bilo je to jedna mala i stara

“Ti transevi,” rekao sam, “ne znam šta je to.” I, draga, ja-ja-ja-ja ne želim da se glupiram sa time; oni – oni su mi rekli da je to đavo. A ja volim Gospoda Isusa.

“Oh,” rekla je: “Bili, ti ne treba da slušaš ono što ti ljudi govore.”

Ja sam rekao: “Ali, draga, pogledaj druge propovednike.” Rekao sam, “Ja – ja to ne želim.” Rekao sam: “Idem na moje mesto u šumu. Ja imam oko petnaest dolara; ti se pobrini za Bilija.” Bili je onda bio mali dečak, mali dečkić. Ja sam rekao, “Ti – ti se pobrini... To je dosta za tebe i Bilija da živite jedno vreme. Pozovi ih i reci im da ću ja – da ću se ja možda vratiti sutra, a možda se nikada neću vratiti nazad. Ako se ja ne vratim u narednih pet dana, neka mi nađu zamenu.” I ja sam rekao: “Meda, ja nikada neću izaći iz te šume dok mi Bog ne obeća da će to otkloniti od mene i da se to nikada više neće ponoviti.” Pomislite samo koliko čovek može da bude neznalica.

I ja sam otišao tamo te večeri, vratio se nazad u malu staru kolibu na patos. To je bio sledeći dan, bilo je pomalo kasno; trebao sam da idem gore u kamp sledećeg dana, gore na – još dalje oko planine, ustvari brda rađe, i popeti se tamo u šumu. Ne verujem da bi me FBI mogao tamo naći. Tako ova mala stara koliba... Molio sam se to celo popodne a već se spuštao i mrak. Molio sam se i čitao sam mesto u Bibliji gde je rečeno: “Duhovi proročki se pokoravaju prorocima.” Nisam to mogao razumeti. I tako postalo je suviše mračno u maloj staroj kolibi gde sam obično spremao zamke kada sam bio dečak, imao sam tamo celu liniju zamki, i odlazio tamo gore, i pecao i ostajao celu noć; upravo jedna stara oronula koliba koja se nalazila tamo, a nalazila se tamo godinama. Možda je ranije imala nekog stanara koji je tamo dolazio.

I tako, ja – ja sam samo tamo čekao. Mislio sam: “Dakle...” Odmaklo je poprilično prema jedan sat, dva sata, ili tri sata ujutro; hodao sam gore dole, hodao napred nazad. Seo sam na jednu malu staru hoklicu, jedna mala stara – ne hoklica, već neka mala kutija od nečega. I seo sam na nju i pomislo sam: “O Bože, zašto mi ovo radiš?” Rekao sam: “Oče, ti znaš da te volim. Ti znaš da te ja volim. I ja-ja-ja ne želim biti opsednut đavolom. Ja ne želim da se te stvari meni događaju. Molim te Bože, ne dozvoli da se to ikada više desi.” Rekao sam: “Ja – ja te volim. Ne želim da idem u pakao. Kakva je onda korist od sveg mog propovedanja i ulaganja napora ako sam ja sam pogrešan?” I onda ne odvodim samo sebe u pakao; ja onda vodim u stranputicu i hiljade drugih.” Odnosno stotine drugih u tim danima. I ja sam rekao... Imao sam veliku službu. I ja sam rekao: “Dakle, ja – ja ne želim da mi se to ikada više desi.”

I ja sam seo na tu malu hoklicu. I ja sam samo sedeo u takvoj poziciji, i ništa drugo. I iznenada video sam Svetlo kako treperi u sobi. Mislio sam da je

vi se ne možete tek tako igrati sa Bogom. Vidite? Dakle kasnije... Prelepa devojka, odala se kasnije piću, udarili su je sa pivskom flašom i isekli joj skroz lice. Oh, osoba užasnog izgleda. A tamo se to desilo.

I onda kroz ceo svoj život ja sam to video, video sam kako se to kreće, gledao sam vizije, i kako će se te stvari dogoditi. Onda, malo kasnije, to me je nastavilo toliko uznemiravati a svi su mi govorili da je to nešto loše. Tako da sam prestao odlaziti na moja stara omiljena mesta gde sam se uvek molio. I ja sam... I bez obzira koliko sam se molio da mi to ne dolazi, dolazilo je svakako. I tako ja sam bio upravo... Bio sam nadzornik divljači u državi Indijana. I ja sam ušao unutra; i tamo je bio jedan čovek koji je tamo sedeo, brat moga pijaniste u zajednici. I rekao je: "Bili, hoćeš li se provozati samnom do Medisona ovo popodne."

Ja sam rekao: "Ne mogu, moram ići u obilazak šume."

I ja sam... Upravo sam obilazio oko kuće da skinem svoj opasač, opasač za pušku i te stvari, i podvijao sam rukave. Mi smo živeli u maloj kući sa dve sobe, i ja sam nameravao da se operem i da se spremim za obrok. I ja sam se prao, i upravo prolazio pored kuće, pod jednim velikim javorovim drvetom, i odjednom je nešto prošlo, "Šššššš." I ja sam skoro umro. I ja sam pogledao i znao sam da je ponovo bilo to. Seo sam na stepenice, a on je iskočio iz svojih kola i dotrčao do mene, rekao je: "Bili, je li ti loše?"

Rekao sam, "Nije."

On je rekao: "U čemu je problem Bili?"

A ja sam rekao: "Ne znam." Rekao sam: "Samo nastavi brate, sve je uredu. Hvala ti."

Moja žena je izašla napolje i donela zdelu vode, ona je rekla: "Dragi, šta se dešava."

Rekao sam: "Ništa draga."

Tako da je ona rekla: "Uđi unutra, večera je spremna," i ona me je zagrlila i pokušala me uvesti unutra.

I rekao sam: "Draga, ja – ja želim da ti nešto kažem." Rekao sam: "Ti ih nazovi i reci im da neću ići u obilazak ovo popodne." Rekao sam: "Meda, draga," rekao sam, "Ja znam u svom srcu da volim Isusa Hrista. Znam da sam prešao iz smrti u život. Ali ja ne želim da đavo ima ma šta samnom." I rekao sam: "Ja ne mogu da nastavim ovako dalje; ja sam zatvorenik." Rekao sam: "Sve vreme, kako se ove stvari nastavljaju događati, i stvari kao što su te, i te vizije koje dolaze, i to sve, ili šta god da je to," rekao sam... "To mi se dešava." Ja nisam znao da je to vizija. Ja to nisam zvao vizijom. Rekao sam:

dvosobna kuća. A neko nam je dao stari krevet na rasklapanje. Pitam se da li je iko video taj stari krevet na rasklapanje? I dali su nam to. I otišao sam dole do Sears and Roebucks i kupio mali sto sa četiri stolice, i one nisu bile ofarbane, znate već, i kupili smo ih. I onda sam otišao do gospodina Webera, otpadaša, i kupio šporet za kuvanje. Platilo sam ga sedamdeset pet centi, i dolar i nešto za šamotni kamen koja ide u njega. I tako smo oformili domaćinstvo. Sećam se kada sam farbao ukras na stolici, kada sam ih farbao. I, oh, ipak smo bili srećni. Imali smo jedno drugo, tako da je to bilo sve što nam je trebalo. I Bog, svojom milošću i svojom dobrotom, bili smo najsrećniji mali par koji je mogao biti na zemlji.

Otkrio sam ovo; da se sreća ne sastoji od količine materijalnih dobara koje posedujete, već koliko ste zadovoljni sa onim delom koji vam je poveren.

I nakon izvesnog vremena, Bog se spustio dole i blagoslovio našu malu porodicu; dobili smo malog dečaka. Zvao se Bili Pol. On je upravo sada ovde na ovoj službi. I onda malo kasnije, za jedanaest meseci, On nas je blagoslovio sa malom devojčicom Šaron Rouz (Sharon Rose), uzeto iz Reči Ruža Saronska.

I sećam se jednog dana da sam uštedeo nešto novaca i da sam otišao na mali odmor, i otišao na jedno mesto, na Paw jezero da pecam. I na povratku nazad...

I u to vreme... Izostavljam svoje obraćenje. Obratio sam se i bio postavljen u službu preko brata Roj Devisa, u Misijskoj Baptističkoj crkvi, i postao sam propovednik i imam zajednicu i kojoj sada propovedam u Džefersonvilu. I pastir sam u jednoj maloj crkvi. I ja...

Bez novaca, bio sam pastir u crkvi sedamnaest godina i nikada nisam dobio niti jedan peni. Nisam verovao u uzimanje... U crkvi nije bilo čak ni posude za prikupljanje priloga. I ono što sam imao od posla, i tako dalje, i imao sam jednu malu kutijicu u pozadini objekta, i bio je jedan mali natpis iznad nje: "Kada učiniste jednom od ove moje najmanje braće, Meni učiniste." I na taj način smo otplatili crkvu. Imali smo kredit na deset godina otplate, a bila je otplaćena za manje od dve godine. I nikada nisam uzeo nikakav prilog.

I onda sam imao, oh, par dolara što sam uštedeo sebi za odmor. Ona je radila u fabrici po imenu Finijeve Košulje. Divna draga devojka... A njen grob je danas verovatno prekriven snegom, ali ona je i dalje u mom srcu. I sećam se kada je radila toliko naporno da bi mi pomogla da skupim dovoljno novca da odem na to jezero da pecam...

I kada sam se vraćao sa jezera, počeo sam da vidim, dolazeći u Mishawaka i South Bend u Indijani, počeo sam primećivati automobile koji su imali

ambleme nazad na kojima je pisalo: “Samo Isus.” I pomislio sam: “To baš zvuči čudno. ‘Samo Isus.’” I počeo sam opažati te ambleme. I bilo ih je posvuda, na biciklovima, kadilacima, fordovima, i gde sve ne: “Samo Isus.” I pratio sam neke od njih, i išli su u jednu veliku crkvu. I otkrio sam da su bili Pentekostalci.

Čuo sam o Pentekostalcima: “Da su bili gomila svetih valjača koji su ležali na patosu i pena im je išla na usta,” i sve ostalo što su mi oni mogli reći o tome. Tako da ja nisam želeo imati ništa s time.

Tako da sam ih slušao kako svi idu unutra i pomislio sam: “Jednostavno ću ući sa verom unutra.” I tako, zaustavio sam svoj stari Ford i ušao unutra, i sve to pevanje koje ste ikada čuli u životu...I saznao sam da su postojale dve velike crkve, jedna od njih se zvala P. A. od J. C., i P. A. od W., mnogi od vas se možda sećate tih starih organi...Mislim da su oni Ujedinjeni, tako se sada zovu, i zovu se Ujedinjena Pentekostna Crkva. Pa, slušao sam neke od njihovih učitelja. I oni su tamo stajali, oh, oni su učili o Isusu i kako je On bio veliki, i kako je to sve bilo veliko, i o krštenju Svetim Duhom. Pomislio sam: “O čemu oni to govore?”

I nakon izvesnog vremena, neko je ustao i počeo da govori u jezicima. Pa, nikada nisam čuo tako nešto u svom životu. I tamo je prošla neka žena, trčala je najbrže što je mogla. I onda su svi ustali i počeli trčati. I pomislio sam: “Pa, brate, oni sigurno nemaju neka pravila ponašanja u crkvi, vičući i kličući i nastavljajući dalje.” Pomislio sam: “Kakva je to grupa.” No, znate već, bilo je nešto u tome, što sam duže tamo sedeo, sve mi se to više sviđalo. Bilo je nešto što je stvarno dobro izgledalo. I počeo sam da ih posmatram. I to se nastavilo dalje. Pomislio sam: “Biću još malo sa njima, jer ću...Zatvorio sam vrata. Ako nešto počne pre nagljeno da se dešava, ja ću izjuriti na vrata.” I znao sam gde sam parkirao automobil, upravo iza čoška.

I počeo sam da slušam neke njihove propovednike, bili su obrazovani i studenti. Pa, pomislio sam: “To je lepo.”

I tako, došlo je vreme za večeru, i rekli su: “Dodite svi na večeru.”

No pomislio sam: “Stani malo. Imam samo dolar i sedamdeset pet centi da se vratim kući i ja...” To je sve što mi je ostalo za benzin, ostavio sam to da bi se vratio kući. I imao sam svoj stari Ford i bio je to prilično dobar stari Ford. Nije bio neki krš; bio je upravo kao ovaj ovde napolju, samo istrošen. I on...U stvari verujem da je Ford mogao ići trideset milja na sat, ali naravno bilo je to petnaest u jednom pravcu i petnaest u drugom. Vidite, ali kada saberete, imate trideset. I tako on...Pomislio sam: “Pa, to veče ću izaći i nakon...” Ostao sam za večernju službu.

A onda mi je to došlo. Ovde je to. Ista kiša od koje pšenica raste, od nje i kukolj raste. I isti Sveti Duh može pasti na gomilu ljudi, i može isto tako blagosloviti i licemera kao što On može blagosloviti i druge. Isus je rekao: “Po njihovim rodovima poznaćete ih.” Ne po tome da li on uzvikuje, ili da li se raduje, već: “To je, po njihovim rodovima poznaćete ih.”

Rekao sam: “Tu ste vi.” “Ja sam to razumeo Gospode.” Rekao sam: “Onda je to zaista istina.” Ovaj čovek... Vi možete imati darove a da i ne znate za Boga.

Tako onda, ja – ja sam tada bio kritički nastrojen prema govorenju u jezicima. Vidite li? Ali jedan dan nakon toga, kako je Bog to meni potvrdio... Ja sam krštavao dole na reci, svoje prve obraćenike, na Ohajo reci, i krštavao sam sedamnaestu osobu, pošto sam počeo krštavati, onda sam rekao: “Oče, pošto ga ja krstim vodom, ti ga krsti sa Svetim Duhom.” I počeo sam ga podronjavati pod vodu.

I upravo onda, i upravo onda jedan kovitlac je sišao dole sa neba, i tu se pojavilo to svetlo, sijajući dole. Bile su stotine ljudi na obali, a bilo je dva sata popodne, mesec Jun. I To se nalazilo tačno iznad mene gde sam bio. I progovorio je Glas odande i rekao je: “Kao što je Jovan Krstitelj bio prvi preteča Hrista, ti imaš Poruku koja će najaviti drugi Hristov dolazak.” I to me je preplašilo do smrti.

I ja sam se vratio nazad, i svi ljudi koji su bili tamo, ljudi iz livnice, apotekar, i svi oni su bili na obali. Ja sam krstio dvesto do trista ljudi to popodne. I kada su me izneli napolje, izvukli me iz vode, đakoni i tako dalje su došli; i pitali su me, rekli su: “Šta je značilo to svetlo?”

Velika grupa crnaca iz Gilead Age Baptističke crkve i Lone Star crkve tamo dole, i mnogi od njih su bili tamo dole, oni su počeli vrištati kada su videli šta se desilo; ljudi su se plašili.

Jedna devojkica koju sam pokušao isterati odande iz čamca, sedela je u kupaćem kostimu, bila je učitelj nedeljne škole u crkvi, i ja sam rekao: “Hoćeš li izaći Mardži?”

Ona je rekla, “Bili, ja ne moram izaći.”

Ja sam rekao: “Tako je, ti ne moraš, ali ja bih imao dovoljno poštovanje prema Evandelju da izađem gde se krsti.”

Ona je rekla: “Ja ne moram.”

I kada je to... Ona je sedela tamo podrugivajući se i smejući mi se dok sam krstio, jer ona nije verovala u to krštenje, i onda kada je Anđeo Gospodnji došao dole, ona je zaleгла u čamcu. Danas je ta devojkica na psihijatriji. Dakle

samo da se molim. I izašao sam malo napolje da dobijem svežeg vazduha, izvan pećine; a tamo unutra bilo je sveže i vlažno.

Tako da sam onda izašao napolje i stavio sam tamo svoju Bibliju gde sam je držao i dan ranije, i bila je okrenuta kod poslanice Jevrejima 6.-ta glava. I počeo sam tamo da čitam: “Zato da ostavimo... i dalje... da se damo na savršenstvo, da ne postavljamo opet temelja pokajanja od mrtvih dela, i vere u Boga,” i tako dalje. “Jer nije moguće one koji su jednom prosvetljeni, okusili dar nebeski, postali zajedničari,” i tako dalje. Ali je onda rečeno, “A koja iznosi trnje i čičak, nepotrebna je, i kletve... voda... Jer zemlja koja pije dažd, što često na nju pada, što je – što je kletve blizu, koji se najposle sažeže.”

I Nešto je došlo kao: “Ššššš!”

Pomislio sam: “Evo Ga. Poslušaću sada šta god... On – On me je ovde probudio; On će mi sada pokazati viziju.” I ja sam čekao tamo na kraju dog debla, i čekao sam. Ustao sam i hodao tamo nazad, i gore dole; vratio sam se nazad i ništa se nije desilo. Vratio sam se ponovo nazad u svoju pećinu i ništa se nije desilo. Stajao sam tamo i pomislio sam: “Dakle, šta je sada ovo?”

Ja sam ponovo otišao do svoje Biblije, i, oh, To je ponovo došlo na mene. Ja sam je podigao i pomislio sam: “Šta ima ovde što On želi da pročitam?” Nastavio sam da čitam dalje o, “Pokajanju pred Bogom, i veri,” i tako dalje, i čitao sam dalje gde je rečeno: “Jer zemlja koja pije dažd, što često na nju pada, koja rađa povrće dobro onima koji je rade, prima blagoslov od Boga. A koja iznosi trnje i čičak, nepotrebna je i kletve blizu, koja se najposle sažeže.” I, oh, to me je baš protreslo.

Ja sam pomislio: “Gospode, hoćeš li mi pokazati viziju o...” Bio sam tamo gore da ga pitam za još nešto. A onda odjednom, predamnom, video sam kako se okreće svet i bio je skroz istanjiran. Oдавde je krenuo čovek u belom, sa svojom podignutom glavom i sejao je seme na ovaj način. A kada je on otišao došao je... čim je on prešao preko brda, došao je jedan čovek iza njega, obučen u crno, sa pognutom glavom, sejao je seme. I kada je izniklo dobro seme, to je bila pšenica. A kada je izniklo loše seme, to je bio kukolj.

I nastupila je velika suša na zemlji, a pšenica je obesila svoje glave, skoro pred propast, želela je vodu. A ja sam video sve ljude sa rukama podignutim gore, moleći Boga da pošalje kišu. A onda sam video i kukolj; imao je pognute glave, kako bučno traži vodu. I upravo onda, veliki oblaci su naišli i kiša se jednostavno izlila. I kada se to desilo, mala pšenica koja se skroz povila je: “Viššš,” potpuno se ispravila.

Ja sam pomislio: “Dakle, šta je sad ovo?”

I, oh, čovek je rekao: “Svi propovednici, bez obzira na denominacijsku pripadnost, dođite na podijum.” Pa, bilo nas je gore oko dve stotine; i ja sam se popeo gore. I čovek je rekao: “Dakle, nemamo vremena da svi ovde propovedate.” Rekao je: “Sada dođite i recite kako se zovete i odakle ste.”

Pa, došao je i na mene red; rekao sam: “William Branham, Baptista. Džefersonvil u Indijani,” i otišao dalje.

I čuo sam kako su svi ostali sebe nazivali: “Pentekostalac, pentekostalac, pentekostalac, P. A., P. A. J. C., P. A. W., P...”

Prošao sam tuda. Mislio sam: “Pa, mislim da sam ružno pače.” I tako, seo sam i čekao.

I tog dana, imali su fine mlade propovednike za propovedaonicom, i moćno su propovedali. I onda su rekli: “Onaj što će večeras predati poruku je...” Mislim da su ih zvali “starešine”. I njihovi propovednici su se zvali umesto “Sveštenik” zvali su se “Starešine.” I izveli su jednog starog crnca na podijum, a on je imao na sebi jedno od onih staromodnih propovedničkih odela. Ne verujem da ste ikada videli tako nešto: pozadi dugo kao golubiji rep, znate već, sa somotskom kragnom, i imao je samo malo kose na rubovima glave. Jadani stari čovek, izašao je na taj način, znate već. Stajao je tamo i onda se okrenuo. I dok su svi propovednici govorili o Isusu i velikoj – kako je On bio velik, i tako dalje, taj stari čovek je uzeo svoj tekst iz Jova. “Gde si bilo kada sam polagao temelje Zemlji, kada su jutarnje zvezde bile zajedno i svi sinovi Božiji klikotali?”

I jadani stari čovek, mislio sam: “Zašto nisu pustili neke od tih mladih propovednika da propovedaju?” Veliki... Mesto je bilo puno i bila je gužva. I mislio sam: “Zašto nisu doveli tako nekog?”

I tako onda je taj stari čovek, umesto da je propovedao šta se dešava ovde dole na zemlji; počeo je propovedati šta se dešava na Nebu. Dakle, on Ga je počeo pratiti od početka, od početka vremena, i vratio Ga nazad u drugom dolasku nazad dole sa horizontalnom dugom. Pa, ja nikad nisam čuo takvo propovedanje u životu. I baš u to vreme Duh je pao na njega; skočio je otprilike *ovoliko* visoko, i udario petom u petu, povukao je ramena unazad i sišao je tipujuć na prstima s platforme i rekao: “Nemate ovde dovoljno mesta da bih propovedao.” A imao je više mesta nego što ga ja imam sada ovde.

Pomislio sam: “Ako je To učinilo da jednom starom čoveku bude tako od toga, šta bi onda To učinilo kada bi došlo na mene?” Pa sam mislio: “Možda i ja trebam malo Toga.” Pa zašto, kada je on izašao tamo; bilo mi je toliko žao tog starog čoveka. Ali kada je otišao, bilo mi je žao samog sebe. I posmatrao sam ga kako odlazi odande.

Izašao sam to veče napolje, i pomislio: “Dakle, sutra ujutru neću dopustiti nikom da sazna gde – ko sam.” Tako da sam otišao, i tu noć sam izgužvao pantalone. Bio sam – otišao sam napolje da spavam u kukuruzno polje, i otišao sam dole da kupim sebi neke suve kifle. Vi...kupio sam čitavu gomilu za novčić. I tamo je bio jedan hidrant; i uzeo sam i malo vode. Tako da sam znao da će mi to potrajati jedno vreme, tako da sam uzeo nešto vode i pio, i otišao i pojeo svoje kifle, pa se vratio i ponovo pio vode. Onda sam otišao napolje u kukuruzno polje i uzeo dva sedišta i stavio tamo svoje prugaste pantalone i pritisnuo ih uz sedišta.

I te noći, molio sam se skoro celu noć. Rekao sam: “Gospode, šta je ovo u šta sam upao? Nikada u svom životu nisam video takve religiozne ljude.” I rekao sam: “Pomozi mi da znam, o čemu se sve to radi.”

I sutra ujutru sam sišao tamo dole. Pozvali su nas na doručak. Naravno, ja ne bih došao i jeo sa njima, zato što nisam imao ništa da dam kao prilog. I samo sam se vratio nazad. I sledeće jutro kada sam došao, pa (jeo sam moje kifle), seo sam u sedišta. I oni su govorili preko mikrofona. Nikada ranije nisam video mikrofon, i plašio sam ga se. Tako oni...I tamo je visio sa njega jedan gajtan, visio skroz dole, sa jednog od tih spuštenih mikrofona. I čovek je rekao: “Sinoć je na podijumu bio jedan mladi propovednik, baptista.”

Pomislio sam: “Oh – oh, sada sam dobar samo za mlaćenje.”

I on je rekao: “On je bio najmlađi propovednik na podijumu. Zvao se Branham. Da li neko nešto zna o njemu? Recite mu da dođe; želimo da propoveda jutarnju poruku.”

Oh Bože. Imao sam na sebi jednu majicu i zgužvane prugaste pantalone, znate već. A mi baptisti smo verovali da treba izaći u odelu za propovedaonicu, znate već. Tako...I – i ja sam se stvarno umirio u sedištu. I u to vreme...Oni su to održavali na severu, jer (njihovu međunarodnu konferenciju) jer crnci ne bi mogli na nju doći da je to bilo na jugu. Imali su i crnce tamo, a ja sam bio južnjak, i bio sam još malo ukrućene kragne što se toga tiče, vidite, iako sam bio bolji nego neko drugi. I tog jutra se desilo, da je pored mene seo jedan crnac. I ja sam sedeo i dobro ga pogledao. Pomislio sam: “Pa, on je brat.”

A čovek je rekao: “Da li neko zna nešto o čoveku William Branhamu?” Ja sam se spustio *ovako* u sedištu. I čovek je rekao, i drugi put se oglasio, rekavši: “Ima li nekoga napolju (uvukao je unutra taj mali mikrofon), ko zna nešto o William Branhamu? Recite mu da ga želimo na podijumu da propoveda jutarnju poruku. On je baptistički propovednik iz južne Indijane.”

Ja sam rekao: “Ali ja sam već bio kršten.” Ali rekao sam, “Ali ja – ja nisam primio ono što ste vi svi primili.” Rekao sam, “Vi imate nešto što ja – ja zaista želim.”

A on je rekao: “Pa, to je baš fino.”

Ja sam pokušavao da ga uhvatim. Vidite? I ako bih ja... Kada sam ja konačno uspeo da uhvatim njegov duh; dakle radi se o drugom čoveku i ako sam ikada razgovarao sa tako bezočnim licemerom, on je onda bio jedan od njih. On je živeo... Njegova supruga je bila crnokosa žena; a on je živeo sa plavokosom i imao dvoje dece sa njom. Pio je, proklinjao, odlazio u kafane, i sve ostalo, a ipak bio je tamo i govorio u jezicima i prorokovao.

Onda sam rekao: “Gospode, oprosti mi.” Ja sam otišao kući. Tako je. I rekao sam: “Upravo ću uzeti... Ne mogu to razumeti. Izgledalo je kao da blagoslovljeni Sveti Duh dolazi i na licemera?” Ja sam rekao: “To ne može biti. To je sve.”

Tokom tog dugog perioda onda, ja sam izučavao i plakao, mislio sam ako bih mogao sa njima izaći možda bi onda mogao shvatiti šta je to sve. Ovde je bio jedan pravi hrišćanin; a drugi je bio pravi licemer. Onda sam mislio: “Šta sa time?” “O,” rekao sam: “Bože, možda samnom nešto nije u redu.” I rekao sam, budući da sam bio fundamentalista: “To mora biti negde u Bibliji. To mora biti.

Po meni, sve što se dešava mora da potiče iz ove Biblije inače to nije ispravno. To mora poticati odavde, iz Biblije. To mora biti potvrđeno u Bibliji, ne samo na jednom mestu, već to mora ići kroz celu Bibliju. Ja moram tako verovati. To mora da se spaja sa svakim delom Pisma, inače ja to neću verovati. I onda, jer je Pavle rekao: “Ako dođe anđeo sa neba, i propoveda bilo koje drugo Evanđelje, neka bude proklet.” Dakle, ja verujem u Bibliju. I ja sam rekao: “Ja nikada nisam tako nešto video u Bibliji.”

Dve godine nakon toga, nakon što sam izgubio svoju ženu i sve ostalo, bio sam gore u Grins Milu, na mom malom mestašcu tamo gore, moleći se. Bio sam u mojoj pećini dva ili tri dana; bilo je dva dana. Ja sam izlazio napolje da bi malo udahnuo svežeg vazduha. I kada sam izašao napolje odande, moja Biblija se nalazila tamo napolju na ivici debla baš kada bi ste ulazili unutra. Jedno staro oboreno drvo, i imao je račvu na sebi. I ja... Imalo je račvu koja je bila *ovakva*, a drvo je bilo oboreno. I ja sam samo seo opkoraćeći deblo, i ležao sam tamo u vreme noći, i gledao sam *ovako* prema nebu, a moje ruke su bile ovako prikovane, a ponekad sam zaspao dok sam tamo tako ležao na deblu i molio se. Bio sam gore tih nekoliko dana, i nisam ni jeo ni pio, bio sam tamo

On je rekao: “Ali jesi li primio Svetog Duha od kako si verovao?”

A ja sam rekao: “Dakle, brate kako to misliš.” Ja sam rekao: “Ja nisam dobio ono što ste vi svi dobili, to znam.” Rekao sam: “Zato što ste vi dobili nešto što deluje tako moćno i tako...”

Rekao je: “Jesi li ikada govorio u jezicima?”

Ja sam rekao: “Ne, gospodine.”

Rekao je: “Reći ću ti odmah; ti nisi primio Svetog Duha.”

I ja sam rekao: “Pa ako ja... Ako je to ono što je potrebno da bi se primio Sveti Duh, onda ga nisam dobio.”

I tako on je rekao: “Pa, ako nisi govorio u jezicima onda ga ti nisi dobio.”

I nastavili smo razgovor u tom pravcu, rekao sam: “Pa, gde ga ja mogu primiti.”

Rekao je: “Uđi u sobu tamo i počni da tražiš Svetog Duha.”

I nastavio sam ga posmatrati, znate već. On nije znao šta ja radim, ali on... Znam da je imao nekako čudno osećanje, jer su njegove – njegove oči postale malo staklaste dok je gledao u mene. I on... Ali on je zaista bio hrišćanin. On je bio apsolutno hrišćanin, sto posto. Tako je. Dakle, pomislio sam: “Slava Bogu, ovde je to. Ja moram – moram nekako doći do oltara negde.”

Ja sam izašao napolje, gledao sam skroz okolo, mislio sam: “Pronaći ću i tog drugog čoveka.” I kada sam ga našao počeo sam da razovaram sa njime, rekao sam: “Drago mi je gospodine.”

On je rekao: “Reci, kojoj crkvi pripadaš?” Rekao je: “Rekli su mi da si baptista.”

Rekao sam: “Da.”

On je rekao: “Nisi još primio Svetog Duha, zar ne.”

Ja sam rekao: “Pa to ne znam.”

Rekao je: “Jesi li ikada govorio u jezicima.”

Rekao sam: “Ne, gospodine.”

Rekao je: “Pa ti to još nisi primio.”

A ja sam rekao: “Dakle, znam da nisam primio ono što ste svi vi primili. To znam.” Rekao sam: “Ali, moj brate, ja to zaista želim.”

On je rekao: “Pa, tamo je – tamo je spreman bazen.”

Stvarno sam se umirio sedeći i uronio dole, znate već. A i onako me niko nije poznavao. A taj crnac me je pogledao i rekao: “Da li znaš gde je on?”

Dakle, ili sam trebao slagati ili nešto učiniti. Tako da sam rekao: “Smiri se samo.”

Rekao je: “Da, gospodine?”

Rekao sam: “Želim ti nešto reći.” Rekao sam: “Ja – ja sam on.”

A on je rekao: “Pa idi onda gore.”

A ja sam rekao: “Ne, ne mogu. Vidiš,” rekao sam: “Ja imam na sebi ovu malu majicu i prugaste pamučne pantalone.” Rekao sam: “Ne mogu ići tamo gore.”

On je rekao: “Te ljude ne interesuje kako se ti oblačiš. Samo se popni gore.”

Rekao sam: “Ne, ne.” Rekao sam: “Samo ćuti; nemoj sad ništa reći.”

I vratili su se ponovo za mikrofoni i rekli: “Da li neko zna gde je William Branham?”

On je rekao: “Ovde je. Ovde je. Ovde je.” O Bože. Ustao sam tamo sa tom malom majicom na sebi, znate već. I tamo sam...

Čovek je rekao: “Dođite gore, gospodine Branham, želimo da predate poruku.” Oh Bože, svim tim propovednicima, uh, svim tim ljudima. I brzo sam krenuo gore, znate već, crvenog lica a uši su mi gorele. I popeo sam se, u pamučnim prugastim pantalonama i majici kratkih rukava, propovednik, baptistički propovednik je išao prema mikrofoni, nikada nisam video ni jedan ranije. Vidite?

I stao sam tamo gore; i rekao sam: “Dakle, ne znam šta da kažem u vezi ovog.” Bio sam spetljan, stvarno nervozan, znate već. I ja sam uzeo nešto iz Luke 16., i pomislio sam: “Dakle, sada...” I izabrao sam jednu od tema: “I on je podigao pogled iz pakla i plakao.” I imao sam...I tako, počeo sam propovedati, znate već, i počeo sam propovedati i malo sam se osećao bolje. I rekao sam: “Bogataš je bio u paklu i plakao je.” Te male tri reči, a imao sam dosta propovedi nalik toj: “Da li ti to veruješ,” i “Govori toj Steni,” čuli ste me kako to propovedam. I imao sam i: “I onda je on plakao.” I rekao sam: “Tamo nije bilo dece, sigurno ne u paklu. I onda je plakao.” Rekao sam: “Tamo nema cveća. I onda je plakao. Tamo nema Boga. I onda je plakao. Tamo nema Hrista. I onda je plakao.” Onda sam i ja plakao. Nešto me zahvatilo. Moj Bože, oh, moj. A nakon toga, ne znam šta se desilo. Kada sam na neki način došao k sebi, već sam bio napolju. Ti ljudi su vrištali i klicali i plakali, i ja, imali smo silno vreme.

Kada sam izašao napolje, jedan čovek mi je prišao sa velikim teksaškim šeširom, u velikim čizmama, došao je do mene i rekao: “Ja sam starešina taj i taj,” propovednik, u kaobojskim čizmama, u kaobojskom odelu na sebi.

Pomislio sam: “Pa, onda moje pamučne prugaste pantalone nisu onda tako ni loše.”

Rekao je: “Želim da dođeš dole u Teksas i da održiš kod mene probuđenje.”

“Uh-huh, samo da to zabeležim, gospodine.” I ja sam to upisao.

Evo dolazi jedan čovek u jednom od tih malih, kao u pantalonama za golf, u kakvim se igra golf, znate već, imao je te male radne pantalone, i rekao: “Ja sam starešina taj-i-taj iz Majamija. Sviđa mi se tvoje...”

Pomislio sam: “Pa, možda oblačenje i nije tako važno.” Pogledao sam ga; pomislio sam: “U redu.”

Tako da sam pribeležio sve to, i otišao kući. Žena me je dočekala i rekla: “Zbog čega si toliko srećan, Bili?”

Rekao sam: “Oh, sreo sam šlag na torti. To je nešto najbolje što se može videti. Ti ljudi se ne stide svoje religije.” I, oh, sve sam joj ispričao o tome. I rekao sam: “Gledaj draga, čitav spisak poziva. Ti ljudi...”

Ona je rekla: “Oni nisu ti sveti valjači, zar ne?”

Rekao sam: “Ne znam kakvi su oni valjači, ali imaju nešto što je meni potrebno.” Vidite? Rekao sam: “U to sam sasvim siguran.” Rekao sam: “Video sam starca od devedeset godina, kako je postao ponovo kao mladić.” Rekao sam: “Nikada u svom životu nisam čuo takvu propoved. Pa, nisam video takve baptističke propovednike.” Rekao sam: “Pričaju dok ne ostanu bez daha, i poviju skroz do poda svoja kolena, i onda se podignu i udahnu vazduh. Možeš da ih čuješ dva gradska bloka dalje kako još uvek propovedaju.” I rekao sam: “Nikada nisam čuo tako nešto u svom životu.” I rekao sam: “Govore nepoznatim jezicima, a neko drugi govori o čemu oni govore. Nikada nisam čuo tako nešto u svom životu.” Rekao sam: “Hoćeš li ići samnom?”

Rekla je: “Dragi, kada sam se udala za tebe, ostaću s tobom dok nas smrt ne rastavi.” Rekla je: “Ići ću.” Rekla je: “Dobro, moramo reći porodici.”

I ja sam rekao: “Pa, ti reci svojoj mami a ja ću svojoj mami.” I tako mi... Otišao sam i ispričao majci.

Mama je rekla: “Pa, naravno Bili. Gde god te Gospod poziva, idi i to učini.”

Vi to možete koristiti, jer je to Božiji dar; ali morate paziti šta ćete učiniti s time. Odgovaraćete Bogu za to.

Pogledajte Mojsija. Mojsije je bio čovek poslan od Boga. Da li vi to verujete? Predodređen, unapred određen i učinjen prorokom. I Bog ga je poslao tamo napolje, rekao je: “Idi, kaži steni,” nakon što je bila udarena. Rekao je: “Idi govori toj steni i ona će ispustiti iz sebe vodu.”

Ali Mojsijev bes je tamo nastupio i udario je stenu. Voda nije potekla, on ju je ponovo udario i rekao je: “Vi otpadnici! Jer mi moramo da vam damo vodu iz ove stene?” Vidite li šta je Bog učinio? Voda je krenula, ali je On rekao: “Dođi ovamo Mojsije.” To je bio kraj. Vidite? Vi morate da pazite na te stvari, šta vi radite sa Božijim darovima.

Upravo kao kada bi jedan propovednik, jedan dobar moćni propovednik, izašao da propoveda samo da bi dobio priloge i novac, Bog će ga smatrati odgovornim za to. Tako je. Vi morate da pazite šta radite sa Božijim darovima. I, ako biste pokušali ostvariti neki veliki prestiž ili veliko ime za neku crkvu, ili veliko ime za sebe. Ja bih rađe želeo da imam negde dve do tri večeri skup i onda se kalio na nekom drugom mestu, i bio ponizan, ostao dole. I vi znate na šta ja mislim. Da, sigurno, uvek se držite mesta gde – gde Bog može staviti svoje ruke na vas. To je unutrašnji život, upamtite.

Tako onda toga dana, pomislio sam: “Pa, malo ću se promovati.” I upravo sam bio tako radoznao što se tih ljudi tiče; pomislio sam: “Videću kakvi su to ljudi.” I napolju u dvorištu ja sam nastavio da ih tražim nakon što se skup završio. Posmatrao sam okolo. Našao sam jednog od njih i rekao sam: “Drago mi je, gospodine.”

On je rekao: “I meni je drago.” Rekao je: “Jesi li ti taj mladi propovednik koji je jutros propovedao?”

Rekao sam... Imao sam tada dvadeset tri godine. Rekao sam: “Da, gospodine.”

A on je rekao: “Kako se ono zoveš?”

Ja sam rekao: “Branham.” I rekao sam: “A vi?”

I on mi je rekao svoje ime. A ja sam pomislio: “Dakle, ako bih sada samo mogao stupiti u kontakt sa njegovim duhom.” A ipak, još nisam znao odakle to dolazi. I ja sam rekao: “Dakle, rekao bih, gospodine,” rekao sam: “vaši ljudi imaju ovde nešto što ja nemam.”

On je rekao: “Jesi li primo Svetog Duha od kako si poverovao?”

Ja sam rekao: “Pa, ja sam Baptista.”

sigurno da mi se ovo sviđa; ima nešto u njima što mi se sviđa; oni su ponizni i dragi.”

A jednu stvar koju nisam mogao razumeti bila je govorenje u jezicima; i to me je dobilo. I ja sam samo... Bio je tamo jedan čovek, recimo na primer da sedi ovde a drugi tamo preko, i oni su bili vođe u grupi. Ovaj bi ustao i govorio u jezicima; a ovaj bi to tumačio i govorio je stvari o skupu i tako dalje. Ja sam pomislio: “Bože, moram čitati o ovome.” I tako onda se to dešavalo obrnuto, to bi padalo na *ovog* a onda nazad na *onog*; i obojica bi govorila u jezicima i tumačila. Ostatak crkve bi samo govorio, ali nije delovalo da tumačenje dolazi kao toj dvojici. I video sam da su sedeli blizu jedan drugome; pomislio sam: “Moj Bože, ovi mora da su anđeli.” Tako dok sam sedeo tamo nazad...

I šta god da je to bilo, (vi to znate) ono s čim nisam mogao izaći na kraj, onda bi On došao na mene. I ja sam imao način da saznam određene stvari ako je to Gospod želeo da znam. Vidite? I ja nisam... To je razlog što sam rekao da nisam ovo nikad javno iznosio napolje. Ako ja zaista želim nešto da saznam, Gospod mi obično govori o tim stvarima. To je čemu služi dar. Vidite li? Tako da se to ne može tek tako reći pred ljudima, to je onda kao bacanje bisera pred svinje. To je sveta stvar i to se sa time ne radi. Tako da bi me Bog smatrao odgovornim. Kao što je razgovaranje sa braćom i tako to, ja nikada ne bih pokušao da otkrijem ništa zlo u vezi brata.

Jednog dana sedeći za stolom sa tim čovekom, a on me je zagrlio i rekao: “Oh, Brate Branham, ja te volim.” I ja sam osetio kako se nešto kreće. Ja sam pogledao na njega. On mi to nije mogao reći; ja znam da mi on nije rekao, vidite, i tamo je to bilo. On je bio apsolutni licemer, ako je ikada bilo, vidite, a njegove ruke su me grlile.

Ja sam rekao: “Pa, dobro,” i udaljio sam se. Ja ne želim to da znam. Rađe ću ga poznavati na način kako sam ga do sada poznavao, kao moga brata, i ja sam to ostavio na takav način. Neka Bog obavli ostalo. Vidite? I ja ne želim da – ja ne znam, želeo sam da znam te stvari. A često u tim stvarima; to nije ovde u ovoj crkvi. Ja bih sedeo u nekoj prostoriji ili u restoranu, a Sveti Duh bi mi rekao stvari koje će se desiti.

Ima ljudi koji su ovde i znaju da je to istina. Sedeo bih kući i rekao: “Dakle, budi pažljiv, uskoro će doći jedna kola. Tamo će biti jedna određena osoba. Uvedi ih unutra, jer je Gospod rekao da oni moraju biti ovde.” “Kada budemo išli ulicom, desiće se tamo određena stvar. Pazi se na toj raskrsnici, jer ćeš skoro biti udaren. I proveriti da li je tako.” Vidite? Svaki put je savršeno tako. Dakle, ne morate se sada previše udubiti u to, jer bi vi... To je – to je...

I tako, gospođa Brumbach me je pozvala da dođem. Otišao sam do njih a ona je rekla: “O čemu ti to govoriš?”

Rekao sam: “Oh, gospođu Brumbach,” rekao sam: “ali svi vi nikada niste videli takve ljude.”

Rekla je: “Umiri se malo. Umiri se malo.”

Rekao sam: “Da, gospođu.” Rekao sam: “Žao mi je.”

I rekla je: “Da li znaš da je to jedna gomila svetih valjača?”

Rekao sam: “Ne, gospođu, nisam to znao.” Rekao sam: “Oni su zasigurno fini ljudi.”

Rekla je: “Sama ta ideja. Da li misliš da ćeš odvući moju ćerku u stvari kao što su te.” Rekla je: “Smešno. To je ništa drugo do smeće koje su izbacile druge crkve.” Rekla je: “Sigurno nećeš odvesti moju ćerku u tako nešto.”

A ja sam rekao: “Ali znate, gospođu Brumbach, dole u svom srcu osećam da Gospod želi da idem ka tim ljudima.”

Rekla je: “Vrati se u svoju crkvu dok ne budu u stanju da ti priušte sveštenu kuću, i ponašaj se kao čovek koji ima razuma.” Rekla je: “Nećeš odvesti moju kćer tamo napolje.”

Rekao sam: “Da gospođu.” Okrenuo sam se i izašao napolje.

A Hop je počela plakati. Izašla je napolje; rekla je: “Bili, bez obzira šta kaže mama, ostaću s tobom.” Blagoslovljeno njeno srce.

A ja sam rekao: “Oh, sve je u redu, draga.”

I ja sam jednostavno pustio tu stvar. Ona ne bi pustila svoju kćer sa takvim ljudima, jer po njoj: “To je obično smeće.” I tako nekako, ja sam se jednostavno manuo toga. To je bila najgora greška koju sam ikada napravio u životu, jedna od najgorih.

Malo kasnije, nekoliko godina nakon što su se rodila deca. I jednog dana bili smo... Nastupila je poplava 1937. Došla je poplava. I naša... Bio sam u poslu izviđanja, i dao sam sve od sebe da izvučem ljude iz poplave, kuće su bile porušene. I moja žena se razbolela, i bila je stvarno – stvarno bolesna od upale pluća. I odveli su je... Bolnica je bila toliko puna da je nismo mogli odvesti u nju, tako da smo je odveli napolje u državnu bolnicu gde su imali mesta. I onda su me pozvali da se vratim. A ja sam uvek živeo na reci, i dobro sam baratao sa čamcem, tako da sam pokušao spasavati ljude, izbaviti ih od poplave. I onda sam... jedan...

Pozvali su me i rekli: “Tamo je jedna kuća u ulici Chestnut; samo što nisu potopljeni. Tamo je majka sa gomilom dece unutra,” rekli su: “šta misliš da li

tvoj čamac, tvoj motor može doći do njih.” Rekao sam: “Pa, učiniću sve što mogu.”

I udarao sam kroz te talase. Brana je tamo pukla, i, moj Bože, bukvalno je voda brisala grad. I dao sam sav svoj benzin što sam mogao, i konačno dole niz te ulice i kroz sva ta mesta, i dospeo sam tamo blizu gde je bio stari dvorac, a voda je nadirala kroz njega. I čuo sam kako neko vrišti, i video sam majku kako stoji na ulazu. A tamo su nadolazili ti veliki talasi. Pa, krenuo sam prema gore u tom pravcu dokle god sam mogao stići, naleteo na vodeni nalet i vratio se nazad i išao sa druge strane. Zaustavio sam svoj čamac upravo na vreme da bi ga vezao oko stuba vratinih greda, oko stuba, ili ulaznog stuba. Utrčao sam unutra i zgrabio majku i ubacio je u čamac, i dvoje ili troje dece. I odvezao sam čamac i nju stavio iza sebe. Krenuo sam skroz ispod, i odvezao je na obalu, vozio oko tri kilometara kroz grad, dok je nisam iskrcao na obalu. I kada sam stigao tamo, onesvestila se. I onda je počela...Vrištala je: “Moje dete! Moje dete!”

Dakle, pomislio sam da je mislila na dete koje je ostavila kući. Oh Bože. Ja sam krenuo ponovo nazad dok su oni pokušali da se pobrinu za nju. I saznao sam da je to bilo...Odnosno ona je želela znati da li joj je beba tamo. I tamo je bio jedan mališan tri godine star, a ja sam mislio da je ona govorila o nekoj maloj bebi koja još sisa ili tako nešto.

Tako da sam krenuo nazad i stigao ponovo tamo. I kada sam zaustavi čamac i ušao unutra, nisam mogao naći nikakvu bebu, a stub je počeo da tone a kuća da se ruši. Brzo sam potrčao i zgrabio deo koji je pridržavao moj čamac i ušao sam u čamac, povuko kanap i odvezao ga.

I voda me je povukla ka glavnom toku reke. Bilo je oko pola dvanaest noću, padala je susnežica i sneg. I ja sam uhvatio kanap za paljenje motora i pokušao sam pokrenuti čamac, i nije se upalio, i opet sam pokušao i nije se upalio, i opet sam pokušao. Tok me je sve dalje nosio a vodopad je bio upravo predamnom. I pokušavao sam svom snagom, i pomislio sam: “Oh Bože, ovo je – ovo je moj kraj. To je to.” I stvarno sam ponovo pokušao svom snagom. I rekao sam: “Gospode, molim te ne dopusti mi da umrem ovakvom smrću.” I vukao sam i vukao.

I onda mi je došlo: “A šta je sa onom gomilom smeća kojima nisi hteo ići?” Vidite? Uh-huh.

Uhvatio sam se za čamac i rekao sam: “Bože, budi mi milostiv. Ne dopusti mi da ovako ostavim svoju ženu i bebu, a oni su tamo bolesni. Molim te.” I ja sam nastavio vući kanap, i nije hteo da se upali. I mogao sam već čuti buku tamo dole, jer ja...Samo još par minuta, i, o Bože, to bi bilo to. I rekao sam:

nastavio govoriti: “Tamo nije bilo cveća, i onda je on zaplakao. Tamo nije bilo molitvenih sastanaka; onda je on zaplakao. Tamo nije bilo dece; onda je on plakao. Nije bilo pesama, onda je on plakao.” A onda sam i ja plakao.

Nakon što se to sve završilo, moj Bože, oni su upravo... Svi oni oko mene, želeli su da dođem i da održim skup za njih. Ja sam pomislio, “Hej, možda sam i ja sveti valjač.” Vidite? Tako ja sam mislio: “Možda...” Vidite, oni su bili tako fini ljudi. Tako ja sam napustio binu. A jedan čovek sa kaubojskim čizmama na sebi, i sa velikim kaubojskim šeširom na glavi; a ja sam rekao: “Ko ste vi?”

Rekao je: “Ja sam starešina taj i taj iz Teksasa.”

Ja sam pomislio: “Dakle, to je izgledalo...”

Još jedan čovek je prišao, u tim neobičnim pantalonama za golf na sebi, u kojima oni obično igraju golf, i u jednom od onih neobičnih džempera. On je rekao: “Ja sam taj i taj sa Floride. Da li bi ste održali...”

Pomislio sam: “Pa ja sam kod kuće, čoveče, u ovim pamučnim pantalonama, i majici kratkih rukava. To je baš fino.”

Tako da ste vi čuli moju životnu priču o ovim stvarima, tako ja ću se ovde zaustaviti i reći vam nešto što ja nisam nikada ranije rekao. Prvo, želeo bih vas pitati... Zaobići ću to. Ja ovo nikada ranije nisam javno rekao. Ako mi budete obećali da ćete me voleti, i da ćete pokušati da me volite koliko god možete nakon što budem ovo rekao kao što ste to činili i pre nego što budem ovo rekao, podignite svoje ruke. U redu. To je vaše obećanje; i ja ću ga se držati.

Sedeo sam na skupu te večeri, kada su oni pevali i tapšali rukama. I oni su pevali, “Ja...” Tu malu pesmu: “Znam da je to bila Krv, znam da je to bila Krv.” I oni bi jurili gore dole među sedištima, i sve ostalo, i uzvikujući i slaveći Gospoda. Ja sam pomislio: “Ovo meni zvuči strahovito dobro.” Počeo sam...

Stalno su citirali Dela Apostolska, Dela 2:4, Dela 2:38, Dela 10:49, sva to. Ja sam pomislio: “Hej, pa to je Pismo. Ja to nikada nisam video na taj način ranije.” Ali, oh, moje srce je gorelo, mislio sam: “Ovo je divno.” Ja sam mislio da su oni samo gomila svetih valjača kada sam ih prvi put sreo, i pomislio sam: “O, Bože.” Sada su oni gomila anđela. Vidite? Tako sam brzo promenio svoj um.

Dakle, sledećeg jutra kada mi je Gospod pružio mogućnost da održim ove skupove, mislio sam: “O, Bože, ja ću se složiti sa ovom grupom ljudi. To mora da je ona vrsta kako su oni to zvali kličući Metodisti, samo su otišli malo dalje,” mislio sam. “Možda je to baš to.” Tako pomislio sam: “Dakle, ja sam...

mladog evanđelistu koji je bio sinoć na platformi, baptistu.” Rekao je: “Želim da on jutros propoveda.” Osećao sam da će to za mene biti teško, sva ta gomila ljudi, a ja jedan baptista. Jednostavno sam se malo spustio dole u mojoj stolici. Ja sam imao na sebi samo pamučne pantalone i jednu pamučnu majicu, znate već; mi smo bili nastrojani sveštenečki, tako... I ja sam ostao sedeti tako u svom sedištu. Tako oni su pitali još dva tri puta. A ja sam sedeo pored jednog brata crnca.

A razlog što su oni imali svoje skupove na severu je bio taj jer na jugu je bilo razdvajanje po rasi. Tako da oni takve skupove nisu mogli držati na jugu.

I tako ja sam se pitao šta je to bilo “Samo Isus.” I mislio sam: “Pa dokle god je to Isus, to je sasvim uredi. Tako to onda nema nikakve veze da li je to – kako je već to, dokle god je to On.”

Tako da sam sedeo tamo malo i posmatrao ih, i tako oni su me prozvali još dva ili tri puta. A ovaj crni Brat je pogledao na mene i pitao me je: “Da li ga poznaješ?” Dakle, ja – ja taj... Tamo je bio obračun. Nisam mogao lagati čoveka; nisam to želeo.

Ja sam rekao: “Gledaj, Brate. Da poznajem ga.”

On je rekao: “Pa dovedi ga.”

Ja sam rekao: “Dakle, ja – ja reći ću ti nešto Brate,” rekao sam: “Ja sam taj. Ali, vidiš,” rekao sam: “Gledaj ja... Sa ovim pamučnim pantalonama...”

“Odlazi tamo.”

A ja sam rekao: “Ne, ja ne mogu ići tamo,” rekao sam: “sa takvim pantalonama na sebi, i sa tom majicom.”

“Te ljude je baš briga kako se ti oblačiš.”

I ja sam rekao: “Dakle, nemoj me uopšte pomenuti. Čuješ?” Ja sam rekao: “Imam na sebi ove pamučne pantalone; i ne želim takav da idem gore.”

Rekli su: “Da li neko zna šta je sa William Branhamom?”

On je rekao, “Jeee! Jeee!”

O, Bože. Lice mi je skroz pocrvenelo, znate već; a nisam imao čak ni kravatu, znate već; i ova mala stara pamučna majica, znate već, sa ovako malim rukavima. I ja sam krenuo hodajući, a moje uši su gorele. Ja nikada nisam bio pred mikrofonom.

I konačno stigao sam gore da propovedam, i ja sam izabrao tekst; neću to nikada zaboraviti, “Bogataš je podigao svoje oči u paklu i onda je zaplakao.” Ja sam mnogo puta propovedao o takvim malim stvarima kao što su: “Dodite, i vidite čoveka,” “Da li ti to veruješ?” ili “Onda je on povikao.” I ja sam

“Gospode, ako mi oprostiš, obećavam da ću učiniti bilo šta.” I klečao sam tamo u tom čamcu a susnežica me je udarala po licu; rekao sam: “Učiniću sve što Ti želiš da učinim.” I ponovo sam povukao i upalio se. I dao sam gas do daske i konačno dospeo do obale.

I vratio sam se nazad da pronađem teretnjak, patrolni teretnjak. I razmišljao sam o... A neko je od njih rekao: “Kaže da je državna bolnica skroz odnesena vodom.” A moja žena i beba su tamo, oboje dece.

I ja sam krenuo prema državnoj bolnici najbrže što sam mogao, a voda je bila nadošla četiri ipo metra i to celim putem. I tamo je bio gradonačelnik i pitao sam: “Gradonačelniče, šta se desilo sa bolnicom?”

Rekao je: “Dakle, nemoj se brinuti? Imaš li nekog tamo?”

Rekao sam: “Da, bolesnu ženu i dvoje dece.”

Rekao je: “Svi su se izvukli.” Rekao je: “Oni su u teretnim kolima na putu za Čarlstaun.”

Pojurio sam, uzeo sam svoj čamac, odnosno uzeo sam svoja kola, i stavio svoj čamac pozadi, i pojurio tamo prema... A reka se razlila oko pet kilometara u širinu. I celu noć sam pokušavao da... Neko je rekao: “Ta kola, teretna kola je odnela voda sa puta tamo kod skele.” [Praznina na snimku – Urednik.]

I konačno sam se našao iscrpljen na malom ostrvu i sedeo tamo tri dana. Imao sam dosta vremena da razmišljam o tome da li su oni smeće ili ne. I samo sam ponavljao: “Gde mi je žena?”

I konačno kada sam je pronašao nakon nekoliko dana, kada sam uspeo preći preko, ona je bila skroz u Kolumbosu u Indijani, u baptističkoj sali gde su napravili priručnu bolnicu, bolesničke sobe na malim krevetima koje je dala vlada. I odjurio sam ka njoj najbrže što sam mogao, pokušavajući je pronaći gde je, vikao sam: “Hop! Hop! Hop!” I pogledao sam, i tamo je ona ležala na tom krevetu, a TBC je već bio u podmakloj fazi.

Podigla je svoje male koščate ruke i rekla: “Bili.”

I odjurio sam do nje i rekao: “Hop, draga.”

Rekla je: “Užasno izgledam, zar ne.”

Rekao sam: “Ne, draga, izgledaš u redu.”

Šest meseci borili smo se sa svime što je u nama da bi pokušali spasiti njen život, ali postajalo je sve gore i gore.

Jednog dana sam bio u patroli i imao sam uključen svoj radio, i mislio sam da sam čuo kako govore, da me pozivaju preko radija, govoreći: “Za William Branhamu, traži se odmah da dođe u bolnicu: umire mu žena.” Odjurio sam

nazad u bolnicu, najbrže što sam mogao, upalio sam crvena svetla i sirenu, i otišao. I onda sam stigao pred bolnicu, stao sam i utrčao unutra. Idući kroz bolnicu, video sam jednog svog druga s kojim sam zajedno pecao, igrali smo se kao dečaci, Sam Adair.

Doktor Sam Adair, to je onaj za koga je nedavno došla vizija i rekla mu u vezi klinike. I on je rekao, ako neko sumnja u viziju, samo ih dovedite ako oni žele znati da li je to bilo tako ili ne.

I tako, on je izašao napolje i imao je šešir u rukama. Pogledao me je, i počeo je plakati. Dotrčao sam do njega i zagrlio ga. I on me je zagrlio i rekao: “Bili, ona umire.” Rekao je: “Žao mi je. Učinio sam sve što sam mogao. Doveo sam i specijaliste i sve ostalo.”

Rekao sam: “Sem, sigurno da ne umire.”

Rekao je: “Da, ona umire.”

I rekao je: “Bili, ne ulazi tamo.”

Rekao sam: “Moram ući, Sem.”

I on je rekao: “Nemoj to činiti. Nemoj, molim te nemoj.”

Rekao sam: “Pusti me da uđem.”

Rekao je: “Idem s tobom.”

Rekao sam: “Ne, ostani napolje. Želim ostati s njom u njenim poslednjim trenucima.”

Rekao je: “Ona nije pri svesti.”

Ušao sam u sobu. A sestra je sedela tamo, i ona je plakala, jer su ona i Hop išle zajedno u školu. I ja sam pogledao preko, i ona je počela plakati, podigla joj je ruku o otišla na drugu stranu.

Pogledao sam preko, i prodrmao je. Tamo je bila; smršala je sa nekih šezdeset kilograma na oko trideset. I ja sam je prodrmao. I ako dočekam da živim do sto godina, nikada neću zaboraviti šta se desilo. Ona se okrenula i te velike lepe oči su me pogledale. Nasmejala se. Rekla je: “Zašto si me pozvao nazad, Bili?”

Rekao sam: “Draga, upravo sam dobio poruku.”

Morao sam raditi. Skroz smo se zadužili na stotine dolara za troškove lečenja, i nismo imali ništa čime bi to otplatili. I ja sam jednostavno morao raditi. I vidao sam je dva ili tri puta na dan, i svake večeri, i onda kada je bila u tom stanju...

Rekao sam: “Kako misliš: ‘Pozvao te nazad’?”

Kadilaci, Model T-Fordovi, i sve ostalo: “Samo Isus” na njima, ja sam pomislio: “Dakle, pitam se šta je to sve.”

Tako dakle ja sam to pratio; i došao sam da vidim šta je to sve, i to je bio religiozni skup. Bilo je tamo oko hiljadu ipo do dve hiljade ljudi. I ja sam čuo sve to vikanje i skakanje gore dole i sve ostalo. Pomislio sam: “Hej, ovde ću videti šta su ti sveti valjači.” I tako ja sam imao mog starog Forda, znate već, za koga sam tvrdio da može preći pedeset kilometara za sat, dvadeset pet ovamo i dvadeset pet gore dole *ovim* putem. Tako ja sam ga prebacio na jednu stranu, ja... Kada sam našao mesto za parking, i odšetao niz ulicu, ušao unutra, razgledao okolo i svi su stajali koji su mogli stajati. Ja sam morao gledati preko njihovih glava. I oni su vikali, i skakali, i padali, i nastavljali dalje. Ja sam mislio: “Fiju, umm, kakvi su to ljudi.”

Ali što sam duže tamo stajao, bolje sam se osećao. Mislio sam: “Pa to izgleda prilično dobro. Pa, nema ništa lošeg u vezi ovih ljudi. Oni nisu ludi.” Ja moram da popričam sa nekim od njih, i oni – oni su bili fini ljudi. Tako da sam ja rekao... Dakle, to je bio isti skup na koji sam otišao i ostao na njemu celu noć, a posetio sam ga i sledećeg dana. I vi ste me čuli da sam govorio o tome u svojoj životnoj priči. Bio sam na bini sa sto pedeset ili dvesto propovednika, a možda čak i više, i oni su želeli da svaki od njih ustane i da kaže odakle je. I ja sam rekao: “Evangelista William Branham, Džefersonvil,” seo sam dole: “Baptista,” i tako, seo sam nazad. I svaki od njih je rekao odakle je.

Tako sledeće jutro kada sam stigao tamo... spavao sam napolju celu tu noć, i ugurao sam svoje pantalone između dva Fordova sedišta, znate već, i ja... Stare pamučne pantalone, mala pamučna majica, znate već... Tako sledećeg jutra ja sam otišao na skup, sa malom pamučnom majicom na sebi. Otišao sam...

Nisam imao više od tri dolara, i ja sam morao imati dosta za benzin da bi se mogao vratiti kući. I ja sam sebi kupio nekoliko kifli, te koje su već bile bajate, znate već, ali meni su bile dobre. Došao sam do hidranta, i nasuo sebi čašu vode, znate već, a kifle su bile prilično dobre. Tako ja sam ih malo umočio i imao sam doručak.

Dakle, mogao sam da jedem i sa njima; oni su jeli dva puta na dan. Ali ja nisam mogao ništa dati u prilog, tako da ja nisam – nisam želeo da im budem na teret.

Tako onda sam ja – sledeće... Ušao sam tamo sledeće jutro, a oni su rekli... Ja upravo moram pomenuti ovaj deo tog događaja. Tako ja sam ušao tamo sledećeg jutra, i jedan čovek je reko: “Mi tražimo William Branhamu,

Kasnije nakon toga, sreo sam jednog starijeg čoveka koji je možda i sada ovde u crkvi, ili je on bio ovde preko u crkvi, po imenu Džon Rajan. I ja sam ga sreo... Stari prijatelj sa dugom bradom i kosom, i on je možda ovde. Mislio sam da je iz Benton Harbora ovde gore, kraj Davidove Kuće.

I oni su imali jedno mesto u Lojevilu. I ja sam pokušavao pronaći te ljude, i oni su to zvali, *Škola Za Proroke*. Tako pomislio sam da odem tamo i da vidim šta je to. Dakle, nisam video nikoga da se kotrlja po patosu, ali su imali neka čudna učenja. I to je bilo mesto gde sam ja sreo tog starog čoveka; on me je pozvao da dođem gore kod njega.

Otišao sam gore na odmor. I bio sam tamo jedan dan, i ja sam se vratio njegovoj kući a on je već bio otišao, i otišao je negde dole u Indijanapolis. Rekla je: "Gospod ga je pozvao," njegova žena.

Ja sam rekao: "Hoćete da kažete da ste pustili tog čoveka da ode tek tako."

Ona je rekla: "Oh, pa on je Božiji sluga." Čuo sam da je jadnica umrla pre nekoliko nedelja. I ona je bila posvećena njemu. Moj Bože, takvu ženu trebate imati. Tako je. Ispravno ili pogrešno on je svakako u pravu. Rekao sam... Dakle, znao sam da oni...

Dakle, on... Brate Rajan, da li ste ovde? On nije ovde. Bio je prošli put, zar ne, momci?

Pa, oni su samo živeli od onoga do čega su mogli doći, i on nije imao ništa za jelo u kući. Tako je. I ja sam uhvatio nešto ribe u bari, odnosno jezeru, u Mičigenu, i vratio sam se nazad na – i vratio sam se nazad. A oni čak nisu imali ni ulja u kući, ili masti, s čime bi pripremili ribu. I ja sam rekao: "On te je ostavio bez ičega u kući?"

Rekla je: "Ali on je Božiji sluga, Brate Bili." Rekla je: "On..."

A ja sam pomislio, "Pa, blagosloveno tvoje staro srce. Brate, ja ću te podržati." Tako je. "Ti tako puno razmišljaš o svom mužu, i ja sam spreman da ti se pridružim i da te podržim zbog toga." Tako je. Nama je potrebno danas više takvih žena i više muževa koji razmišljaju o svojim ženama. To je tačno. Bila bi to bolja Amerika ako bi se muževi i žene spajali na taj način. Dobro ili loše, ostanite sa njima. Ne bi bilo tako mnogo razvoda.

Tako mi – mi smo otišli u... Onda sam nastavio dalje. I na putu za kući, čudno je što sam išao dole kroz Mishawaka. I video sam tamo mala stara kola, kako se nalaze po ulici, i veliki natpisi na njima su govorili: "Samo Isus." Pomislio sam, "Šta je... 'Samo Isus,' to mora da je nešto religiozno." I ja sam prešao tamo preko i tamo su biciklovi imali na sebi natpise: "Samo Isus."

Rekla je: "Bili, ti si propovedao o tome; pričao si o tome, ali ti nemaš pojma šta je to."

Rekao sam: "O čemu ti to govoriš?"

Ona je rekla: "O Nebu." Rekla je: "Gledaj," rekla je: "Pratili su me kući neki ljudi, muškarci ili žene ili nešto, što su bili obučeni u belo." I rekla je: "Bila sam na mestu lakoće i mira." Rekla je: "Velike lepe ptice su letele od drveta do drveta." Rekla je: "Nemoj misliti da sam izvan sebe." Rekla je: "Bili, reći ću ti gde smo pogrešili." Rekla je: "Sedi." Nisam, već sam kleknuo i uzео joj ruku. Ona je rekla: "Znaš li gde smo pogrešili?"

A ja sam rekao: "Da, draga; znam."

Rekla je: "Nismo smeli slušati mamu. Ti ljudi su bili ispravni."

I rekao sam: "Znam to."

Rekla je: "Obećaj mi, da ćeš otići ka tim ljudima," rekla je: "zato što su ispravni." I rekla je: "Odgajaj mi decu na taj način." I ja... Rekla je: "Želim ti nešto reći." Rekla je: "Ja umirem." No rekla je: "To je... Ja se ne bojim ići." Rekla je: "To je – to je predivno." Rekla je: "Jedino što mrzim je što te ostavljam, Bili." I znam da će ti ostati ovo dvoje dece da ih odgojiš." Rekla je: "Obećaj mi da – da nećeš ostati kao samac i pustiti da moja deca lutaju od praga do praga." To je bila veoma senzibilna stvar za dvadeset jednogodišnju majku.

I rekao sam: "To ne mogu obećati, Hop."

Ona je rekla: "Molim te, obećaj mi." Rekao sam: "Želim ti reći jednu stvar." Rekla je: "Sećaš li se te puške?" A ja sam lud za puškama. I rekla je: "Želeo si onog dana kupiti onu pušku a nisi imao dovoljno novca da je isplatiš."

Rekao sam: "Da."

Rekla je: "Štedela sam svoj novac, moje gvozdjenjake, da isplatim tu pušku za tebe." Rekla je: "Dakle, kada se ovo završi, vrati se kući, pogledaj pod sudoperom...odnosno pod krevetom na rasklapanje, pod parčetom papira koji je odozgo, i naći ćeš tamo novac." Rekla je: "Obećaj mi da ćeš kupiti tu pušku."

Ne možete ni zamisliti kako sam se osećao kada sam video dolar i sedamdeset pet centi u gvozdjenjacima kako su tamo. Kupio sam pušku.

I rekla je: "Sećaš li se vremena kada si išao dole u grad da mi kupiš par čarapa, i onda smo išli u Fort Vejn?"

Rekao sam: "Da."

Vratio sam se sa pecanja i ona je rekla...Morali smo ići u Fort Vejn; morao sam propovedati to več. I rekla je: “Znaš, rekla sam ti: ‘Postoje dve različite vrste.’” Jedne su se zvale: “chiffon.” A kako se zvaše one druge? Rayon. Da li je to tačno? Rayon i chiffon. Pa, koje god da su, chiffon su bile najbolje. Da li je tako? I rekla je: “Dakle, kupi mi te chiffon, najbolje.” Znete tu stvar koja je na toj malo stvarčici pozadi na čarapama, pri vrhu? A ja nisam znao ništa o ženskoj garderobi, tako da sam ja...

I išao sam niz ulicu govoreći: “Chiffon, chiffon, chiffon, chiffon,” pokušavao sam i dalje misliti o njima, govoreći: “chiffon, chiffon, chiffon.”

Neko je rekao: “Zdravo Bili!”

A ja sam rekao: “Oh, zdravo, zdravo.” “Chiffon, chiffon, chiffon, chiffon, chiffon.”

A kada sam stigao do ćoška sreo sam gospodina Spon-a. Rekao je: “Zdravo, Bili, da li znaš da grgeč grize sada tamo preko kod pristaništa?”

Rekao sam: “Sigurno, da li je to tačno?”

“Da.”

Počeo sam da razmišljam, kada sam otišao od njega: “Kako se zvaše ona stvar?” Zaboravio sam.

A Telma Ford, devojka koju sam poznao, radila je u radnji sve za deset centi. I znao sam da i tamo preko prodaju ženske čarape, tako da sam otišao preko. Rekao sam: “Zdravo Telma.”

A ona je rekla: “Zdravo Bili. Kako si? Kako je Hop?”

Rekao sam: “Fino.” I rekao sam: “Thelma, treba mi par čarapa za Hop.”

Ona je rekla: “Pa Hop ne želi čarape.”

Rekao sam: “Gospođice, sada ih sigurno hoće.”

Rekla je: “Mislio si na visoke čarape.”

“Oh, pa naravno,” rekao sam: “to je ono što mi treba.” Pomislio sam: “Oh-oh, već sam pokazao da sam neznao.”

A ona je rekla: “Kakve želi ona?”

Pomislio sam: “Oh-oh!” Rekao sam: “Kakve imate?”

Rekla je: “Pa mi imamo rayon.”

Ja ne znam u čemu je razlika. Rayon, chiffon, sve mi to podjednako zvuči. Rekao sam: “To je ono što želim.” Rekla je...Rekao sam: “Stavi mi jedan par,

Ja sam rekao: “Bože imaj milosti prema meni.”

Rekao sam: “Ja – ja... Oh, Brate Mek Kini, hoćeš – hoćeš li se zajedno samnom moliti da Bog više nikada ne dopusti da mi se to ponovo desi? Ti znaš da Ga volim, i ja – ja ne želim grešiti u ovim stvarima.” Rekao sam, “Ti se moli za mene.”

On je rekao: “Hoću Brate Bili.” I tako molili smo se tamo u parohiji.

Pitao sam nekoliko propovednika. I isto bi mi odgovorili. I onda sam se uplašio da bi ih više pitao, jer bi oni mislili da sam ja đavo. Tako da ja – ja nisam želeo da budem takav. Znao sam u svom srcu da se nešto desilo. Dakle, to je sve; bilo je tamo u mom srcu nešto što se desilo. I ja nikada nisam želeo da budem takav.

Tako kasnije godinama, čuo sam tamo dole u Prvoj Baptističkoj crkvi, gde sam bio član u to vreme, čuo sam kako neko govori: “Hej, trebao si ići tamo preko i da čuješ sinoć te svete valjače.”

Pomislio sam, “Sveti valjači?” I jedan moj prijatelj, Valt Johanson, bas pevač, i rekao sam: “Šta je to Brate Valt?”

On je rekao, “Gomila tih pentekostalaca.”

Rekao sam: “Ko?”

On je rekao: “Pentekostanci!” Rekao je: “Bili, da si to ikada video,” rekao je, “oni se valjaju po patosu i skaču gore dole.” I rekao je: “Oni kažu da moraju brbljati nekim nepoznatim jezicima inače nisu spašeni.”

I ja sam pitao, “Gde se to nalazi?”

“O,” rekao je: “mali skup pod šatorom tamo napolju, sa druge strane Lojevila.” Rekao je: “Crnci naravno.”

Rekao sam: “Uh-huh.”

I on je rekao: “Ima takođe i dosta belaca.”

I ja sam rekao: “Da li i oni to rade?”

Rekao je: “Da, da. I oni takođe to rade.”

I ja sam rekao: “To je baš čudno, da su ljudi zaludeni takvim stvarima.” Rekao sam: “Pa, ja mislim da mi treba da imamo te stvari.” To je bilo nedeljno jutro, i nikada ga neću zaboraviti. On je jeo parče suve narandžine ljuste, radi problema sa probavom koje je imao, i ja to mogu da vidim sada kao da je to bilo juče. I ja sam mislio: “Brbljanje, skakanje gore dole, koja će onda religija biti sledeća?” I tako, ja sam nastavio dalje.

Pomislio sam: “Dakle, stani malo.” Lupio sam se. Rekao sam: “Dakle, ja ne spavam.” I ja sam se sagnuo, i otkinuo malo žalfije, znate već, koristio sam ih kao čačkalice. Stavio sam ih u usta. Pogledao sam nazad prema kući. Rekao sam: “Ne, bio sam tamo da se molim za tatu; a Nešto je reklo: ‘izađi napolje,’ a ovdje stoji ovaj čovek.”

Pomislio sam: “Izgleda kao da je Gospod Isus.” Pomislio sam: “Pitam se da li je zaista?” On je gledao pravo, baš tamo gde se nalazi sada naša kuća. Tako da sam se ja pomerio o tom pravcu da bi Ga mogao videti. I ja sam mogao videti njegovo lice sa strane. Ali On... Ja sam se morao pomeriti skroz tuda okolo da bih ga mogao videti. I rekao sam: “Hm!” Nije se uopšte pokrenuo. Pomislio sam: “Mislim da ću Ga pozvati.” I rekao sam: “Isuse.” I kada je On bio pozvan, On je ovako pogledao okolo. To je bilo sve čega sam se sećao; On je jednostavno ispružio svoje ruke.

Ne postoji umetnik na svetu koji bi mogao naslikati Njegovu sliku, karakterni izraz njegovog lica. Najbolje što sam video je bila Hofmanova slika *Hristova Glava u Trideset Trećoj Godini*, ja je imam na svoj literaturi i svemu što ja koristim. Tako je, jer to je izgledalo baš kao ta slika, i tako onda – ili veoma slično, toliko slično kako samo to može biti.

On je izgledao kao čovek, a ako bi On progovorio svet bi mogao da se završi, a ipak sa toliko puno ljubavi i blagosti dok čovek ne bi... Jednostavno sam posrnuo. I o osvanuću video sam da je upravo zora, gornji deo pidžame je bio sav mokar od suza, kada sam došao sebi, vraćajući se nazad kroz rascvetanu livadu žalfije.

Ispričao sam to jednom mom prijatelju propovedniku. On je rekao: “Bili, od toga ćeš poludeti.” On je rekao: “To je đavo.” I rekao je: “Nemoj se izmotavati s takvim stvarima.” Ja sam u to vreme bio baptistički propovednik.

Dakle, otišao sam do još jednog mog prijatelja. Ja sam seo i ispričao mu sve o tome. I rekao sam: “Brate, šta misliš u vezi toga?” On je rekao: “Pa, Bili, reći ću ti.” Reкао je: “Ja verujem da ako želiš da sačuvaš svoj život, samo propovedaj ono što je ovde u Bibliji, o Božijoj milosti i tako dalje, ja ne bih išao za nekim fantastičnim stvarima i za tako nečim.”

Ja sam rekao: “Gospodine, ja ne mislim da idem za nekim fantastičnim stvarima.” Reкао sam: “Jedino što pokušavam da otkrijem je šta je ovo.” On je rekao: “Bili, godinama ranije oni su to imali po crkvama.” I rekao je: “Kada su apostoli nestali i te stvari su nestale s njima.” I rekao je: “Dakle, jedino što mi imamo sa tim stvarima,” rekao je: “to je spiritualizam, to su demoni.”

Ja sam rekao, “O Brate Mek Kini, zaista tako misliš?”

On je rekao, “Da, sigurno.”

najbolji stil.” I ona je...Ili...Loše sam rekao. Kako se to kaže? Moderno. “Moderno.” I tako, rekao sam: “Dajte mi jedan par.”

I kada je krenula da mi ih da, bile su samo trideset centi, dvadeset ili trideset centi, upola cene. Pa, rekao sam: “Daj mi dva para tih.” Vidite?

Vratio sam se kući i rekao: “Znaš draga, vi žene obilazite ceo grad da bi našle nešto jeftino.” Znao sam već volite kukurikati. I rekao sam: “Ali ovde, pogledaj ovde, ja sam kupio dva para za cenu koju ti plaćaš samo jedne. Vidiš?” Reкао sam: “Oh, to je – to samo ja mogu.” Vidite, rekao sam: “Znaš, ove mi je Telma prodala.” Reкао sam: “Dala mi ih je upola cene.”

A ona je rekla: “Da li si kupio chiffon?”

Rekao sam: “Da, mamice.” Meni je to zvučalo sve isto; nisam ni znao da je postojala neka razlika.

I rekla mi je, rekla je: “Bili.” Čudno sam se osećao kada je otišla za Fort Vejn, da joj je trebao neki drugi par čarapa. Rekla je: “Dala sam ih tvojoj mami,” rekla je: “te čarape su za starije žene.” Rekla je: “Žao mi je što sam to učinila.”

A ja sam rekao: “Oh, draga, pa to je u redu.”

I rekla je: “Dakle, nemoj živeti kao samac.” I rekla je...I ona nije znala da će se to desiti samo par sati kasnije. I držao sam njene drage ruke dok su je Božiji Anđeli odneli.

Otišao sam kući. Nisam znao šta da radim. Legao sam to večer i čuo...Mislim da je jedan mali miš bio u staroj ogradici gde smo držali novine. Zatvorio sam vrata nogom, a tamo je visila njena kućna haljina na njima (a ona je ležala u mrtvačnici). I nakon izvesnog vremena neko me je pozvao, povikao je: “Bili!” I bio je to brat Frenk Broj. Reкао je: “Umire ti beba.”

Rekao sam: “Moja beba?”

Rekao je: “Da, Šaron Rouz.” Reкао je: “Doktor je sada tamo, i rekao je: ‘Ima tuberkulozni meningitis; dobila ga je sisajući majku.’” I rekao je: “Ona umire.”

Ušao sam u kola, i otišao tamo gore. I tamo je bila, ta mala slatka devočica. I oni su je odneli u bolnicu.

Otišao sam da se sretnem s njim. Sam je došao i rekao: “Bili, nemoj ulaziti u tu sobu, moraš misliti na Bili Pola.” Reкао je: “Ona umire.”

Rekao sam: “Dktore, ja – ja moram videti svoju bebu.”

On je rekao: “Ne, ne možeš ući tamo.” Reкао je: “Ona ima meningitis i prenećeš ga na Bili Pola.”

Čekao sam da on ode. Nisam mogao podneti da je vidim kako umire, a majka joj je dole u mrtvačnici. Kažem vam; put prestupnika je težak. I ja – ja sam ušao, uvukao sam se kroz vrata, kada je Sam izašao napolje a i sestra je bila napolju, sišao sam dole u prizemlje. To je jedna malena bolnica. Ona je bila u izolaciji, a muve su joj bile na malim očima. I imali su jednu malu, ono što mi zovemo “mreža za komarce,” ili jednu malu mrežicu preko njenih očiju. I ona bi...Sa malim grčevima, njena malena tanka nožica se mrdala *ovako* gore dole, i njene malene ručice, sva u tim grčevima. I pogledao sam je, i ona je već bila dovoljno velika da bi bila slatka, imala je oko osam meseci.

I majka bi je obično namestila da sedi napolju sa njenim malim trouglastim pelanama na sebi, znate već, napolju u dvorištu, kada bih se vraćao kući. I ja bih zatrubio a ona bi počela: “Gu-gu, gu-gu,” pružala je ruke prema meni, znate već.

I tamo je moja dragana ležala i umirala. Pogledao sam dole na nju i rekao: “Šeri, da li prepoznaješ svog tatu? Poznaješ li tatu, Šeri?” I kada je pogledala...Toliko se mučila da joj je jedno od dva prelepa plava oka otišlo u X. To kao da je isčupalo srce iz mene.

Kleknuo sam i rekao: “Gospode, šta sam učinio? Nisam li propovedao Evandjelje na čoškovima ulica? Zar nisam učinio sve najbolje što sam znao? Nemoj to imati protiv mene. Ja nikad nisam te ljude nazvao smećem. Bila je to ona koja ih je nazvala smećem.” Rekao sam: “Žao mi je što se to sve dogodilo. Oprosti mi. Nemoj uzeti moju bebu.” I dok sam se molio, izgledalo je kao nešto crno, kao da se spuštalo neko pokrivalo ili ćebe. Znao sam da me je On odbio.

Dakle, bio je to najteži i najpodmukliji deo mog života. Kada sam ustao i pogledao je, pomislio sam...Sotona je to stavio u moj um: “Dakle, hoćeš reći da sve to silno propovedanje, i način na koji si živeo, a sada kada je to došlo do tvoje bebe, On će te odbiti?”

Rekao sam: “Tako je. Ako On ne može spasiti moju bebu onda je ne mogu...” Zaustavio sam se. Jednostavno nisam znao šta da radim. I onda sam rekao ovo: “Gospode, Ti si mi je dao i Ti mi je uzimaš, blagoslovljeno da je Ime Gospodnje. Ako budeš uzeo i mene, i dalje ću Te voleti.”

I stavio sam svoje ruke na nju; rekao sam: “Blagoslovljena da si, draga. Tata je želeo da te odgoji, od sveg srca sam želeo da te odgojim, i da te odgojim da ljubiš Gospoda. Ali anđeli dolaze po tebe, dušo. Tata će odneti dole tvoje malo telo u staviću te u naručje tvoje mame. Sahraniću te s njom. I jednog dana, tata će te ponovo sresti, samo čekaj tamo gore sa mamom.”

Branham. A njihovi preci su bili Lyons, što je i dalje Irsko. Tako da su oni bili svi Katolici. Ali mene samog, nas nisu religiozno vaspitali a niti učili uopšte.

Ali ti darovi, i te vizije, ja sam ih video upravo kao i sada. Tako je. Jer su darovi i pozivi bez pokajanja. To je predznanje Boga, Bog koji čini nešto. Kroz svoj život ja sam se plašio da kažem bilo šta.

Vi ste čitali moju priču u maloj knjizi zvanj, *Isus Hrist Isti, Juče, Danas i Zauvek*. Mislim da je to u nekim od ovih knjiga. Je li to tako Džin? Da li je to u ovoj, u ovoj knjizi, u knjizi koju sada imamo? Da li se zove: “*Životna Priča*?” Mislim da jeste. Onda smo mi – mi imali... Nije li ovo grozno? Moje vlastite knjige, a sam ih nikada nisam pročitao. Neko drugi ih je pisao, tako da bi bilo makar nešto što bi oni dobili na skupovima. Ja sam sam prolazio kroz te stvari, tako da uvek očekujem da se još nešto desi. Dakle, one su dobre, ja sam čitao neke njihove delove, malo tamo malo ovde, upravo kada sam imao priliku.

I sada, kako god, kao mali dečak, vi znate kako mi je vizija progovorila; imao sam kao dečak oko sedam godina. I rečeno je: “Nemoj piti ni pušiti, i niti prljati svoje telo na bilo koji način; postojaće posao koji ćeš morati obaviti kada porasteš.” I vi ste čuli o tome kako je govoreno u knjizi. Dakle, to je u redu. I to se nastavilo dešavati celim putem.

Kada sam postao propovednik, pa, onda se to zaista nastavilo neprestano dešavati. I ja sam jedne noći video našeg Gospoda Isusa. Ovo sada kažem sa dopuštenjem, verujem od Svetog Duha. Anđeo Gospodnji koji dolazi nije Gospod Isus. On ne izgleda kao On u toj viziji. Jer vizija koju sam imao je bila o Gospodu Isusu, On je bio mali čovek. On nije bio... Bio sam napolju na poljani i molio sam se za svog tatu. I ja sam se vratio unutra, i otišao sam u krevet, i te noći ja sam Ga video, i rekao sam: “O Bože, spasi ga.”

Moja majka je u to vreme već bila spašena, a ja sam je krstio. Onda sam mislio: “Oh...” Moj otac je toliko pio, i ja sam mislio, “Ako bi samo mogao da ga zadobijem da prihvati Gospoda Isusa.” I ja sam izašao napolje, i legao sam na jednu malu staru paletu u prednjoj sobi, blizu vrata. I Nešto mi je reklo, “Ustani.” I ja sam ustao, i otišao sam da prošetam, i otišao sam u polje iza mene, jedno staro žuto polje žalfije.

A tamo, stajao je ne dalje od nekoliko metara od mene, stajao je jedan čovek: u belim haljinama, niži čovek, i imao je prekštene ruke *ovako*, sa kraćom bradom, s kosom do ramena; i On je gledao u stranu od mene, *ovako* nekako: Pojava koja je odražavala mir. Ali nisam mogao razumeti kako su bile njegove noge, jedna je bila iza druge, a vetar je duvao, a haljine su lepršale, duvao je po žalfiji takođe.

vrteo okolo i rekao: “Bako,” rekao sam, “dakle, čekaj, draga bako ja ću se popeti i pomoći ti.”

Ona je rekla, “Samo se ne mešaj.” I popela se po tim merdevinama kao veverica. I ona je rekla, “Pa, hajde.”

Ja sam rekao, “U redu bako.”

Mislio sam: “Moj, Bože. Ako bih ja mogao biti takav, tako snažan sa sto deset godina.”

Dakle, i ja se sećam da sam bio kod tog malog izvora, i imao sam kamen i bacao sam ga ovako nekako, u taj mulj, pokušavajući da pokažem mom malom bratu kako sam ja bio jak. I tamo je bila jedna ptičica na drvetu, i ona je upravo cvrkutala, svuda okolo, mali crvendać, tako nešto. A mali crvendać, mislio sam da mi je nešto govorio. I ja sam se okrenuo, i slušao, a ptica je odletela, a Glas je rekao, “Provešćeš veliki deo svog života blizu grada Nju Albani.”

To je pet kilometara od mesta gde sam ja odrastao, a preselili smo se godinu dana kasnije na to mesto, a uopšte nismo znali da ćemo tamo ići, Nju Albani. Ceo život kako su te stvari...

Vidite, moja porodica nije bila religiozna. Moj otac i majka nisu išli u crkvu. A pre toga oni su bili Katolici.

Moj mali bratanac, sedi ovde negde večeras, pretpostavljam; nisam siguran. On je vojnik. I ja se molim za njega. I on sam je Katolik, još uvek Katolik. A zadnje veče kada je bio ovde i video te Božije stvari, on je stajao upravo tamo na bini. Rekao je, dok je tamo stajao, i rekao je: “Ujače Bil?” On je bio s one strane okeana dosta godina, rekao je: “Kada sam video ovo...” Rekao je: “Ove stvari se ne dešavaju u Katoličkoj crkvi.” Rekao je: “To... ja – ja verujem ujače Bil, da si ti upravo, rekao je.”

Tako da sam ja rekao, “Dragi, nisam ja u pravu, On je u pravu, vidiš, On je taj koji je u pravu.” I tako on je rekao... On je... Rekao sam, “Dakle, ja ne tražim od tebe da uradiš ništa, Melvine, već samo služi Gospodu Isusu Hristu svim srcem. Ti idi gde god to želiš. Ali budi siguran u svom srcu da te je Isus Hrist nanovo rodio, vidiš, u svom srcu. Onda idi u koju god crkvu želiš nakon toga.”

Dakle, moji preci su bili Katolici. Moj otac je bio Irac a i moja majka je Irkinja. Ima samo jedna primesa u toj Irskoj krvnoj liniji, moja baka je bila čiroke Indijanac. Moja majka je pola – pola. I tako onda ja... Za mene to je moja... U našoj generaciji nakon trećeg kolena to će već izbledeti. Ali to je jedino što je bilo izuzev striktno Irskog porekla, bile su to porodice Harvey i

Kada joj je umirala majka, rekla je, poslednje reči koje je rekla, rekla je: “Bili, ostani u službi propovedanja.”

Rekao sam: “Ja ću...” Rekla je...Ja sam rekao: “Ako budem na polju propovedanja kada On dođe, pokupiću decu i srešćemo se. Ako ne, biću sahranjen pored tebe.” I ti pređi preko kraj desne strane te velike kapije i kada budeš videla sve njih kako ulaze unutra, stani tamo i počni vikati: ‘Bili! Bili! Bili!’ najglasnije što možeš. Tamo ćemo se sresti.” Poljubio sam je za do viđenja. I ja sam i danas na bojnopolju. Već je skoro oko dvadeset godina. Ugovorio sam sastanak sa svojom ženom, i sreću se s njom.

Uzeo sam malu bebu, kada je umrla, i stavio je u naručje njene majke, i odneli smo ih na groblje. I stajao sam tamo da bih čuo brata Smita, metodističkog propovednika koji je propovedao na sahrani: “Prah prahu, pepeo pepelu.” I pomislio sa. “Srce srcu.” I otišla je.

Ne dugo nakon toga, uzeo sam malog Bilija jedno jutro. On je bio samo jedan mališan. Bio je...

Zbog toga smo mi neprestano zajedno; morao sam mu biti i tata i mama (oboje). I uzeo bih njegovu malu flašicu. Nismo mogli sebi priuštiti da imamo vatru preko noći da bi održavali njegovo mleko toplim, i ja sam stvio flašicu pod leđa, *ovako*, i grejao ga temperaturom svog tela.

Bili smo zajedno kao drugari, i u jednom od ovih dana kada napustim polje propovedanja želim mu predati Reč, i reći: “Nastavi, Bili. Drži se Toga.” Neki ljudi se pitaju zašto ga stalno vodim sa sobom. Ne mogu ga ostaviti. On je čak i oženjen, ali se još uvek sećam da mi je rekla: “Ostani s njim.” I mi smo zajedno kao drugari.

Sećam se da sam hodao po gradu, sa flašicom pod miškom; a on bi onda plakao. Jedno veče je odšetao u zadnji deo dvorišta gde je upravo...(Kada je želela da ga umiri, ona ga je obasipala poljupcima, i ja...Samo jedna devojka, znate već.) A ja sam hodao samo gore dole od hrasta do zadnjeg dvorišta. A on je plaćući tražio svoju mamu, a ja nisam imao mamu kojoj da ga odnesem. I podigao sam ga; i rekao sam: “Oh, dragi.” Rekao sam...

On je rekao: “Tata, gde mi je mama? Jesi li je ti zakopao u zemlju?”

Rekao sam: “Ne, dušo. Ona je u redu; ona je gore na Nebu.”

I on je tamo nešto rekao, što me je moglo ubiti toga popodneva. Plakao je, a bilo je prilično kasno uveče, a ja sam ga nosio na leđima, pa ga nosio na ramenima i mazeći ga *ovako*. I rekao je: “Tata, molim te idi po mamu i dovedi je ovamo.”

I rekao sam: “Dragi, ne mogu dovesti mamu. Isus...”

Rekao: “Dakle, reci Isusu da pošalje mamu. Ja je želim.”

Rekao sam: “Pa, dušo, ja...Ti i ja ćemo otići jednom da je vidimo.”

I on je stao i rekao: “Tata!”

Rekao sam: “Da?”

Rekao je: “Video sam mamu tamo gore na tom oblaku.”

Moj Bože, skoro me je to ubilo, pomislio sam: “Moj Bože, ‘Video sam mamu tamo gore na tom oblaku.’” Skoro sam se onesvestio. Zagrlio sam mališana ovako na grudima, držao pognutu glavu i ušao unutra.

Dani su prolazili. Nisam mogao to zaboraviti. Pokušao sam da radim. Nisam mogao da se vratim kući, to više nije bila moja kuća. I želeo sam ostati. Nismo imali ništa do samo tog starog krš nameštaja, ali postojalo je nešto u čemu smo ona i ja zajedno uživali. Bio je to naš dom.

I sećam se jednog dana, da sam pokušao da radim u javnoj službi. Otišao sam gore da popravim...Jedna stara fazna žica je visila sa bandere; i bilo je stvarno rano ujutru. I popeo sam se na banderu. (I nisam mogao da zaboravim svoju bebū. Video sam kako mi žena umire, i ta beba je umrla, upravo jedna malena...) I ja sam bio tamo gore, i pevao sam: “Daleko na tom brdu, stajao je stari drveni Krst.” A druga nulta žica je išla dole do transformatora i ušla u njega (znate već) ta žica. A ja sam visio na banderi. I bacio sam pogled, a sunce se dizalo iza mene. A ja sa podignutim rukama i pevao pesmo o Krstu na brdu. Pomislio sam: “Da, to su bili moji gresi koji su Ga prikovali tamo.”

Rekao sam: “Šaron, draga, tata toliko želi da te vidi, dušo. Koliko bih samo voleo ponovo da te držim u svojim rukama, ti mala dušice.” I bio sam van sebe. Nedeljama je to trajalo. Skinuo sam svoje gumene rukavice. A tamo, dvadeset tri hiljade volti struje je prolazilo pored mene. Skinuo sam gumene rukavice. Rekao sam: “Bože, mrzim što ovo radim. Ja sam kukavica. Ali Šeri, tata će videti tebe i mamu samo za par minuta.” Počeo sam skidati svoje gumene rukavice da bi stavio ruke na dvadeset tri hiljade volti. To bi slomilo...Pa, ne bi ostalo ni kapi krvi u vama. I tako, počeo sam skidati rukavice, i nešto se desilo. Kada sam došao sebi, sedeo sam na zemlji sa podignutim rukama ovako prema gore i plakao sam. Bila je to Božija milost, inače ja ne bih ovde imao isceliteljsku službu; u to sam sasvim siguran. To je On štitio svoj dar, ne ja.

Krenuo sam kući. Završio sam, sklonio alat, i vratio se nazad; rekao sam: “Odlazim kući.” Išao sam oko kuće, i uzeo sam poštu koja je bila u kući: bilo je pomalo hladno i ušao sam unutra. Imali smo jednu malu sobu; spavao sam na jednom malom krevetiću, nastupio je mraz a imali smo tu staru peć. Uzeo

vremena kada su mali dečaci nosili duge haljine. Koliko od vas se seća ovde, da, kada su dečaci nosili duge haljine? Da, ja se mogu setiti u maloj staroj kolibi gde smo živeli, kako sam puzao po podu. I tamo je bio neko; i ne znam ko je to bio, ušao je unutra. A mama mi je uvukla malu plavu mašnu u haljinu. A ja sam jedva bio u stanju da hodam. A ja sam onda puzao, i zabijao moj prst u sneg na njihovoj obući, i jeo sam sneg sa njihovih cipela dok su stajali pokraj peći, da bi se ugrijali. Sećam se da me je mama lupila zbog toga.

A onda sledeća stvar koje se mogu setiti, mora da je bilo nakon dve godine, imao sam mali kamen. I trebalo bi da sam imao oko tri godine, a moj mali brat je imao nepune dve godine. I tako mi smo bili u dvorištu iza kuće, gde je bilo jedno staro dvorište gde su oni dovlačili drva i sekli ih. Koliko vas se seća tih dana kada ste morali vući drva nazad u dvorište i seći ih? Zašto bih ja nosio večeras kravatu? Pa ja – ja sam kod kuće. Onda kada oni... Tamo napolju u tom starom dvorištu bila je jedna pritoka koja je tamo tekla, dolazeći sa samog izvora. I imali smo jednu staru crpku za vodu od tikve tamo kod izvora, gde smo mi uzimali vodu i sipali je u staru kofu od kedrovog drveta, i donosili to dole.

Sećam se kada sam zadnji put video moju malu staru baku, pre nego što je umrla, ona je bila sto deset godina stara. I kada je ona umrla, ja sam je podigao rukama i držao *ovako* upravo pre nego što je umrla. Ona me zagrlila rukama i rekla, “Bog neka blagoslovi tvoju dušu dragi, sada i zauvek,” kada je umrla.

I ne verujem da je ta žena ikada u životu imala i jedan par cipela. I sećam se dok sam je posmatrao, i čak i kada sam bio mlad čovek išao sam dole da ih vidim; svako jutro ona bi ustajala, bosonoga, i išla bosonoga po snegu gore do izvora, uzela vedro vode i vratila se nazad, a njene noge u snegu. Tako da vas to nebi povredilo; ona je živela sto deset godina. Dakle to je – to je... I ona je bila veoma snažna.

I tako ja se sećam da mi je ona govorila o klikerima moga oca kojima se on igrao kada je bio dečak. “I ona jadna starica,” mislio sam, “Kako će se ona popeti na to potkrovlje?” Mala stara, dvosobna koliba i imala je gore potkrovlje. I oni su imali od dva mlada isečena drveta napravljene merdevine kojima su išli gore. Pa, ja sam uzeo-izašao sam napolje... Ona je rekla, “Dakle, nakon večeri ja ću ti reći, pokazaću ti klikere tvoga – tvoga oca.

I ja sam rekao: “U redu.”

Ona mi ih je nameravala pokazati idući uz te drvene merdevine gde je imala ostavljene svoje stvari, kao što to rade stari ljudi. I ja sam pomislio, “Kako će se uopšte ta jadna starica popeti uz te merdevine?” Tako ja sam se

On može da zna unapred jer je On beskonačan Bog. Ako znate šta to znači, to znači upravo to da nema ničega što On ne zna. Vidite, On zna. Dakle nema ničega pre početka vremena a ni nakon završetka vremena, vidite, a On – On i dalje sve zna. Sve je u Njegovom umu. A onda kao što je Pavle rekao u Rimljanima, u 8.-oj i 9.-oj glavi, “Pa zašto onda on i dalje nalazi grešku?” Tako da mi to vidimo. Ali Bog... Kao što je sa propovedanjem Evandelja. Neko kaže, “Brate Branhame, da li ti to veruješ?”

Ja kažem, “Gledaj.”

Kažu, “Ti mora da si Kalvinista.”

A ja kažem, “Ja sam Kalvinista dokle god je Kalvinizam u Bibliji.”

Dakle, postoji jedna grana na drvetu, a to je Kalvinizam, ali ima i još drugih grana takođe. Drvo ima više od jedne grane. Ona želi upravo da izraste tamo u večnu sigurnost, a nakon toga vi prelazite u Univerzalizam i tamo negde otpadnete, i tome nema kraja. Ali kada vi prođete kroz Kalvinizam, vi se vratite na Armenijanizam. Vidite, to je druga grana na Drvetu, i još jedna grana na drvetu, i to se samo nastavlja. A sve to zajedno sačinjava drvo. Tako da ja verujem u – u Kalvinizam dokle god se on nalazi u Pismu.

I verujem da je Bog znao pre postanka sveta, i izabrao je Crkvu u Hristu, i zaklao je Hrista pre postanka sveta. Pismo tako kaže, “On Jagnje Božije zaklano pre postanka sveta.” Vidite? I Isus je rekao da nas zna od pre postanka sveta. Pavle je tako rekao, “On – On nas je znao i posinio nas kao svoju decu po Isusu Hristu, pre nego što je stvorena zemlja.” Takav je Bog. To je naš Otac. Vidite?

Dakle, nemojte brinuti, točak se upravo okreće kako treba, sve dolazi baš na vreme. Jedina stvar je ući u njegov zamah. I to je dobra strana u vezi toga, onda znate kako da delujete kada uđete u njegov zamah.

14 Dakle, primetite sada: “Darovi i pozivi su bez pokajanja.” To je jedini način na koji ja mogu – mogu po Pismu izložiti moj poziv u Gospodu. I verujem da sam večeras sa prijateljima, koji će ovo sigurno razumeti i neće misliti da je ovo nešto lično, već da biste razumeli i znali šta je Gospod rekao da će On učiniti, i pronaći nešto što se kreće i onda to pratiti.

Dakle, u početku prve stvari koje se ja uopšte mogu setiti je vizija. Prve stvari koje se mogu setiti u svom umu je vizija koju mi je dao Gospod. I to je bilo pre mnogo, mnogo godina ranije, a ja sam bio mali dečko. I ja sam imao kamen u svojoj ruci.

Molim vas da mi sada oprostite, ja se mogu setiti vremena kada sam nosio dugu haljinu. Ne znam da li vi (neko od vas) je dovoljno star da se seti

sam poštu i pogledao je, i kao prvo, bila je tama jedna njena božićna štednja: osam centi, “Gospodica Šaron Rouz Branham.” I tamo je to bilo, sve iz početka.

Bio sam šumar. Posegnuo sam rukom da uzmem svoje oružije, pištolj, iz futrole. Rekao sam: “Gospode, ja ne mogu ovo više podneti; ja – ja umirem. Toliko sam izmučen.” Nategnuo sam udarnu iglu na pištolju, naslonio ga na glavu, klečao sam na tom krevetiću u mračnoj sobi. Rekao sam: “Oče naš, koji si na Nebesima, neka se sveti tvoje Ime. Neka dođe kraljevstvo tvoje, neka bude tvoja volja,” i dok sam pokušao to učiniti, povukao sam okidač svom snagom; rekao sam: “na zemlji kao što je i na Nebu. Daj nam danas hleb naš potrebni.” I nije hteo da opali.

I pomislio sam: “O Bože, hoćeš da me pokidaš na komade? Šta sam učinio? Nedaš mi čak ni da umrem.” I bacio sam pištolj, a on je opalio u sobi. I rekao sam: “Zašto ne mogu umreti i otići odavde? Jednostavno ne mogu dalje. Moraš učiniti nešto za mene.” I onda sam pao dole i počeo plakati na mom starom prljavom krevetu.

I mora da sam zaspao. Ne znam da li sam zaspao ili šta se desilo. Uvek sam čeznuo da idem na zapad. I uvek sam želeo da imam jedan od onih šešira. Moj otac je krotio konje kada je bio mlad, a ja sam uvek želeo jedan od tih šešira. A brat Demos Šakarijan mi je juče poklonio jedan, prvi koji sam (ikada imao) kao što je taj, jedan od onih šešira koje nose na zapadu.

I mislio sam da sam išao dole niz preriju i pevajući pesmu: “Točak na teretnim kolima se slomio, pevajući na ranču, ‘Za prodaju.’” I dok sam išao dalje, primetio sam jedna stara prekrivena teretna kola, poput starih prerijskih pokrivenih kola i točak joj je bio slomljen. Naravno, to je predstavljalo moju slomljenu porodicu. I dok sam im se približavao, pogledao sam, i tamo je stajala jedna stvarno lepa, mlada devojkica, oko dvadeset godina stara, s plavom lepršavom kosom i plavim očima, obučena u belo. Pogledao sam je; rekla je: “Kako ste?” Nastavio sam dalje.

Rekla je: “Zdravo, tata.”

I okrenuo sam se; rekao sam: “Tata? Pa kako,” rekao sam: “kako, gospodice, kako vam mogu biti tata kada imam godina kao i vi?”

Rekla je: “Tata, pa ti jednostavno ne znaš gde se nalaziš.”

A ja sam rekao: “Na šta misliš?”

Rekla je: “Ovo je Nebo.” Rekla je: “Na zemlji sam bila tvoja mala Šaronka.”

“Kako,” rekao sam: “dušo, bila si samo mala beba.”

Rekla je: “Tata, male bebe ovde nisu više male bebe; oni su besmrtni. Ovde se ne stari niti raste.”

I rekao sam: “Pa, Šaron, dušo, ti – ti si lepa mlada žena.”

Rekla je: “Mama te čeka.”

Rekao sam: “Gde?”

Rekla je: “Gore u tvojoj novoj kući.”

Rekao sam: “Novoj kući?” Branhami su skitnice; oni nemaju kuće; oni su samo... I rekao sam: “Pa, ja nikada nisam imao dom, dušo.”

Rekla je: “Ali ovde gore imaš jedan, tata.” Ne želim biti kao dete ali meni je to toliko stvarno. [Brat Branham plače – Urednik.] Dok počinjem o tome razmišljati, sve mi se to ponovo vraća. Rekla je: “Ovde imaš jedan, tata.” Znam da imam jedan tamo preko, i jednog dana ću otići u njega. Ona je rekla: “Gde je Bili Pol, moj brat?”

A ja sam rekao: “Pa, ostavio sam ga god gospođe Broj, upravo pre par minuta.”

Rekla je: “Majka želi da te vidi.”

I okrenuo sam se i pogledao, i tamo su bila prostrana mesta, a slava Božija se spuštala na njih. I čuo sam kako anđeoski hor peva: “Moj dom, dragi dom.” Krenuo sam prema gore dugim stepenicama, trčeći najbrže što sam mogao. I kada sam stigao do vrata, tamo je stajala, u belim haljinama, crnokosa, dugačka kosa, viseći joj niz leđa. Podigla je svoje ruke, kao što je to uvek i činila dok sam umoran dolazio kući s posla ili ma čega. Uhvatio sam je za ruke i rekao sam: “Dušo, video sam Šaron tamo dole.” I rekao sam: “Izrasla je u lepu devojkicu, nije li?”

Rekla je: “Da, Bili.” Rekla je: “Bili.” Zagrlila me, i rekla je – upravo oko ramena, počela je da me miluje; rekla je: “Prestani brinuti za mene i Šaron.”

Rekao sam: “Dušo, ne mogu tu ništa.”

Rekla je: “Dakle, meni i Šaron je bolje nego tebi.” I rekla je: “Nemoj brinuti više o nama. Hoćeš li mi to obećati?”

A ja sam rekao: “Hop,” rekao sam: “toliko sam čeznuo za tobom i Šaron, i Bili neprestano plače za tobom.” Rekao sam: “Ne znam šta ću s njim.”

A ona je rekla. “Biće to sve u redu, Bili.” Rekla je: “Samo mi obećaj da više nećeš brinuti.” I rekla je: “Zar nećeš da sedneš?” I pogledao sam okolo a tamo je bila jedna velika stolica.

Što se Evanđelja tiče, oni su neprijatelji vas radi: A što se izbora tiče, oni su ljubljeni... oni su ljubljeni radi otaca. Jer darovi i pozivi Božji su bez pokajanja.

Hoćemo li se pomoliti. Gospode, pomozmi nam večeras pošto mi ovome pristupamo sa poštovanjem od sveg srca i u svojoj ozbiljnosti, jedino za Tvoju slavu će ove stvari biti rečene. I pomozmi mi Gospode, i stavi u moj um stvari koje trebaju biti rečene i koliko toga da se kaže. Zaustavi me kada je Tvoje vreme. Molim da svako srce primi ove stvari, u korist bolesnih i ljudi u potrebi u ovom slušateljstvu. Jer ja to tražim u Ime Gospoda Isusa Hrista. Amen.

Dakle, ja želim govoriti na ovu temu upravo dok nas ima malo. I ja vas neću pokušati držati suviše dugo; ostaviću moj sat ovde i daću sve od sebe da vas pustim na vreme tako da bih se mogao vratiti sutra uveče.

Dakle, budite u molitvi. Ne mislim da je momak još podelio kartice. Još ga nisam pitao da li je... I ako nisu, a i da jesi i da nisu, nije sada važno. Mi imamo ovde kartice ako već budemo morali da prozivamo neke. Dakle, ako ne, mi ćemo jednostavno videti šta Sveti Duh kaže.

Dakle, ako sada slušate pažljivo, ovo moj... Budući da sam ja... Ovde nas je nekolicina, i upravo je dobro da se ovo kaže, jer je ovo vezano lično za mene. I to je razlog što sam večeras čitao ovaj deo Pisma, da bi vi mogli videti da su darovi i pozivi nešto što niko ne može zaslužiti.

Pavle govoreći ovde je rekao, “Da su Jevreji, prema Evanđelju, bili zaslepljeni i udaljeni od Boga i to je radi nas.” Ali stih pre njega je upravo rekao, “Sav Izrael će biti spašen.” Sav Izrael će biti spašen. Po izboru, Bog Otac ih je voleo i zaslepeo da bi se mi Pagani mogli pokajati, da bi se kroz Abrahama, njegovog Semena, mogao blagosloviti ceo svet prema njegovoj Reči. Vidite li koliko je Bog suveren? Njegova Reč jednostavno mora biti. On jednostavno ne može biti ništa drugo. I sada, mi po... Bog nas je izabrao; On je izabrao Jevreje; i On je...

Sve ove stvari su Božije predznanje. Kada je On govorio o njima šta će biti, On je to unapred znao. Dakle, Bog, da bi bio Bog, morao je znati od početka kraj, inače on ne bi bio beskonačni Bog. Bog ne želi da ma ko propadne, sigurno da ne. On ne želi da iko strada. Ali na početku – početku dana, tog sveta, Bog je baš tačno znao ko će biti spašen a ko neće biti spašen. On nije želeo da ljudi budu izgubljeni, “Njegova volja nije da iko pogine, već njegova volja je da svakoga spase,” ali On je znao od početka ko hoće a ko neće. Iz toga razloga je mogao unapred reći: “Ova stvar će se desiti. Ta stvar će se desiti,” ili, “Ovo će biti to. Ovaj čovek će biti ovakav.” Vidite?

I jednog slavnog dana kada bude sve završeno, neka bi se mi skupili u Tvojoj kući, i bili tamo kao nesalomljiva porodica kada sretnemo svoje voljene koji čekaju sa one druge strane. Ove predajemo Tebi, da: “Ti čuvaš one u savršenom miru koji su svoja srca usmerili ka Njemu.” Daruj to, Gospode. Dok ih predajemo Tebi, u Ime Tvoga Sina, Gospoda Isusa. Amen.

Bog vas blagoslovio. Siguran sam da radnici vide gde vi stojite, i da će biti sa vama nakon par minuta.

A onima što će uzeti molitvene kartice. Bili, gde su Leo i Džin? Jesu li pozadi? Oni su ovde i podeliće molitvene kartice samo za par minuta. Brat će raspustiti slušateljstvo sa molitvom, a molitvene kartice će biti podeljene. Mi ćemo se brzo vratiti da se molimo za bolesne. U redu, brate...?...

Kako Mi Je Anđeo Došao, i

Služba Koja Mi Je Predana

A braća će verovatno... Vidim tamo dole nekoliko kasetofona koji će ovo naravno snimati. Svaki put kada jednostavno želite znati šta vam je Sveti Duh rekao, vidite to sa braćom koja imaju kasetofone i oni vam to ponovo mogu pustiti; i vi ćete moći tačno čuti u vezi svog slučaja. I samo pazite i vidite hoće li se to tačno tako desiti kao što je On rekao. Vidite? Kada to čujete na način: “TAKO KAŽE GOSPOD, neka određena stvar, ili ovo treba ovako,” ili jednostavno to proveriti i videti da li je to tako ili ne. Vidite? To je uvek tako.

Dakle, da samo malo tome damo pozadinu... I ja sam upravo srećan na neki način što nas je samo nekolicina ovde. Svi smo ovde ovdašnji, zar ne? Niko od nas ovde nije stranac. Mi ne... Upravo mogu govoriti mojom Kentaki gramatikom i osećati se kao kod kuće, jer mi smo – mi smo upravo... Ne kritikujem sada Kentaki, ako je neko ovde iz Kentakija. Ima li ovde nekog iz Kentakija? Dignite svoje ruke. Hej, pa ja bi se trebao osećati kao kod kuće, zar ne? To je baš fino.

Moja majka je znala izdavati sobe u pansion. I ja sam jednog dana otišao tamo da bi video... I poveća grupa ljudi je odsela tamo i bio je postavljen dugačak sto. A ja sam rekao: “Koliko vas je ovde iz Kentakija.” Svi su ustali. A ja sam otišao do crkve te večeri, moje crkve, i rekao sam: “Koliko vas je ovde iz Kentakija?” I svi su ustali. Tako rekao sam onda: “Pa, to je jako dobro.” Misionari su obavili dobar posao, tako – tako smo zahvalni radi toga.

Onda, u Knjizi Rimljana 11.-ta glava i 28.-mi stih... Slušajte pažljivo čitanje iz Pisma.

I sećam se da sam pokušao kupiti jednom jednu stolicu. Dakle, završavam. Pokušao sam jednom kupiti jednu stolicu. Mi smo imali samo te prastare obične stolice s drvenim sedištim, te stolice za doručak. Mi smo ih koristili i jedino smo njih imali. I ima li smo prilike kupiti jednu od tih stolica na koju ste se mogli nasloniti, kao... Zaboravio sam kako se zvala ta stolica za odmaranje. I koštala je sedamnaest dolara, i mogli ste dati odmah tri dolara i po dolar nedeljno. I kupili smo jednu. I oh, kada bih došao kući... radio sam po celi dan i onda propovedao do ponoći po ulicama i gde god bih mogao propovedati.

I – i jednog dana sam bio kratak da platim ratu. Nismo uspeli u tome, i prolazio je dan za danom i konačno jednog dana su došli i uzeli mi stolicu i odneli. Tu noć nikada neću zaboraviti; napravila mi je pitu od višanja. Mala jadnica, znala je da ću biti razočaran. I nakon večere sam rekao: “Draga, zbog čega si večeras toliko dobra?”

A ona je rekla: “Recimo, našla sam jednog dečaka iz komšiluka da ti iskopa nešto glista za pecanje. Zar ne misliš da bi trebali ići malo na reku i pecati?”

I rekao sam: “Da, ali...”

I ona je počela plakati. Znao sam da nešto nije bilo kako treba. Već sam imao ideju zbog čega, jer su me pismeno obavestili da će doći i odneti je. I nismo mogli zaraditi taj jedan dolar nedeljno. Jednostavno je nismo mogli sebi priuštiti. Zagrlila me je, a ja sam otišao do vrata i stolica nije bila tamo.

Ona mi je rekla tamo gore; rekla je: “Da li se sećaš te stolice, Bili?”

Rekao sam: “Da, draga, sećam se.”

Rekla je: “Na tu si mislio, zar ne?”

“Da.”

Rekla je: “Pa, ovu neće odneti; ova je isplaćena.” Rekla je: “Sedi samo malo; želim popričati malo sa tobom.”

Rekao sam: “Draga, ja ovo ne razumem.”

I rekla je: “Obećaj mi Bili, obećaj mi da se nećeš više brinuti zbog mene. Ti ćeš se sada vratiti nazad.” I rekla je: “Obećaj mi da se nećeš brinuti.”

Rekao sam: “Ne mogu to obećati, Hop.”

I upravo onda sam došao k sebi; bilo je mračno u sobi. Pogledao sam okolo, i osećao njene ruke na sebi. Rekao sam: “Hop, jesi ovde u sobi?”

Počela je da me miluje. Rekla je: “Hoćeš li mi to obećati, Bili? Obećaj mi da se nećeš više brinuti.”

Rekao sam: “Obećavam ti.”

I onda me je pomilovala još dva ili tri puta, i nestala je. Skočio sam i upalio sam svetlo, svuda sam gledao; ali ona je nestala. Ona je samo otišla iz sobe. Ona nije mrtva, ona je i dalje živa. Ona je bila Hrišćanka.

Bili i ja smo jednom posetili grob, i nosili smo mali cvet za njegovu mamu i sestru, upravo na uskršnje jutro i stali smo. Mališa je počeo da plače; rekao je: “Tata, moja je mama tamo dole.”

Rekao sam: “Ne dragi. Ne, ona nije tamo dole. Ni sestra ti nije tamo dole. Ovde imamo jedan prekriveni grob, ali skroz tamo preko mora tamo se nalazi otvoreni grob gde je Isus uskrsnuo. I jednog dana On će doći, i On će povesti sa sobom sestru i mamu.”

Ja sam danas na bojnopolju, prijatelji. I ja – ja upravo više ne mogu govoriti. Ja sam...[Branham plače – Urednik.] Bog vas blagoslovio. Pognimo glave na tren.

O Gospode, mnogo puta, Gospode, siguran sam da ljudi to ne razumeju, kada oni misle da te stvari olako dolaze. Ali dolazi veliki dan kada će Isus doći i sve ove tuge će biti odstranjene. Molim se, Nebeski Oče, da nam pomogneš da budemo spremni.

I to poslednje obećanje, kada sam je poljubio to jutro u obraz, da ću je sresti tamo tog dana. Verujem da će stajati kraj vrata, vičući moje ime. I od tada sam istinito živeo prema tom obećanju, Gospode, svuda po svetu po raznim mestima, pokušavajući doneti Evandjelje. Postajem sada već star, i umoran; ja sam iscrpljen. U jednom od ovih dana poslednji put ću zatvoriti ovu Bibliju. I Bože, drži me vernim tom obećanju. Drži svoju milost oko mene, Gospode. Nedaj mi da gledam u stvari ovog života, već da živim za stvari koje su iznad. Pomozi mi da budem iskren. Ne tražim lagodan život, ne, Gospode, kada je moj Hrist umro tamo u mukama. I svi ostali su umrli isto tako. Ja ne tražim ma koju laganu stvar. Samo mi dozvoli da budem iskren, Gospode, i veran istini. Neka me ljudi toliko vole da ih ja mogu voditi ka Tebi. I jednog dana kada se sve ovo završi i kada se skupimo ispod zimzelenog drveća, želim je uhvatiti za ruku, i dovesti je do – da pokažem ljudima iz Anđeoskog Hrama i svima ostalima. Onda će to biti divno vreme.

Molim se da Tvoja milost počiva na svakome od nas ovde. I oni koji su ovde, Gospode, a da Te čak još nisu poznali. I možda i oni imaju neke voljene tamo preko mora. Ako oni nikada nisu ispunili svoja obećanja, neka to učine sada, Gospode.

I dok su nam pognute glave, pitam se koliko, u ovom velikom i mnogobrojnom auditorijumu ovog popodneva, koliko vas ćete reći: “Brate

Branhame, i ja moram da se sretnem sa svojim voljenima. Ja – ja – ja imam svoje voljene takođe tamo sa one strane reke.” Možda ste im obećali da ćete ih sresti, možda kada ste rekli svojoj majci zbogom, tamo na grobu tog dana, možda kada ste rekli svojoj maloj sestri zbogom, ili ocu, ili nekima od njih na grobu, obećali ste da ćete ih ponovo sresti, a vi se još do sada niste za to pripremili. Zar ne mislite da bi sada bilo pravo vreme za to?

Oprostite mi za moja zastajkivanja. Ali, oh, Bože, vi ne shvatate prijatelji. Vi ne znate kakva – kakva je to žrtva. Skoro da ne postoji tačka na tu životnu priču.

Koliko bi vas sada želeli ustati i doći ovamo radi molitve, recite: “Želim se sresti sa svojim voljenima.” Ustanite iz slušateljstva i dođite ovamo. Hoćete li to učiniti? Ako se neko još nije pripremio. Bog vas blagoslovio gospodine. Vidim jednog starijeg crnca kako izlazi napolje, i drugi dolaze. Pokrenite se, vi gore po balkonu, samo dođite ovamo do prolaza. Ili ustanite, vi koji želite da budete spomenuti u molitvi upravo sada. To je to. Ustanite na svoje noge. To je dobro. Ustanite gde god da ste, vi koji bi rekli: “Imam oca tamo preko; imam majku ili voljenu osobu tamo preko. Želim da ih vidim. Želim se sresti s njima u miru.” Hoćete li ustati, samo ustanite, ma gde u slušateljstvu. Ustanite na noge i recite: “Želim to prihvatiti.”

Bog vas blagoslovio, damo. Bog vas blagoslovio tamo pozadi. I blagoslovio vas tamo gore. Bog vas blagoslovio, ovde, gospodine. Tako je. Gore na balkonu, Gospod vas blagoslovio. Svuda okolo, posvuda, ustanite na svoje noge sada, i pomolite se, dok je Sveti Duh ovde i pokreće se nad našim srcima da – da – da ih slomi.

Znate, ono što je crkvi danas potrebno je jedan lom. Mi moramo otići u Lončarevu kuću. Naša kruta domaća teologija nekada ne funkcioniše baš najbolje. Ono što nam je potrebno je jedno staromodno lomljenje, pokajanje u našem srcu, da postanemo savitljivi za Boga. Da li su to svi koji su sada spremni da stanu? Povijmo onda glave za molitvu.

O Gospode, koji si podigao Isusa iz mrtvih, da bi nas sve opravdao verom, verujući. Molim se, Gospode, da ovi što sada stoje na svojim nogama da Te prihvate, molim se da oni nađu oprost. I, o Gospode, molim se da oni prihvate Tebe kao svog Spasitelja i Kralja i Ljubavnika. I neka se sretnu sa mamom ili tatom jednog dana sa one strane mora. Ovo jedno je sigurno; da imaju Spasitelja. Neka im budu oprošteni gresi i obrisana sva njihova nepravda, da bi njihove duše mogle biti oprane u Jagnjetovoj Krvi, i da od sada žive u miru.